

NEMZETKÖZI BESTSELLER

ULPIUS BARÁTI KÖR

Egy **macska** Párizsban

Egy különleges macska és tökéletlen
gazdija igaz története

PETER GETHERS

Peter Gethers

Egy macska
Párizsban

Ulpus Baráti Kör
Budapest

A mű eredeti címe: *The Cat Who Went to Paris*

Fordította: Tóth Attila

Copyright © 1991 by Peter Gethers

Hungarian Translation © Tóth Attila, 2020

© Művelt Nép Könyvkiadó, 2020

ISBN 9786156186393

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk
www.bookandwalk.hu

Apunak: Hiányzol!

Anyunak: Nagyra értékellek.

Janisnek: El sem hiszem, hogy ezt hagytad nekem.

Nortonnak: Mit mondhatnék? A kezemből fogsz enni. Ugrándozz csak, amíg itt vagyok.

Tartalom

Előszó

1.

Az Egy macska Párizsban előtt

2.

A macska, aki New Yorkba jött

3.

A macska, aki Fire Islandre ment

4.

A macska, aki ingázott

5.

A macska, aki Kaliforniába ment

6.

A macska, aki randevúkra járt

7.

A macska, aki Párizsba ment

8.

A macska, aki szerelmes lett

9.

A macska, aki Los Angelesbe ment

Utószó

A szerzőről

Köszönetnyilvánítás

Tartalom

Előszó

Pár hete megírtam életem első végrendeletét. Harminchat évesen ettől picit melankolikus lettem, máris jobban éreztem, hogy középkorú vagyok, és egyfajta szentimentális érzés fogott el. Ezt az érzést meg akartam osztani valakivel, ezért megemlítettem anyámnak, hogy a New York-i lakásomat Eric fivérem egyéves fiára, Morganra hagyom – amit kifejezetten nagylelkű dolognak tartottam.

Ő azonban nem a várt anyai szeretettel és büszkeséggel nézett rám, hanem úgy, mintha nem lennék teljesen normális.

– Ezt meg lehet tenni? – kérdezte.

Nem értettem a teljes elképedését, főleg azért nem, mert számára a kis unokája az emberi nagyság skáláján valahol Mahatma Gandhi, Thomas Jefferson és Bo Jackson között foglalt helyet.

– Miért ne? – kérdeztem, picit zavarodottan. – Remélem, nem fogja használatba venni talán még negyven vagy ötven évig, de ha igen, akkor a lakás elsőként Ericé lesz, és utána...

– Morgant mondtál? – szakított félbe.

– Persze. Ki mást?

– Azt hittem, hogy Nortont mondtál – jegyezte meg a kedves, öreg anyukám.

– A macskám nevét? Azt gondoltad, hogy a lakásomat a macskámra hagyom?

– Nos – jegyezte meg egy meglehetősen bölcs pillanatban, és vállat vont –, Norton esetében az ember sosem tudja.

1.

Az Egy macska Párizsban előtt

Ez a könyv egy rendkívüli macskáról szól. Azonban *bármilyen* macskáról legyen is szó, a rendkívüli dolog az, hogy milyen hatást tud tenni a gazdájára. Macskát birtokolni, főleg kölyökkorától fogva, olyan, mint amikor valakinek gyereke van. Etetjük, minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy megtanítsuk különböző dolgokra, úgy beszélünk hozzá, mintha értené – és ezért cserébe azt várjuk, hogy szeressen minket. Az állat azonban az örületbe kergethet minket a függetlenségével. Akárcsak egy kisgyerek, iszonyúan erős vágyat vált ki bennünk, hogy megvédjük minden rossztól. Pici, sebezhető, és csodálatos érzés kézben tartani – már amikor hagyja. És rendszeres időközönként hányni is szokott.

A gyerekekhez hasonlóan a macskák is egy másik, és bizonyára magasabb síkon élnek, mint mi, és a gyerekekhez hasonlóan, őket is a szüleikhez fűződő kapcsolatuk határozza meg, legalábbis részben. És bár egy csomó káprázatos dologra képesek, például akár a létező legkisebb helyiségben is el tudnak rejtőzni, és nem lehet őket megtalálni, annak dacára, hogy mennyire sürgős lenne elindulni velük valahová, az önéletrajzukat azért mégsem tudják megírni. Ez az emberekre marad. Tehát, ahogy várható, ez a könyv az emberekről is szól. És a kapcsolatokról. És egy csomó más dologról, amihez a macskáknak semmi közük nem volna, de úgy tűnik, hogy önkéntelenül is hozzátartoznak.

Pusztá véletlenségből kerültem kapcsolatba macskákkal. Tulajdonképpen úgy rángattak bele, minden tiltakozásom ellenére.

Csak úgy megjegyzem, hogy kicsit több mint hét éve valaki megkért,

hogyan nevezek meg tíz dolgot, ami szerintem igazán önfeltáró, kifejezetten őszinte, és teljes mértékben visszavonhatatlan. Ez a személy, egy nő, akivel annak idején randevúztam, szerintem azért kért meg rá, mert úgy gondolta, hogy olyan valaki vagyok, akiben se túl sok érzelem, se túl sok szenvedély nincsen. Azt is feltételezem, hogy túl sok éven át vett részt valami terápián New York Upper East Side negyedében, minek során töméntelen hasonló listát kellett összeállítania. Tény viszont, hogy rengeteg érzelem és szenvedély volt bennem, csak éppen nem öiránta. Úgy tűnik, hogy kapcsolataik során az emberek gyakran esnek ebbe a csapdába. Bizonyára azt gondolják, hogy amennyiben valaki nem azt teszi, mint amit elvárnak tőle, akkor valami egész biztosan *nincs rendben* vele. Feltételezem, hogy így sokkal könnyebb leélni az életet, mintha arra kellene gondolnunk, hogy talán az elvárásokkal van a gond, vagy magunkkal, esetleg a világgal. Vagy az élettel.

Minden egészséges ösztönöm ellenére végül mégiscsak összeállítottam annak a tíz dolognak a listáját, amiről úgy gondoltam, hogy az én esetemben igazak. Ez is olyan csapda, amelybe az emberek beleesnek kapcsolataik során (és amelybe a macskák *sosem* esnek bele): rengeteg butaságot teszünk pusztán azért, hogy ne kelljen egyedül lennünk.

Végül a következő listát készítettem el:

Sosem fogok republikánus jelöltre szavazni.

A szeretet általában nem bizonyul igazán mélynek, ha alaposan megvizsgáljuk...

...kivéve a baseball esetében. *Imádom* a baseballt – nézni, rádión hallgatni, beszélni róla, az eredmények összesítését böngészni. Rögeszmém a baseball.

Az élet alapján véve szomorú, és a vége még szomorúbb, tehát bármi jöhet, ami az egyes pontjait felvidítja. Főként akkor, ha a dolog mulatságos.

Semminek nem szeretek része lenni, legyen szó akár vallásról, hagyományos futballmérkőzésről, szervezetről, kormányról, bármiről. Mihelyt valaki valamivé válik, hajlamos vagyok azt hinni, hogy meghalt.

A barátságot ki kell érdemelni. Túl fontos ahhoz, hogy olyanra pazaroljuk, aki nem akarja, nem viszonozza, vagy nem érdemli meg. Amennyire meg tudom állapítani, az emberek nem mind igazán értékesek, de a barátok igen.

A kegyetlenségre csak nagyon kevés ok lehet.

A hét bármely napján fontosabbnak tartom azt, ha valaki szórakoztató és intelligens, mint ha kedves.

Felőlem bárki bármit mondhat: szerintem Meryl Streep csapnivaló színésznő.

10. Utálom a macskákat.

≈ ≈ ≈

Az azóta eltelt években a leírt visszavonhatatlan tételek közül néhány úgy is maradt. Pár azonban bizonyos mértékben változott, és néhányra szinte rá sem lehet ismerni. És a fentiek közül egy annyira nevetséges, hogy alig tudom felfogni, miképp juthatott egyáltalán az eszembe, hogyan hagyhatta el a számát, vagy miért írtam le.

Az 1., 3. és 7. pont teljesen változatlan maradt.

A 4. alapvetően igaz, de a „bármi” szóval kapcsolatban már nem lehetek annyira határozott. Vannak borzalmas dolgok, amikre nem gondoltam a lista összeállításakor: zabkorpa, kokain, a *People* magazin címlapsztorija

alkoholfüggőségből kigyógyult hírességekről, fiatalok randalírozása, vagy Abe Rosenthal *On My Mind* című rovata a *The New York Times*ban.

A 8. és 9. pont egy kicsit trükkös. A 8. egyre inkább függ a kedélyállapotomtól és attól, hogy mennyire volt nehéz a napom. És Meryl Streep ausztrál akcentusa egyenesen elképesztő.

Az 5. valamennyit változott. Találtam valamit, amihez hajlandó vagyok csatlakozni.

A 2. egyértelműen kapcsolódik az 5.-hez, amelyik sokkal világosabb lesz, ahogy ez a könyv folytatódik, és meglepő módon mindkettő változott, a 10. miatt.

Ó, igen, a 10. pont...

Nos, elértünk az ifjúkori ostobasághoz, egy nyilatkozathoz, amelyet olyan könnyelműen tettem, hogy megáll tőle az ember esze...

Most már természetesen van macskám. Norton.

Úgy bánok ezzel a macskával, mint ahogy csak nagyon kevés állattal – vagy emberrel, ha már erről van szó – bántak valaha is.

Ha az ágy közepén alszik, amikor elérkezik a lefekvésem ideje, akkor inkább összegömbölyödöm a matrac egyik sarkán és fűtyülök rá, hogy megfájdul a nyakam és elgémberedik a hátam, de semmi pénzért meg nem zavarnám.

Nortont mindenhová magammal viszem. Síelt Vermontban, részt vett egy írók számára tartott konferencián San Diegóban, betért Amszterdam legjobb éttermébe, és rendszeresen ingázik New York és Párizs között.

A város egyik luxusszállodájában, a Tremoille-ben, amikor az asszisztensem szobát foglal Mr. Gethers számára, a recepcióos már tudja, és megkérdezi: „*Avec son chat?*” {1}.

Vettem egy házat Long Island végéhez közel, Sag Harborban, olyan,

mint Bedford Falls *Az élet csodaszép* című filmben, és bár számos más magyarázat is volt rá, de a titkos és igazán lényeges okot mégis az adta a vásárlásra, hogy a macskám *imád* szaladgálni az udvaron.

Egy barátnőm azért szakított velem, mert úgy gondolta, hogy Nortont jobban szeretem, mint őt (ami igaz is volt). És egyszer azért nem mentem vakációzni egy másik barátnőmmel a kedvenc amerikai szállodámba, mert oda nem engednek be pici, nagyon jól nevelt macskákat.

Aggódom érte, annyit beszélek róla (és *hozzá*, ezt meg kell még jegyezni), hogy az már szinte az örülség határát súrolja, és ha nem alszik olyan közel a párnámhoz, hogy a behajlított karommal elérjem – amit általában hetente egyszer megtesz –, nem is tudok jól aludni. Olyankor egyenesen nyugtalan vagyok, hogy valamivel megbántottam.

Időnként – és ezt különösen nehéz nyilvánosan beismernem – hagyom, hogy a kanalamról egyen. Általában fagylaltot vagy joghurtot. A csokoládé a kedvence, és mókás figyelni, amikor úgy dönt, hogy ideje tisztára nyalni a kanalat.

A dolog azonban nem egyoldalú. Ő is rengeteg dolgot megtesz értem, ami kifejezetten csodálatos egy macskától.

Sétál velem. Nincs szükség pórázra. Egyszer a tengerparton, ahol nem kellett autóktól tartania, három kilométert tett meg velem úgy, hogy három méternél jobban nem maradt le tőlem, és egy méternél nem volt messzebb előttem. Forgalmas helyen a rekordja három sarok, amit a legtöbb vasárnap délelőtt meg is tesz, amikor Sag Harborban elmegyek a Murray Hill piacra.

Norton mindenütt megvár, és akárhol otthagyhatom. Ha szállodában vagyok, magára hagyhatom a medencénél vagy a kertben, ahol egész nap elvan. Amikor érte megyek, akkor sehol nem látom, de ahogy hívom vagy fütttyentek neki, egyet nyávog, majd kiugrik a rejtekhelyéről és odafut

hozzám. Még azt is el tudnám képzelni, hogy leteszem egy afrikai őserdő közepén, otthagynom egy évre, visszamegyek, és ha megtalálom azt a bokrot, amelyik alá láttam, hogy befutott, akkor ott vár rám.

Szeret heveskedni. Kedvenc játéka az, amikor lecsap a lepedő alatt mozgatott kezemre, birkózik vele és megpróbálja megenni – de *sosem* harap meg és sosem karmol meg semmit, amiről tudja, hogy az én testrészem. Ha hébe-hóba elragadja a csata heve, és véletlenül nem húzza idejében vissza a karmát, amikor a kezem előbukkan a lepedő alól, a szisszenésemet hallva megdermed, mancsát a szeme elé teszi, és orrát szégyenében a párna alá dugja, amíg meg nem paskolom a fejét, és meg nem nyugtatom, hogy minden rendben van.

Ott ül a kád szélén, amikor fürdöm.

Ha időnként figyelmetlenül úgy zárom be az ajtót, hogy Norton a másik oldalon marad, megszállottként addig üvölt és nyávog, amíg ki nem nyitom. Nem szereti, ha nem lehet ott, ahol én vagyok.

Bízik bennem.

Kifejezetten megnyugtat, amikor szomorú vagyok, és sokkal kellemesebb vele együtt örülni valaminek.

Vigaszt jelentett szomorú időszakokban, betegség idején, és amikor valaki meghalt.

Imádom a macskámat, ha még nem jöttek volna rá.

Még arra is rákényszerített, hogy teljesen megváltoztassam az általam mindenképpen elérni kívánt dolgok listáját.

Amikor egy pici, szürke állat valami ehhez hasonlót tesz értünk, akkor hogyan *ne* engednénk, hogy az ágy közepén aludjon, amikor fáradt?

2.

A macska, aki New Yorkba jött

Láttak már valaha skót lógófülű macskát?

Egy könyvben, amelyet olvastam, azt merték írni a fajtáról, hogy „mutáns”. Igazából azonban hihetetlenül kedves macskák, amelyek füle közepén begörbül és lehajlik, amitől kicsit bagolyszerű kinézetük lesz. A fejük általában kerekesebb, mint a szokványos macskáké, a testük pedig, legalábbis azoké, amelyeket láttam, rövid, tömör és formás. Hivatalosan rövid szőrűek, de valójában valahová a rövid és hosszú szőrűek közé tenném őket. Tapintásuk rendkívül puha és kellemes. Vérmérsékletük kifejezetten elragadó. Amikkel találkoztam, és valamennyi időt eltölthettem velük, mind intelligensek voltak, de természetesen egyik sem jutott a nagyszerűségnek arra a szintjére, mint az enyém.

Származási helyük valóban Skócia. Feltételezhető, hogy az elsőt 1961-ben találta meg egy Dundee melletti farmon egy házaspár, William és Mary Ross. A ma élő összes lógófülű macska Susie-ig vezetheti vissza családfáját – Rossék így nevezték el az elsőt, amelyet találtak.

Skót lógófülű macskáról életemben akkor hallottam először, amikor Eric, a Los Angelesben élő fivérem felhívott telefonon. Az életről beszélgettünk (kellemesnek tűnt), a munkáról (mivel forgatókönyvíró, ez számára nehéz, vesződséges és intrikákkal teli volt), nőkről (akik egyre fiatalabbak lettek) és az egészségünkről (mi pedig idősödtünk). Úgy tűnt, hogy a beszélgetésünk már a vége felé közeledik, amikor bedobta a bombát.

– Ja, igen – szolt. – Mondtam már neked, hogy van egy macskám?

Ha ez forgatókönyv volna, akkor most zárójelben a *Hosszú szünet* szavak lennének benne, mivel tényleg volt egy hosszú csend. Méghozzá igazán hosszú. Az alatt a hosszú szünet alatt a szememet forgattam, számat olyan tágra nyitottam, amekkorára csak tudtam, és teljesen biztos voltam benne, hogy a világ megháborodott.

– De hiszen utálod a macskákat – emlékeztettem, amikor végre meg tudtam szólalni.

– Tudom – felelte. – De ez más.

Akkor hallottam életemben először egy skót lógófülű macskáról, akit Henrynek nevezett el. Be kell vallanom, hogy nem győzött meg.

– De te utálod a macskákat – ismételtem meg. – Mindketten utáljuk a macskákat. Undorodunk tőlük, megvetjük őket. Mindig is így tettünk, és ez továbbra is így lesz. – Azt hiszem, hogy addigra szinte már nyafogni kezdtem. – Mi a *kutyákat* kedveljük.

Még több mint négyezer kilométer távolságról is éreztem, hogy öcsém azzal az idegesítő, felsőbbrendűséget kifejező mosolyával néz, mint amikor úgy gondolja, hogy valami nagy butaságot mondok.

– Majd meglátod – mondta újra. – Ez más.

≈ ≈ ≈

Itt rövid kitérőt kell tennem.

Akkoriban Cindy Wayburn volt a barátnőm. Már vagy három éve jártunk együtt, és nagyon jól kijöttünk egymással. Egyszer, talán hat hónappal korábban, Cindy futólag megemlítette, hogy jó lenne egy macska. Erre ugyancsak futólag azt válaszoltam neki, hogy amennyiben

szerez egyet, akkor talán fontolóra vehetné a gondolatot, hogy az éjszakákat valaki másnak a lakásában fogja tölteni, és nem az enyémben.

Érveltünk, vitatkoztunk, újabb érveket hoztunk fel. Próbált hízelegni. Előálltam a „macskák nem hoznak oda nekünk semmit” okoskodással, és tovább vitatkoztunk. Még azzal is megpróbálkozott, hogy előnyömré válna, ha lenne egy kedvencem. Korábban elkövettem azt a hibát, hogy megemlítettem neki, hiányzik valami állat a házból, és így magányosnak érzem magam.

– Egy kedvenc, igen – mondtam. – Egy macska viszont nem.

– De te rengeteget utazol – próbálkozott újra. – Kutyát nem tarthatsz, mivel két héten belül elpusztulna.

– Tudom – mondtam. – Éppen ezért *nincs* kutyám. De ez még nem győz meg arról, hogy egy macska jó ötlet volna. Egy macska is elpusztulna két héten belül – mert én ölném meg.

– Még sosem voltál macskák társaságában. Megszeretnéd őket, mihelyt megismeresz egyet. És jót is tenné neked. Nagyon sokat vagy a tengerparti házban – lenne társaságod. Nem kellene azzal töltened az időt, hogy idős nénikkel beszélgetsz a zöldségesnél.

– Honnan tudod, hogy sokat beszélgetek idős nénikkel? Ki mondta neked? – Azt hittem, hogy ez jól őrzött titok. Minden nyáron egy egész hónapot töltöttem a parti házban, amelyet Fair Harborban béreltem, Fire Islanden, és ott írtam. Cindy, az évek során végig Cindy volt az, csak a hétvégéken jött el, én pedig a hét folyamán egyedül dolgoztam, azt állítva, hogy szeretem a magányt. De miután három napon át görnyedtem az írógép fölött (ez még azelőtt volt, mielőtt laptopra mertem váltani), kezdett hiányozni az emberi társaság. Lassan a szokásosnál is többet telefonáltam, és általában délelőtt fél tizenkettő körül kezdtem a hívásokat. Hat nap után a barátaim üzenetrögzítőre kapcsolták a telefonjukat, mivel a

legtöbbjüknek nem volt rá ideje, hogy segítsen nekem elhalasztani a munkámat. Tíz nap elteltével végül feladtam, és naponta háromszor látogatást tettem Fair Harbor piacára. Mindössze kétsaroknyira volt a házamtól, és általában mindig volt ott egy csomó idős háziasszony, akik a hentessel és egymással beszélgettek, pletykálgodtak. Amikor már harmadszor töltöttem a nyarat a tengerparti városban, törzsvendég lettem a piacon. Minden említésre méltót tudtam több száz olyan emberről, akikkel addig sosem találkoztam. És ami a legjobb, naponta háromszor, fél órán át nem ültem az írógépnél.

– Éltél már együtt valaha is macskával? – tudakolta Cindy, és figyelembe sem vette a kérésemet, hogy fedje fel a Fire Island-i hírforrás nevét.

– Még kígyóval sem éltem együtt. És nem is akarok. Nem szeretem őket. Frank, a hentes volt? Ő mondta el neked?

Meglehetősen sok időt töltöttünk szócsépléssel – vagy hét órát –, míg végül rájött, hogy nem tenne jót a kapcsolatunknak, ha macskát szerezne magának vagy nekem. Nagy megkönnyebbülésemre a vitánk véget ért, és minden visszazökkent a normál kerékvágásba.

Egészen addig, amíg Cindy el nem utazott Los Angelesbe, hogy meglátogassa az anyját.

Túlzottan nem várta az utazást, mivel nem törődött igazán sokat az anyukájával. Évente egyszer azonban a gyermeki büntudat erősebb volt a józan észnél, és Cindy nyugatra utazott, látogatóba. Mrs. Wayburn – most megpróbálok elfogulatlan és tárgyilagos lenni, amennyire tudok – valóban borzalmas nő volt, aki Los Angeles egy olyan külvárosában élt, amelyről addig sosem hallottam, egy bűbájos kis lakókocsitelepen, amelynek neve La Mobile Home Cité volt. Ha reklámoznák a helyet, az talán a következőképpen hangzana: „Jöjjön el, és töltsön velünk pár lesújtó évet,

mielőtt meglágyul az agya.” Mindent összevetve a hely remek, ha az ember nem törődik a levegővel, a szabad térrel, vagy azzal, hogy valami szépet lásson maga körül.

A látogatás a szokásosnál is rosszabbul alakult. A második nap után iszonyúan összevesztek. Cindy el akarta vinni az édesanyját egy elegáns étterembe, pusztán azért, hogy kedveskedjen neki. A mamája a szokásos lazaságával azt mondta, hogy számára minden ételnek egyforma íze van – mintha valami bomlófélben lévő, hideg, szürke agyag lenne –, tehát nincs értelme pénzt kidobni olyasmire, mint egy jó étkezés. Cindy úgy gondolta, hogy ez egészségtelen gondolkodás, amit meg is említett a mamájának, és a csata megkezdődött. Egy órával később már az öcsém házában volt, sírt, és pompás *tarte tatint* evett (az öcsém történetesen remek szakács).

Eric rendkívüli módon kedves volt hozzá, még fel is vidította, és mire Cindy felhívott, hogy jó éjszakát kívánjon, már nagyszerű hangulatban volt. Nagyszerűbben, mint várni lehetett volna. Annyira, hogy gyanút kellett volna fognom. Azt mondta, hogy másnap délelőtt az öcsémmel megy vásárolni, majd a délutáni repülővel hazajön. Úgy döntött, hogy soha többé nem akarja látni az anyját, és mivel már nincs vele kapcsolatban semmi felelőssége, nem akar Los Angelesben maradni. Mielőtt letette volna a telefont, még azt mondta:

– El nem tudod képzelni, hogy Eric macskája milyen aranyos. Várj csak, majd te is meglátod.

Letettem a telefont és arra gondoltam, hogy igencsak sokáig várhatok.

≈ ≈ ≈

Másnap este tizenegy után tíz perccel megszólalt a telefonom.

– A repülőtéren várom a csomagomat – mondta Cindy. – Ébren vagy? –

Hangja olyan dallamosan csengett, mint amikor különösképpen meleg érzelmeket táplált irántam.

– Ébren vagyok – válaszoltam, többé-kevésbé ugyanolyan hangon.

– Harminc percen belül ott leszek.

– Alig várom – mondtam, ami igaz is volt.

Cindynek volt kulcsa a lakásomhoz, és ki tudta kerülni a biztonsági berregők, kaputelefonok és tévékamerák sorát, amelyek megállították a legtöbb embert, aki be akart jutni az épületbe. Harminc perccel később már hallottam is, hogy kinyílik a bejárati ajtóm. Amikor kiléptem a hálósobából, Cindy az ajtóban állt, és boldogan mosolygott.

Odamentem hozzá, hogy megcsókoljam.

– Még ne! – rendelkezett. – Állj meg!

Megálltam.

– Valamit mutatni akarok neked.

– Valóban?

Bólintott.

– Ki kell mennem az előcsarnokba, hogy lássam?

– Nem – mondta a legszélesebb mosollyal, amelyet valaha is láttam az arcán. – Maradj ott! Csukd be a szemed! Majd szólok, amikor kinyithatod.

Ott maradtam, és becsuktam a szemem. Amikor meghallottam, hogy „lehet”, akkor kinyitottam.

Cindy egy kis szörgolyót tartott a kezében. Az egyik kezében. Annyira kicsi volt, hogy egy pillanatig azt hittem, valami rendkívül fegyelmezett egeret hozott Kaliforniából.

De nem egér volt.

Apró, szürke kismacska volt kerek fejjel és fura füllel, amely előrehajlott és lekonyult. A cicus felült a tenyerén, bátran körbenézett, és megcsodálta a tetőtéri lakás minden érdekességét.

– Hoztál magadnak egy macskát? – dadogtam bátortalanul.

A cica már nem forgatta a fejét, egyenesen az én szemembe nézett, és nyávogott. Gyenge, pici hang volt, egyenesen nekem címezve. És máig meg mernék esküdni rá, hogy mosolygott.

– Nem – mondta Cindy. – Nem nekem.

– Akkor kinek? – kérdeztem nyugodtan.

Amikor nem válaszolt, újra megkérdeztem, megint csak halkán:

– Cindy? Kié a macska?

Ahogy sírva fakadt, már halványan sejtettem a választ a kérdésemre.

≈ ≈ ≈

Már évek óta tudtam, hogy ha valaha is lesz házi kedvencem – nagy valószínűséggel kutya –, akkor Nortonnak fogom nevezni. Másik néven nem is gondolkodtam.

Kedvenc állatnevem és egészen addig a kedvenc állatom Yossarian volt, az öcsém kutyája. Yossarian a véleményem szerint hihetetlenül kedves cockapoo; azok számára, akik kizárólag a macskákat imádják, ez a fajta átmenet a spániel és az uszár között. Nagyon okos is volt.

Sosem volt pórázon, még New York Cityben sem. Eljött velem a sarokig, megállt, megvárta, hogy lelépjek az útra, és akkor ő is elindult mellettem. Amíg vásároltam, megvárt a bolt előtt. Rendkívül barátságos volt, és egyfajta világfájdalmat árasztó levegő lengte körül, amitől az ember már azt képzelte, hogy akár nagyon érdekes szalontársalgásra is képes. Francia nyelven.

Egyszer kellett Yossarianra vigyáznom, egyhuzamban hat hónapig, amikor Eric Spanyolországban élt. Egy negyedik emeleti kopott kis lakásban éltem West Village-ben, egy lift nélküli házban, és Yossarian

beköltözött hozzám. Nem kellett sok idő hozzá, és észrevettem, hogy Yos nem rajong a négyemeletnyi lépcső megmászásáért, valahányszor sétálni kellett mennie. Főleg télen nem lelkesedett érte, amikor a hó és jég igencsak próbára tette az enyhe Los Angeles-i klímához szokott mancsait.

Már egy hete nálam volt, amikor nagy rémületemre a kisöreg sántítani kezdett. Ezt akkor vettem észre, amikor a Greenwich utcában mentünk. A jobb első mancsát egyértelműen behajlítva tartotta maga előtt, és nagyon vigyázott, hogy ne terhelje meg. Odamentem hozzá, felvettem, és alaposan megvizsgáltam. Semmi rendelleneset nem találtam, de olyan szomorúan nézett rám, hogy egyértelműen arra gondoltam, nagy fájdalmai vannak. Csak annyi időre tettem le, hogy elvégezhesse a dolgát, utána felkaptam és visszavittem az épületig, majd fel, a negyedik emeleti lakásomhoz.

Úgy határoztam, hogy nem esem pánikba. Arra gondoltam, várok pár napig, és ha még akkor is sántít, elviszem az állatorvoshoz.

Úgy tűnt, hogy Yos remekül megvan a lakásban, habár kicsit lassabban mozog, mint általában. Amikor azonban a lakáson kívülre került, a sántítás újrakezdődött. Kézben kellett vinnem, letettem, amikor könnyített magán, utána pedig ismét felvettem, és a kutyával a karomban tértem vissza a lakásomba.

A procedúra harmadik napján – most már a lakásban is sántított picit, én pedig naponta háromszor hurcolásztam őt le-fel a lépcsőn – elmentünk a délutáni sétára. Letettem Yosie-t a hóra, és, mivel egy kedves nőismerősömmel voltam, előrementünk, hogy a kutya kicsit magában lehessen. Félsaroknyi út megtétele után hátrafordultam, hogy megnézzem, miképp boldogul. Remekül boldogult. Annyira, hogy körbe-körbe rohangált az épület előtt, és egy másik kutyával játszott. El sem akartam hinni: a kutya *mozgott*, és teljesen ránehezedett a jobb első mancsára.

– Yossarian! – kiáltottam.

A kutya megdermedt. Egy tapodtat sem mozdult. Azután lenézett aóra, rám pillantott, újra a mancsát vizsgálta, amely lent volt a havon, majd ismét rám nézett és kétségbeesett próbálkozással felkapta a mancsát, hogy újra azt a szánalmat keltő benyomást keltse, mint amikor színlelte, hogy sántít.

– Kár a gőzért – mondtam. – A potyautazásnak vége.

Ha a kutyák is tudnának vállat vonni, akkor Yossarianon az látszott, amikor újra lerakta a mancsát, majd folytatta a viháncolást a játszótársával. Nem volt több sántítás.

Nem csak én éreztem, hogy Yossarian sokkal inkább emberi, mint az átlagos négylábúak. Néhány éve, amikor tizenhárom éves volt és már kezdett betegeskedni, az öcsém szervezett neki egy „születésnap partit”. Vagy húsz ember gyűlt össze, akik ajándékot vittek a kutyának, Eric ételt és italt szolgált fel, és mindenki elmondta a Yossariannal kapcsolatos kedvenc történetét. Én New Yorkból telefonáltam, hogy biztos lehessen benne, valaki elmondja a „sántítós” történetemet, amely addigra már a Yossarian-legenda része volt.

Amikor úgy egy évvel később Yos kimúlt, akkor mindenki, és esküszöm, hogy mindenki, aki azon a bizonyos napon ott volt, nagyon örült, hogy elmondhatta neki, milyen sokat jelentett számára az évek folyamán.

Amióta Eric *A 22-es csapdájából* választott nevet a tündéri kis kutyájának, azóta próbáltam valami hasonlót találni a jövőbeni házi kedvencemnek, amelyről mindig is úgy gondoltam, hogy szintén kutya lesz. Az egyik ötletem a Dunbar volt, de az is ugyanabból a könyvből van, tehát letettem róla. A McMurphy is felmerült lehetőségként, de akkor elkészült a *Száll a kakukk* filmváltozata és nagyon nem tetszett, tehát a

McMurphy is ment a sülyesztőbe. Tovább böngésztem az irodalmi évkönyveket, és gyorsan elutasítottam minden nevet a Falstafftól a Tristramen át Verlocig, majd továbblépve elvettem a Malloyt, a Zorbát, és végül a Snoopyt is.

Fontolóra vettem a Steedet (vagy az Emmát, ha nőtény) az *A bosszúállók* című filmből, de valahogy nem igazán tetszettek. A Travis vagy hat hónapig volt jelöltem – az ő szerepét alakította Malcolm McDowell a *Ha...* és *A szerencse fia* című filmekben –, de akkor egy barátom kapott egy kutyát, és Travisnek nevezte el, a *Travis McGee* főszereplője után.

Kétségbeesésemben átváltottam a sport területére.

Egy házi kedvencnek nem adhatom a Willie nevet. Mi van akkor, ha valami szerencsétlen mamlasz azt gondolja, hogy Willie Davis vagy Willie Wilson, esetleg az isteni Mays egy másik satnya imitátora után neveztem el? Ezt nem kockáztathatom. Egyik bálványom neve sem tűnt megfelelőnek, hogy végtelenül ismételgessem, miközben megpróbálok előcsalogatni egy négylábú állatot az ágy alól. Muhammad? Julius? Roger „the Dodger” Staubach? Inkább nem. Jim Brown? Ki van zárva. Végül egy olyan állat gazdája lennék, amelyik rendszeres időközönként lehetetlen helyzetbe hoz. Már éppen készültem kikötni a Clyde mellett, és arra gondoltam, hogy talán egy nagyon nyugodt állatom lesz, amelyik még nehéz helyzetekben sem esik pánikba, és nem kell aggódnom kellemetlenségek miatt, amikor úgy két évvel azelőtt, hogy Cindy belépett a lakásomba egy macskával, megtaláltam a megfelelő nevet.

Imádom a tévét. Folyton azt néztem. Mindig élveztem a műsort, és amikor felnöttem, még írtam is nekik. A szituációs komédiák állandóan a kedvenceim voltak (ahogy a *Bronco* és a *Sugarfoot* című westernsorozatok közvetítése befejeződött). Egy rajongó magabiztosságának szemszögéből

csak nagyon kevés sorozat érdemelte meg a „kiváló” jelzőt. Most nem a lagymatag *Gilligan's Island* típusú szemétről beszélek. A kiváló művekről, remek színészi alakításokról és szerepekről. A *Bilko főtörzs* bizonyára a jobbak között van, akárcsak a *The Mary Tyler Moore Show* és a *The Dick Van Dyke Show*, vagy később a *Barney Miller* és a *Taxi*. Van viszont egy, amelyik már önmagában is klasszis. A többiek a nyomába sem érhetnek. A legjobb karakterek, a legjobb tréfák, legjobb helyszínek, a legjobb heteroszexuális férfi (vagy nő, történetesen), a legjobb nagy magasztos varázsló és a két legjobb előadás a szituációs komédiák történetében. Egyértelmű, hogy most a *The Honeymooners* sorozatról beszélek, és akkor villanásszerűen elképzelttem, hogy egy nap – és utána sok-sok éven át minden egyes nap – úgy jöhetek haza a fárasztó munkából, hogy azt kiáltom, „Norton, barátocskám, itthon vagyok”, és azt látom, hogy egy kis szőrös teremtmény ugrándozva jön felém, és a boldogság hevében megnyalja az arcom.

Ahogy ez a pici macska rám nyávogott Cindy kezéből, rögtön tudtam, hogy Norton végre megérkezett.

Volt még valami, amit tudtam, és az is ugyanolyan módon, villanásszerűen tört rám.

Szerelem volt az első látásra.

Ennek így nincs értelme. Magyarázat sincs rá. Az ilyesmi sem előtte, sem azóta nem történt meg velem, se férfi, se nő, se állat kapcsán, és nem tudom, hogy előfordul-e még újra.

Először megharagudtam Cindyre. Üvölni akartam. Csak hebegtem, és olyan dolgokat mondtam, mint például: „Hogy tehetted ilyet?” Járkálni akartam fel-alá, örült módjára csapkodni a levegőben, de semmi ilyesmit nem tudtam tenni. Nem volt rá lehetőségem. Cindy a tőle telhető legjobb módon próbálta utánozni Lucyt, amikor Ricky úgy ment haza, hogy rájött,

a nő festőnek álcázta magát, csak hogy meghallgassák a klubban.

– Azt hittem, hogy örülni fogsz neki... *hüpp*... Eric azt mondta, hogy örülni fogsz neki... *hüpp*... Sajnálom... Azt gondoltam, hogy... *hüpp*... *brühühü*...

Tudtam, hogy így nem jutok semmire, ezért undok módon, határozottan próbáltam viselkedni.

A szám még mindig tátva volt, amikor belenéztem a kiscica szemébe, és azonnal elolvadtam. Ott rögtön, akár fagylalt a napon.

Cindy, aki éppen Laura Petrie stílusára váltott át, megpróbált nem sírni, de egyértelműen értésemre adta, hogy bármelyik pillanatban újrakezdheti, kinyújtotta a kezét, én pedig elvettem tőle a kiscicát. Mivel semmilyen pici lénnel nem volt tapasztalatom, sem kisbabákkal, sem négylábúakkal, meglehetősen ügyetlenül foghattam. Jobb tenyeremben tartottam, amelyet a ballal támasztottam meg alulról, majd közelebb vontam magamhoz, és az arcomhoz emeltem, hogy az orrunk szinte összeért. Nem hiszem, hogy tizenöt centinél hosszabb, vagy egy kilónál nehezebb lehetett. Puha volt, és világosszürke, a bundáján itt-ott sötétszürke foltokkal. Mancsai végén egy kevés fehérség is volt, akárcsak a pici, fekete-narancssárga orrán. Három furcsa, sötét vonal indult közvetlenül a két szeme közül, végighúzódott a hátán, és a farkánál már úgy szétterült, hogy a hátsó fele sötétebb volt az elsőnél. A farka már akkor is bozontos volt, rajta körben fekete sávokkal. Akár mosómedvéé is lehetett volna. A szeme nagy volt, kétszer akkora, mint amekkora a fejhez illett volna, ovális formájú és zöld. Életemben semmit nem láttam még, ami annyira elragadó lett volna, annyira független, olyan okos, és pont úgy nézett ki, mintha az enyém lenne. Meg se rezdült, és a tekintetét se vette le rólam. Egyszerűen csak újra nyávogott, és megnyalta a jobb szemhéjamat; nyelve olyan volt, mint a csiszolópapír, és akkora, mint egy picike ecset vége.

– Hathetes – mondta Cindy elfúló hangon, és a szemét törölgette. – És van valami nagyon különleges benne. Nem hiszem, hogy közönséges macska.

Áttettem a kölyköt a bal kezembe, és a jobbal végigsimítottam rajta a fejétől a farkáig; az volt az első alkalom, hogy valaha is kedvesen hozzáértem egy macskaféléhez.

– Egyértelmű, hogy nem közönséges macska – mondtam. – Hogy is lehetne? Hiszen az enyém.

≈ ≈ ≈

Cindy természetesen azért ment el vásárolni az öcsémmel, hogy megvegye ezt a kismacskát, Nortont. Amikor korábban meglátta, hogy néz ki egy skót lógófülű macska, teljesen paff lett. Elmondta Ericnek, hogy mennyire szeretne egy macskát, és én is mennyire szeretnék egy kedvencet, de semmiképpen sem macskát. Eric, mivel sokkal régebb óta ismert, mint ő, és azt is tudta, hogyan reagálok majd, ha meglátok egy lógófülűt, azt mondta neki, hogy másnap elmennek és körülnéznek.

Kimentek a San Fernando-völgybe a tenyésztőhöz, akitől Eric Henryt vette. A fajtát akkor még viszonylag kevesen ismerték, de már elég drága volt. Eric az övéért háromszáz dollárt fizetett. (Akár hiszik, akár nem, egy jó skót lógófülűért manapság akár ezerötszáz dolcsit is le kell gombolni.) Egyértelműen azt az elvet vallotta, hogy ha vásárolni indul az ember, akkor költsön el annyi pénzt, amennyit csak lehet, olyankor teljesen félre kell tenni a gyakorlatias gondolkodást.

A szerencse úgy hozta, hogy a tenyésztő éppen akkor tett szert néhány új alom lógófülűre. Túl sok is volt belőle. Mivel nagyon drágák, nem gondolta, hogy mindet el tudja adni, mielőtt még túl nagyra nőnek. Ismerte

Ericet, megkedvelte Cindyt, ezért hetvenöt dollárért adott nekik egyet, de megígértette velük, hogy a lehető legjobb helyre viszik.

– Tessék, maguknak adom a kedvencemet – mondta nekik.

Kivett egy hathetes macskát egy kartondobozból, és átadta. A tenyésztést igazoló papírokkal együtt a kezükbe nyomott egy újságcikket is, amelyik egy héttel korábban jelent meg a *San Fernando Valley Register*ben. Macskák ritka fajtáiról szólt, és a skót lógófülűre példaként pont arról a macskáról volt kép, amelyet Cindy a kezében tartott. A cikk kedvéért a kölyköt Babynek nevezték el, és a fénykép alatt a következő felirat volt: „Néhány megtévesztő nevű macskafélétől eltérően – a himalájainak például semmi köze nincs a hegyekhez –, a skót lógófülű, mint ez a kölyök, Baby, valóban Skóciából származik.”

– Igazi sztár – mondta a tenyésztő.

– Remélem is – válaszolta neki Cindy.

≈ ≈ ≈

A cicus valóban sztárként viselkedett a visszaúton. Cindy kicsit ideges volt, hogy egy ilyen fiatal állattal száll fel a repülőgépre. Nem tudta, a teremtmény hogyan fog viselkedni, mit tesz majd, ha könnyítenie kell magán, s egy ilyen hosszú repülőút nem teszi-e ingerlékennyé mind a kilenc életének egész többi részére. Gyorsan rájött, hogy az állat nem neurotikus típus. Egy kisebb dobozban volt vele, de a felszállás után pár perccel kivette onnan, és rátette a tálcaként szolgáló, lehajtható asztalra, hogy figyelje. A macska ásított, lefeküdt, majd azonnal elaludt. Cindy arra gondolt, hogy otthagyja, egészen addig, amíg akár a macska, akár a stewardess másképp nem gondolja. Egyik sem történt meg. A macska az út során végig a tálcán ült vagy aludt, és remekül érezte magát. A

macskaillemhely nem kis aggodalmat jelentő kérdése fel se merült. (Norton azóta számtalan repülőúton bebizonyította, hogy vagy szokatlanul erős hólyagja van, vagy hihetetlen méltóság szorult bele. Ezen az első úton és a további több százon egyszerűen csak kivárta, amíg megfelelő lehetőség nyílt a dologra.) Időnként nyújtózott, körülnézett, majd visszaült. Csak kétszer nyávogott. Cindy mindkét alkalommal gügyögött hozzá és megsimogatta – és a cicus nagyon világossá tette, hogy pont ezért döntött úgy, hogy megszólal. A stewardess örömmel foglalkozott vele, tejet vitt neki, és még fel is vette, hogy több utasnak megmutassa. A pici macska mindeközben végig úgy viselkedett, mintha már legalább annyit repült volna, mint a híres berepülőpilóta, Chuck Yeager.

A repülőtértől a lakásomig, a taxi hátsó ülésén odanyomakodott az ajtó könyöktámaszához, ráállt, és onnan tekintgetett kifelé az ablakon, ahogy az autó Manhattan felé tartott.

– Furcsa volt – mondta Cindy, ahogy a kezemben tartottam a kis állatot.
– Nemcsak hogy semmi félelemérzet nem volt benne, de egyenesen úgy viselkedett, mintha tudná, hogy hová megy, és nagyon várná a megérkezést.

A macska picit rúgkapálni kezdett a tenyeremben, ezért óvatosan letettem a padlóra.

– Most bizonyára fél – mondta nekem Cindy. – A kismacskák mindig félnek új környezetben. Ez a hely hatalmasnak tűnhet neki, ami ijesztő egy macska számára.

Aha.

Az ijedt macskám odaosont egy kanapéhoz a nappaliban. Utána átment az azzal szemben lévő kanapéhoz. Ezt követően visszaindult, a két bútordarab között félúton lehuppant a szőnyegre, és elaludt.

Figyeltem, ahogy kis mellkasa le-fel mozog, miközben alszik. Még

sosem láttam, hogy bárki vagy bármi ilyen gyorsan beveri a szunyát. Tudtam, hogy bárgyú mosoly ül az arcomon, de nem tehettem ellene semmit.

– Norton – szóltam oda neki halkán. – Norton...

A kiscica szeme lassan kinyílt. Először csak résnyire, majd félig, utána a fejét is elfordította, és rám nézett.

Cindyre mosolyogtam.

– Nézd! – mondtam. – Már hallgat a nevére.

3.

A macska, aki Fire Islandre ment

A legtöbbben úgy gondolják, hogy a macskatartás sokkal kevesebb felelősséggel jár, mint egy kutya gazdájának lenni.

Tévednek.

Különösen akkor tévednek, ha az adott gazda történetesen úgy dönt, hogy a macskája annyira érzékeny, intelligens, és annyira tisztában van vele, hogy mi történik körülötte, hogy neki többet kell foglalkoznia vele, mint embertársaival.

Ebben van is valamennyi logika. Hiszen az emberek *választhatnak*. Nem kell olyannal barátkozniuk, akit nem kedvelnek, vagy aki becsapja őket. Nem kell egyedül lenniük, ha nem akarják. (Nem szabad elfelejteni, hogy ez csak nagy általánosságban van így: nem vonatkozik szükségszerűen azokra, akik nyáron nem használnak dezodort, úgy gondolják, hogy Sandra Bernhard szórakoztató, vagy akik bálványozzák Robert De Nirót a *Taxisofőrb*ben nyújtott alakításáért.) Nem csak akkor kell enniük, amikor valakinek eszébe jut megetetni őket. És legfőképpen, ha az a valaki, akivel együtt élnek, későn ér haza, a legtöbb embernek nem kell aggódnia, hogy az illetőt megette egy ragadozó.

Cindy úgy gondolta, hogy ezzel az utóbbi hasonlattal már túl messzire mentem, de éppen *tőle* kaptam egy könyvet, amelynek a címe *The Natural Cat*.

Azért adta nekem, mert szinte egyből nyilvánvaló volt, hogy Norton nemcsak az *iránta* való ellenállásomat szünteti meg, de az egész életem

során a teljes fajtája ellen táplált ellenérzéseimnek is véget vet.

Először is, nagyon nehéz ellenállni valaminek, ami ennyire sebezhető, és egy hathetes macskakölyöknél csak kevés dolog sebezhetőbb. Másodszor, nem *játszotta meg*, hogy sebezhető, amitől még nehezebb ellenállni neki. Követelődzött, karmolt, akaratos volt; egyenesen átvette az uralmat a lakásom felett. Harmadszor, *felettem* is átvette az uralmat.

Ebben a tekintetben az első settenkedő támadására az éjszaka közepén került sor.

Cindy és én meglehetősen sajátos alvási rendet alakítottunk ki. Én mindig az ágyam bal felén aludtam, ő pedig a jobb oldalon. Ahogy a magam térfelén voltam, odabújt a hátamhoz és átölelt.

Nem tudtuk eldönteni, hogy Norton is az ágyon aludjon-e. Nem tudtuk, hogy nem rúgkapál-e egész éjszaka, amivel ébren tart minket, és amiért egyáltalán nem rajongtam volna. Azt sem tudtuk, hogy egyáltalán *akar-e* velünk aludni. Lehet, hogy túl nagyok és ijesztők vagyunk számára. Úgy döntöttünk tehát, hogy ezt órá bízunk.

Az első éjszaka elalvás közben még hallottuk, hogy járkál a nappaliban. Úgy tűnt, hogy meghozta a döntést – és saját ágyat keres magának. Nekem úgy is jó, semmi kifogásom nincs ellene. Egyébként is, mindenki tudja, hogy a macskák nem annyira ragaszkodók, mint a kutyák. Felőlem ott alszik, ahol akar.

Reggel, szokás szerint, pár perccel Cindy előtt ébredtem. Szememet félig kinyitva füleltem, hallom-e, ahogy egy kismacska játszik. Semmi. Kicsit aggódtam, és jobban hegyeztem a fülem. Természetesnek tűnt, hogy egy újszülött kiscica ébren van, és valami rosszban sántikál. Továbbra sem tapasztaltam semmit.

Akkor nagyon gyenge mozgást éreztem a párnámon, és odanéztem,

hogy mi az.

Egy pici, szürke szőrcsomót láttam, amely kényelmesen hevert az arcom és a nyakam alatt. Ébren volt, szeme teljesen nyitva, de nem mozgott. Egy picit sem. Egyenesen engem nézett, és arra várt, hogy én mozduljak meg elsőként.

Anélkül, hogy fölemeltem volna a fejem, lassan behajlítottam a bal karomat és fölemeltem, hogy megsimogathassam a cicust. Két ujjamat végighúztam a feje tetején, majd megcirógattam a két szeme között, le az orráig. Nagyon kicsit megmozdult és kinyújtotta a nyakát, hogy ott is megvakarhassam. Több percig maradtunk így, és a macska kényelmesen elnyúlt, miközben a gazda simogatta.

Határozottan kellemesnek tartottam a helyzetet.

Engem választott, hogy velem akar aludni. Nem pusztán az ágyat választotta. Engem. Nem is Cindyt. *Engem.*

Kifejezetten *zavaró*, hogy milyen jó volt az érzés.

Megfordultam, hogy Cindyre nézzek. Most már ő is ébren volt, minket figyelt, és mosolygott.

Attól kezdve az alvási rendünk teljesen *megváltozott*. Amikor Cindy ott töltötte az éjszakát, Norton a nappaliban volt, amíg el nem aludtunk. De minden reggel, amikor felébredtem, már ott volt a nyakamnál, részben az arcom alá bújva, teljesen ébren, és azt várta, hogy megvakarjam a szája alatt.

Ha csak ketten voltunk – én és a macska, nem én és Cindy –, akkor Norton elfoglalta Cindy helyét, még mielőtt a lámpát eloltottam volna. A barátnőm helyére feküdt az ágyon, feje a párnán, és testét úgy nyújtotta ki, mint egy ember, általában a takaró alatt. Én a hátamat fordítottam feléje, ő pedig hozzásimult, ugyanúgy, mint Cindy. Reggel még mindig ott volt a párnán, teljesen ébren, engem nézett, és azt várta, hogy felébredjek és

mosolyogjak. Amikor kinyitottam a szemem, akkor közelebb jött hozzám, megnyalta a szememet vagy a homlokomat, majd elfoglalta szokásos helyét az arcom és a nyakam mellett, hogy öt percig simogassam és vakargassam.

Soha, de soha nem ébresztett fel. Sosem nyávogott, hogy kéri a reggelijét. A *deux* vagy *ménage à trois*.{2}, nyugodtan volt az ágyban, amíg fel nem ébredtem, megvárta a reggeli simogatást, majd felkelt és csatlakozott hozzám a konyhában, ahol reggeliztem – feketekávé, csirke és vese tejfölös mártásban.

A következő cseles akciója, hogy befurakodjon az életembe, az én hibám volt.

El akartam dicsekedni vele. (Tudtam, hogy ez rossz előjel, de az ember már csak ilyen, és nincs mit tenni ellene.) Elkezdtem hát különböző helyekre elvinni. Nem túl messzire. Csak pár barátom lakásába. Mondanom sem kell, hogy kifejezetten népszerű volt, ezekben a lakásokban is olyan bátran viselkedett, mint az enyémben, szobáról szobára kóborolt és ugrabugrált. Néhány barátomnak volt saját macskája, és picit aggódtak az esetleges összetűzés miatt. El nem tudtam képzelni, hogy kinek lehetne bármilyen kifogása Norton ellen – legyen szó akár egy rivális macskáról –, és ahogy kiderült, igazam is volt. A macska, amelyiknek a birtokát háborgattuk, legtöbbször azonnal fűjni kezdett, és ott járkált Norton körül, akit leraktam a nappali közepére. Norton csak végigmérte a vár morcos királyát, és úgy nézett rá, mintha azt mondaná „Kit akarsz most bolonddá tenni?”, majd hentergett a padlón és olyan kedves benyomást keltett, mint amelyet állat csak kelthet. A felnőtt macskának többé-kevésbé semmi más választása nem volt, mint az, hogy odamenjen és barátságos legyen. Ellenkező esetben agresszív idiótának

tűnik a saját gazdája szemében.

Túl nagy nyűg lett volna, hogy macskahordozó táskában vigyem ezekre a baráti kirándulásokra, főleg úgy, hogy olyan picike volt, ezért egyszerűen felvettem egy széldzsekit vagy esőkabátot, Nortont pedig beraktam a kabát zsebébe. Pár saroknyi séta nem okozott gondot. Nyugodtan megvolt, időnként kidugta fejét, hogy körbenézzen, majd vissza is húzta. Történetesen egész jól viselte a szállítás e módját. Még akkor is, amikor hosszú utakat tettünk metróval az Upper West Side-ra. Úgy tűnt, hogy a zaj sem zavarja, inkább felkelti a kíváncsiságát. A hirtelen megállásokat és elindulásokat egyfajta mókás játéknak fogta fel. Az egyedüli hátrány az volt, hogy 1) csavargók, akik azt hitték, hogy hallucinálnak, meg akarták érinteni, hogy biztosak lehessenek benne, nem olyasmit látnak, ami után már a rózsaszín elefántok következnek; és 2) pár bőbeszédű idegen biztosra vette, hogy egy zsebben lévő macska nyílt felhívás, hogy elmondja élete történetét, keseregjen, vagy ami a legrosszabb, előadja saját anekdotáját egy kedves kis állatról.

Lassan szokásommá vált, hogy vasárnaponként mindig magammal vittem. Sosem panaszkodott emiatt, és szerintem még élvezte is. A legtöbb üzletben vidáman figyelték, hogy parányi fejét elődugja és szétnéz. A helyi pékségben rengeteg sütemény- és kuglófdarabot kapott, és a lekváros fánk kifejezetten az egyik kedvencévé vált; az élelmiszerboltban gyakran jutott sajthoz, és időnként még csirkerészeket is adtak neki. Egyszer, amikor Village egyik éttermében uzsonnáztam valamelyik vasárnap délután, végig teljesen nyugodtan megvolt a hatalmas kabátzsebben. Pár pincér és pincérlány csodálkozott, hogy miért rendelek egy pohár tejet – lapos, kerek pohárban, ha lehet; és ha nem, akkor a magas pohárhoz csészealjat is kérek – a Mimosa vagy Bloody Mary mellé, de egyikük sem szólt egy szót sem. Biztos vagyok benne, hogy még most is több főpincér és asztaltakarító fiú

beszélhet egy szakállas fickóról, aki folyton apró tejtócsákat hagyott a széke alatt. Elhihetik nekem, hogy mindig egész pedáns voltam, Norton viszont az egyik leggondatlanabb lefetyelő, akit valaha láttam. Amikor szomjas, nyelve leginkább egy olyan készülékre emlékeztet, amely szinte a fény sebességével permetezi rá a festéket az apró vásznapra, hogy az óvodások utána rögtön absztrakt művészeti alkotásokat készíthessenek belőlük.

Megszoktam, hogy kezemet a városban megtett utakon a zsebemben tartom, és folyton cirógatom ezt a puha kis macskát. Ő is megszokta ezeket az egy- vagy kétórás kalandokat. Amikor nélküle léptem ki a házból – amit sokkal többször voltam kénytelen megtenni, mint ahogy szerettem volna –, akkor nagyon szomorúnak tűnt. Ennek nyomán egyre több időt vett igénybe, hogy kilépjek az ajtón. (Előfordult már valaha, hogy öt percen át magyarázzák egy macskának a napi teendőiket, és hogy miért nem lenne jó, ha ő is elkísérné önöket a fontos találkozóikra? Próbálták ezt már úgy, hogy valaki ott van magukkal? Egy jótanács: Ne próbálják!) Norton egyértelműen nem rajongott érte, ha otthon hagyták. Sokkal szívesebben utazott zsebben, mint szunyókált egy napig az ablakpárkányon.

Az öt- és tízperces, az ajtóban elmondott monológokat leszámítva az egyedüli problémám az volt, hogy közeledett a nyár. Úgy gondoltam, hogy még Norton kedvéért sem tudnék nagykabátot viselni a New York-i nyárban.

Időközben, mivel azonnal nyilvánvalóvá vált, hogy Norton és én szinte összenőttünk, Cindy két dolgot tett. Először is, szerzett magának egy macskát, egy hagyományos, szabályos fülűt, amelyikért csekély öt dollárt fizetett. Marlowe-nak nevezte el Chandler regényhőse, *A hosszú álom*, és nem a tizenhatodik századi író, a *Nagy Tamerlán* szerzője után. Igazán nem tiltakozhattam. Arra gondolok, hogy itt voltam a saját macskámmal,

aki a fejemen aludt, és akinek a kedvéért kapcsolatunk első két hetében kétszer nem mentem dolgozni, hogy jobban megismerjem. A macskáktól való tartózkodást illetően semmilyen érvem nem volt többé. Ráadásul kifejezetten kedvelte Marlowe-t. Ugyanolyan aranyos volt, mint Norton. (Bizonyos módon talán még kedvesebb is; kezdettől fogva nyilvánvaló volt, hogy Nortonban van valamennyi lázadó természet. Szeretett próbára tenni. Apróságokkal. Például kaparta a díványt. Ha teljesen őszinte akarok lenni, ehhez én is úgy álltam hozzá, hogy amennyiben a dívány annyi örömet jelent neki, akkor hadd kaparja. Nem nagy ügy rendszeres időközönként újat venni. De Cindy elborzadt, és ragaszkodott hozzá, hogy így nem lehet kismacskát nevelni, ezért valahányszor Norton kaparta a bútort, akkor Cindy tanácsai szerint mindig rászóltam, hogy „nem szabad!”. Egyértelműen elég okos volt és felismerte, hogy valami rosszat tesz, és abban a pillanatban reagált a figyelmeztetésemre. Azonnal abbahagyta a bútor karistolását, és vagy egy méterre elment a dívány lábától. Utána, miközben egyfolytában engem figyelt, centiméterről centiméterre visszalopakodott a lábhoz, kinyújtotta mancsát, és egyszer vagy kétszer határozottan végighúzta rajta. Ilyenkor tapsoltam, újra azt mondtam, hogy „nem szabad!”, ő pedig egy méterrel megint hátrább iramodott. Elég volt azonban hátat fordítanom, és két percen belül máris meghallottam az ismerős kaparást a vásznon. Be kell vallanom, hogy kicsit büszke voltam a James Dean-szerű kalandvágyó viselkedésre, és titokban helyeseltem is, miközben Cindy annak örült, hogy az ő macskája még csak *nem is álmodna* arról, hogy bármivel felbosszantsa.) A maga módján Marlowe is kifejezetten aranyos volt, fekete és barna csíkokkal a szép, sötét bundáján, de még Cindynek is be kellett ismernie, hogy nincs az én társammal egy csoportban. Ugrani is sokkal jobban ugrott, mint Norton. Marlowe tudott valamit, amivel mindig meglepett. Képes volt felugrani a

padlóról egy nyitott ajtó tetejére, ahonnan nem esett le. Úgy gondolom, hogy Norton kezdetben valamennyi irigységgel figyelte ezt a fizikai teljesítményt, de gyorsan felismerte saját képességei határát, és azzal vigasztalta magát, hogy az agyi tehetség többet ér az erős izmoknál. Marlowe összességében igazán aranyos volt ugyan, de teljesen *normális*. Macska volt. Norton annál picit több.

A második dolog Cindytől az volt, hogy megvette nekem a már említett könyvet, a *The Natural Catet*, ezért sok mindent meg is tanultam az állatomról. Csodálatos kis könyv, és gyorsan megismertem belőle például, hogy a macskák hogyan tisztálkodnak, hogyan szokják meg a macskaalom használatát, és megtanultam mindazt, amit a macskatulajdonosok már világszerte tudnak, és nem könyvben kell elolvasniuk. Számomra mindez nagyon lenyűgöző volt, mintha egy teljesen új kultúrát ismernék meg. Korábban még semmit nem hallottam dorombolni, és úgy gondoltam, hogy ez a hang a legcsodálatosabb és legmegnyugtatóbb nesz, amire valaha is figyeltem. A legjobban azt imádtam, amikor Norton elnyúlt az ágyon vagy díványon, én rajta, és fejemet odanyomtam teste középső részére. Boldogan dorombolt, és abba se akarta hagyni. Hamarosan rájöttem, hogy még a *Rockford nyomoz* epizódjainak ismétlését is kihagyom, pusztán azért, hogy egy órán át hallgassam ezt a motorcsónakéra emlékeztető hangot.

Azt sem láttam még korábban, hogy bárminek a hátán feláll szőr, vagy a karmok vissza tudnak húzódni. Különösen a karmok nyűgöztek le, mivel annak dacára, hogy Norton mennyire imádott mindent kaparni, a karmai *sosem* bújtak elő, amikor hevesen játszottunk. Teljesen világossá tette, hogy az ilyesmi ki van zárva, és azt vettem észre, hogy meghat ez az ösztönös finomság. Mindig is nagyon szerettem az ilyen jellegű reakció és viselkedés miértjeiről, okairól és kialakulásáról olvasni.

A *The Natural Cat* utolsó fejezetében a macskafélék pszichológiáját taglalják. Egy ponton azt írják, hogy érdemes megfigyelni valamit: ha mindennap hatkor jövünk haza a munkából, akkor a macskánk elégedetten szunyókál valami kényelmes helyen. Fesztelenül és nyugodtan emeli fel a fejét, hogy üdvözljön minket. ÁMDE, ha rendszerint hatkor jövünk haza, de egy nap, mondjuk, egészen tizenegyig nem térünk vissza, amikor belépünk az ajtón, a macskánk fel-alá fog járkálni, és idegesen azt gondolja, hogy leléptünk, őt pedig magára hagytuk. Ez az őserdőben ötvenmillió év alatt kialakult ösztön miatt van, és a macska biztosra veszi, hogy felfalt minket egy ragadozó. El sem tudja képzelni, hogy elmentünk egy italra valamelyik munkatársunkkal, utána pedig valamilyen labdajátékot játszottunk egy cimboránkkal. Csak arra tud gondolni, hogy egyedül voltunk és vizet lefetyeltünk egy lagúnából, amikor valami kéttonnás, agyarral felszerelt állat meglepett és kettéharapott minket.

Ezt picit aggasztónak tartottam. Nem túlságosan, és nem is idegeskedtem miatta éjjel-nappal. Annyira azért nem estem túlzásba. De ha Cindy és én elmentünk valahová vacsorázni, és kilenc óra elmúlt, akkor már kezdtem kicsit nyugtalanul érezni magam.

– Mi a gond? – kérdezte ilyenkor Cindy.

– Semmi – válaszoltam, majd idegesen az órámra néztem.

– *Miről* van szó? – tudakolta. – Feszengsz. Csak akkor viselkedsz így, amikor valami nincs rendben.

– Tényleg nincs semmi baj, csak egy kicsit fáradt vagyok.

– Indulni akarsz?

– Nem, dehogy – válaszoltam ilyenkor. – Egyáltalán nem. Jól vagyok. Maradjunk!

Öt perccel később megböktem őt az asztal alatt.

– Talán *mégis* indulnunk kellene – suttoztam. És indultunk is, Cindy

nagy bosszúságára és bánatára.

Amikor megérkeztünk a lakásomhoz, Norton a bejárati ajtónál állt, minket nézett, és biztosra vettem, hogy túlságosan is izgatott. Olyankor felvettem, simogattam egy darabig és megnyugtattam, hogy a papája túlélte egy újabb napot a félelmetes dzsungelben, azt mondtam neki, hogy valami remek vacsorára készülhet, majd kimerülten és megkönnyebbülten sóhajtottam, hogy sikerült elkerülni egy krízishelyzetet.

Ezután pár héttel Cindy rájött, hogy miről van szó. Levette a *The Natural Catet* a könyvespolcomról, és kidobta. Azt is megtiltotta nekem, hogy bármi mást olvassak vagy tanuljak a macskákról. Úgy döntött, hogy túl veszélyes lenne.

≈ ≈ ≈

Az elhatározás már érlelődött bennem, de ez a ragadozós ügy különösen rásegített. Kezdttem úgy gondolni, hogy Nortont mindig magammal viszem, amikor és ahová csak lehet. Sokkal nyugodtabb leszek, és biztosra vettem, hogy ő is jobban élvezi majd, ha a papájával kóborol, mintha egész nap csak a lakásban van. A zsebben megtett rövid utakkal semmi baj nem volt. Miért ne lehetne megpróbálni néhány nagyobb kirándulást?

Cindy nem helyeselte úgy az ötletet, mint ahogy reméltem. Azt mondta, hogy örült vagyok.

– Nem viheted egyszerűen mindenhová magaddal a macskádat – közölte velem.

Nem értettem, hogy miért ne tehetném.

– Kedvel engem. Kifejezetten nyugodt, és hozzád is minden gond nélkül elmegy. Akkor mi a baj?

– Csak az, hogy *macska*. A macskák nem szeretik az ilyesmit.

- Ő szereti.
 - Még kölyök, és mindent elfogad. Amikor nagyobb lesz, akkor már utálni fogja.
 - Nem hiszem – mondtam. – Szerintem élvezi majd.
 - Ez nem így működik – mondta barátnőm, és a fejét rázta.
 - Nos, én kipróbálom – válaszoltam. – Szeretem, és szeretek vele lenni.
- Nem látom be, hogy ő miért ne szeretne velem lenni.

Már eszembe is jutott egy hely, amelyről tudtam, hogy szívesen elmegy majd oda.

Fire Island körülbelül egyórányi út vonattal Manhattantól. Ahogy említettem, minden nyáron házat béreltem ott, Fair Harbor városban. Csodálatos kis vendégház volt, mély égszínkékre festve; egy kényelmesen berendezett szoba, egy mindennel felszerelt kis konyha és egy tetőtéri hálóhely volt benne. Volt egy olyan kényelmes nyugágy is, hogy csak ritkán tudtam rávenni magam, hogy otthagyjam, habár a tengerpartig alig húsz métert kellett volna megtennem. Az egész sziget körülbelül tizenhét kilométer hosszú, és az öböltől a partig úgy kétsaroknyi széles. Sok különböző kis negyed van benne, egyértelműen különböző szabályokkal és életstílussal. A szabályok nagyon eltérők. Az egyik a *Nyilvános helyen enni tilos* egy felettébb zsúfolt negyedben, egy másik *A parton tüzet rakni tilos* ott, ahol az emberek rendkívül óvatosak, de van olyan is, hogy *Gazdagok hidroplánjai számára nem megengedett a leszállás, vagy kinyuvasztunk benneteket*, egy kifejezetten munkások lakta negyedben. Az életstílus is sokféle: *vad... elvált... heteroszexuális... manhattani csoport... diszkózással töltjük az egész éjszakát... partnert keresünk szilveszterre, vagy kiakasztasz... ne adj mókás nevet a házamnak... pihenni jöttem és nem azért, hogy idegenekkel beszélgessek...* De olyan is van, hogy *ha nem vagy meleg és nem kölcsönözted ki a Cant't Stop the Music című filmet*

legalább háromszor, ne is próbálj itt leszállni a hajódról. Én a kiakasztasz... ne adj stb. negyedben laktam, határozottan élveztem, és kifejezetten mennyeinek tartottam. Egy étterem volt ott, ahol nyaranta egyszer étkeztem, egy kis élelmiszerbolt, ahová, ahogy már említettem, kicsit túl gyakran jártam, és egy olcsó áruk boltja, amelyet egy olyan nő vezetett, aki korábban a The Rockettes táncosa volt. (Már akkor is emelgette a lábát, amikor Brando első filmjét, a *Férfiakat* bemutatták.) Sok kedves család volt körülöttem, sok kedves gyerkőccel. És ami a legjobb, Fire Islandre nem engednek be autókat. Ha az ember nem akar gyalogolni, akkor kerékpárra száll. Ha a kettő közül egyiket sem akarja, akkor nem marad más, mint leülni a napon és hallgatni, hogyan csapkodják a partot a hullámok. Mintha olyan hely lenne a fából készült járdáival, a vízitaxikkal és a mindenki mindenkit ismer érzéssel, ami megrekedt egy korábbi időben. És ami a legfontosabb, hogy biztonságos. Fire Islanden olyan érzésünk van, hogy ott semmi rossz nem történhet, legfeljebb annyi, hogy elesel, ha kismgyerek vagy, és lehorzsolod a térded, vagy felnőttként túl sokat iszol egy koktélpartin, és egy Naomi nevű, kövér nővel kötsz ki az ágyban. Pont ezért gondoltam, hogy tökéletes hely lenne Norton számára az első kirándulásához.

Ahogy Cindy számára nyilvánvalóvá vált, hogy teljesen komolyan beszélek, és ki van zárva, hogy egy egész hétvégére egyedül hagyjam otthon a macskámat, úgy döntött, hogy ő is megpróbálja Marlowe-val. Nem akarta, hogy az állat úgy nőjön fel, hogy elhanyagolt mostohagyereknek érzi magát.

Az első *en famille*.[3](#) utunkra a Tommy's taxit vettük igénybe. Ez egy olyan szolgálat, hogy kisbusszal felvesznek minket (és egy csomó más, tömött pénztárcájú fiataalt, akik alig várják, hogy hétvégére otthagyják a

várost, és ezt elég hangosan ki is nyilvánítják) Manhattanben, majd kiraknak a Fire Island-i kompnál. Vettünk egy szokványos kisállatszállító dobozt, amelyik műanyagból készült, és fémrudak voltak a tetején. Mivel mindkét macska nagyon kicsi volt, arra gondoltunk, hogy egy doboz bőven elég lesz nekik.

A kisbusz az Első sugárút és az Ötvenharmadik utca sarkán vett fel minket. Beraktuk a táskáinkat, majd mi is felszálltunk és elhelyezkedtünk, amilyen kényelmesen csak tudtunk, az ékszerek, a dizájnerruhák, és a közszemlére tett testrészek között. A macskaszállító doboz az ölemben volt.

Úgy tizenöt perce voltunk úton, amikor úgy döntöttem, bizonyára nem lehet túl kényelmes összegömbölyödve lenni egy hordozható, házi kedvencek számára készített börtönben, ezért résnyire kinyitottam, és bedugtam a kezem, hogy bátorítóan megsimogassam mindkét cicust. Marlowe nem reagált. Orrát befúrta az egyik sarokba, és mindent beleadva azt próbálta színlelni, hogy legalább három hétre mély kómába esett. Norton azonban odafutott a kezemhez, és döfködni kezdte az orrával. Vagy egy percig simogattam és azután, amikor Cindy nem nézett oda, hanem meglehetősen elborzadva egy telefonszámot formázó arany fülbevalóra meredt – három szám lógott a viselője bal, négy pedig a jobb füléből; feltételezem, hogy a nő a körzetszámot is magára tetováltatta valami olyan helyen, amelyikről inkább nem akarok tudni –, akkor kivettem Nortont a dobozból, amelyet gyorsan újra bezártam.

Hálásan rám nézett és nyávogott. A hangot hallva Cindy odapillantott. Amikor azt látta, hogy a kölyök az ölemben van, a szemét forgatta.

– Tudom, tudom – mondtam neki, és megpróbáltam úgy tenni, mintha egyetérténék vele az állatokkal való utazásra vonatkozó, szigorú szabályokat illetően. – De olyan szomorúnak tűnt ott bent.

– Nem volt szomorú – felelte Cindy. – Macska. *Te* voltál szomorú, mert nem tartottad a kezedben.

Lenéztem Nortonra, aki labdává gömbölyödött össze az ölemben, és fejét a kezemre tette. Cindy felé bólintottam, amivel beismertem, hogy feltételezése helyes volt.

– Legalább a kezéd húzd ki! – mondta. – Nagyon kényelmetlen lehet így ülni.

– Én nem bánom – mondtam neki.

– Nem kényelmetlen?

– Nos... egy kicsit. De...

– De mi?

– Úgy tűnik, hogy *neki* nagyon kényelmes.

– Azt hiszem – mondta Cindy –, talán tévedtem.

≈ ≈ ≈

Az utazás többi része a várható módon telt. Marlowe elnyúlt a dobozban, mintha se nem látna, se nem hallana; Norton centiméterről centiméterre feljebb mászott a karomon, végül pedig felült a vállamra, és onnan figyelte a Long Island-i főút mellett elsuhanó tájat.

Abban, ahogy a vállamra ült, az is nagyon tetszett, hogy láthatóan eszébe sem jutott, hogy nem tolhat félre az útból, vagy nem foglalhat helyet ott, ahol éppen kedve tartja. Ott akar lenni, tehát ott kell lennie. Amivel egyet is kellett értenem, hiszen így tisztességes. Picike; olyan helyre hurcolják, amelyet nem ő választott; fogalma sincs, hogy hová megy, és miért. Ha le akar ülni valahol, ahonnan legalább jó a kilátás, akkor én hogyan is panaszkodhatnék? *Megtiszteltetésnek* vettem – és azt hiszem, hogy ez az egyik dolog, aminek kiváltásában a macskák nagyon

jók –, hogy engem választott kényelmes ülőhelyül.

Igazából nemcsak hogy nem panaszkodtam, de egyenesen elbűvölten figyeltem Nortont ezen az első útján a kisbuszban. Szinte az egész órát azzal töltötte, hogy az ablakból szemlélődött, nyakát kinyújtva, orrát nekinyomva az üvegnek. Valami nagyon megigézhetette ott kint, habár nem tudtam, mi lehet az. Rendszeres időközönként megfordult, hogy rám nézzen, és pillantása tele volt kérdésekkel. Egészen addig nézett rám, amíg zavarba nem jöttem, és suttogva meg nem kérdeztem:

– Mi az? Mit akarsz tudni? *Mi az?* Áruld el nekem! – Amikor egyértelművé vált, hogy nem tudok segíteni neki, akkor visszafordult az ablakhoz, és folytatta a szemlélődést.

Egyáltalán nem olyan volt, mintha a kandallóban ugrándozó lángnyelveket figyelné, tudomást sem véve egyszerű hangokról és mozgásról. Norton számára ez nem holmi üres időtöltés volt. Nem *csak* bámult. Tekintete éber volt, szeme folyton mozgott, fejét pedig úgy forgatta egyik irányból a másikba, mintha valami izgalmas teniszmérkőzést nézne.

Kifejezetten érdeklődő volt, amin igencsak elcsodálkoztam. Úgy viselkedtem, mint egy büszke apa, akinek a fia éppen megnyert egy helyesírási versenyt a hatodik osztályban. Rendszeres időközönként oldalba böktém Cindyt, és semmit nem szóltam, csak úgy néztem Nortonra, mintha azt mondanám: Most nézd meg! Hát nem okos?

A mikrobuszban többen elég időre abbahagyták a magukról folytatott beszélgetést ahhoz, hogy észrevegyék, egy kismacska ül a vállamon, egy lehajló fülű cicus, aki láthatóan hihetetlenül érdekesnek tartja a Long Island-i tájat.

Páran kinyújtották kezüket, hogy megsimogassák. Norton az érdeklődést azzal a higgadt közönnyel fogadta, amiről később megtudtam,

hogy szokásos reakciója az őt csodálók viselkedésére. Nem húzódott vissza és nem bújt be a dobozába. Mindamellet az orrát sem dörzsölte lelkesen ismeretlenek tenyeréhez, és semmilyen módon nem bátorította őket. Egyszerűen csak ott ült, és teljesen sztoikus nyugalommal fogadta a becézést, simogatást és dicséreteket. Időnként rám nézett, mivel szemünk gyakorlatilag egy magasságban volt, és olyan kifejezést vett fel, mintha azt mondaná: „Semmi baj. Ez az ára annak, hogy ilyen vagyok.”

Megértőn bólintottam feléje, és amikor a simogatások abbamaradtak, pár centiméterrel közelebb bújt hozzám, elfordult az idegenektől, orrát belefúrta a nyakamba, majd becsukta a szemét és elaludt.

≈ ≈ ≈

Marlowe, aki a mikrobuszban, ha nem is elégedett, de nyugodt volt, egyáltalán nem viselte jól a szárazföldi Bay Shore-tól a szigeten lévő Fair Harborig tartó, húszperces komputazást. Egy centit se mozdult a dobozban, és amikor Cindy bátorítón megsimogatta, elhúzódott az érintésétől. Azt hiszem, ha nem lett volna olyan aranyos, mint volt, akkor talán még fújt is volna rá. A dolgok azonban odáig nem fajultak.

Norton természetesen csak súlyosbította a dolgokat, mivel úgy megkedvelte a nyílt tengert (vagy legalábbis a nyílt tengeröblöt), mintha szegről-végről Popeye valamilyen rokona lenne.

Akárcsak a mikrobuszban, orrát a doboz felső részén nekinyomta a fémrudaknak (és át dugta rajtuk), és a napnál világosabbá tette, hogy ki akar jönni. Újra benyúltam hát, kivettem, és az ölembe tettem.

Pár percnyi kísérletezés után felvettük azt a testhelyzetet, amelyiket mindketten a legjobbnak tartottunk: bal lábam kilencvenfokos szögben behajlítva és átvetve a jobb térdemen, Norton teste a jobb combomon, feje

pedig a bal lábfejemen. (Számára továbbra is ez a kedvenc testhelyzet az utazásnál, habár idősebb és nagyobb lett, így fejét a bal térdemre teszi, miközben a jobb combomon fekszik. Számomra, mivel én öregebb lettem, és az ízületeim is egyre jobban recsegnek, a helyzet már kevésbé kényelmes. Természetesen túl jól idomított vagyok ahhoz, hogy változtassak rajta. Inkább recsegjenek az ízületeim, mintsem hogy az útitársam nyűgösködjön.)

Talán tíz perce voltunk úton a kikötőből, amikor úgy döntött, hogy a víz is van annyira érdekes, mint az autópálya. Olyan erősen tartottam a hasánál fogva, amennyire csak tudtam, ő pedig újra helyet foglalt a vállamon, és két elülső mancsát rátette a komp korlátjára.

Cindy kicsit ideges volt, amikor ilyen bizonytalan helyzetben látta, és be kell vallanom, hogy én is az voltam. Elhihetik nekem, még azt is elképzeltem, ahogy a vízbe vetem magam, mert meg akarok keresni egy kapálódzó kismacskát. Szerencsére elég erősen fogtam. És ami még ennél is fontosabb, szinte biztosra vettem, hogy ez a macska nem csinál olyan meggondolatlan és örült dolgot, mint hogy leugorjon a vállamról a jéghideg vízbe. Nem tudom, miért bíztam benne ennyire, tény viszont, hogy tökéletesen rászolgált. Azt vártam tőle, hogy kezdettől fogva egy bizonyos módon viselkedik majd, és szinte mindig úgy is tett. Nortont otthagytam már nyitott ajtajú autókban, repülőtéri várótermekben, miközben érvényesíteni mentem a jegyem, vagy éttermi székeken, amikor kimentem a mosdóba. Egyetlen esetre sem emlékszem, hogy szaladgált, ugrált vagy elbújt volna.

Azon a hajón páran igencsak megdöbbenően néztek ránk: egy férfi a tengerészmacskájával. Húsz perc múlva újra föld volt alattunk. Utaztunk taxiban, mikrobuszban és kompon. Megtapasztaltuk a csúcsforgalmat,

elviseltük a tengeri permetet és az őrült napimádókat. Norton első valódi utazásának nyitó szakasza teljessé vált.

4.

A macska, aki ingázott

Norton azonnal hozzászokott a bérházon kívüli élethez, és megkedvelte. Kicsit ijesztő is volt, hogy milyen könnyen kezdhettünk vidéki uraságként gondolni rá.

Mindkét macskát bevittük a kis parti házba, ahol kinyitottuk a kisállatszállítót. Marlowe – szegény fickó; remélem, hogy senki nem olvassa el neki ezt a könyvet, mert akkor pokolian erős kisebbségi érzés fogja el – nem jött ki. Ha nem töltök további nagyon sok hónapot a társaságában, és nem látom, hogy kint van velünk, akkor azt merném állítani, hogy talán még mindig ott van a dobozban. Norton viszont pár percen belül keresztül-kasul bejárta az új kéglijét. Pont úgy viselkedett, mint Tony Bill a *Come Blow Your Horn* című filmben.

Rendkívül alaposan végigszaglásztta a parányi házat – a dívány környékét, a kis konyhát, és még a tetőtéri hálólhelyre is felment.

Miután felfedezte az emeleti részt, kidugta fejét a hálólhely szélén, hogy lenézzen ránk, és pontosan tudtam, mire gondol. Amikor a pillantásunk találkozott, akkor csak egyszer, de nagyon határozottan megráztam fejem – biztos vagyok benne, hogy ezért jött le a lépcsőn a nappaliba úgy, hogy sok kicsit ugrott, és nem egyszerre egy négyméterest. Tudtam (és ő is tudta), hogy akkor bizonyára infarktust kapok.

Ahogy újra lent volt, alaposan szemügyre vette a fürdőszobát; felugrott a fürdőkád peremére, majd belecsúszott. A kád műanyagból készült, nagyon sima volt, és túlságosan csúszós egy ekkora kismacskának ahhoz,

hogy könnyen kiugorjon, és amikor Norton türelmetlenül nyávogni kezdett, nekem kellett kivennem onnan. Ez meglehetősen rendszeres gyakorlat volt egészen addig, amíg meg nem nőtt annyira, hogy maga is ki tudjon jutni a szorult helyzetekből. Naponta legalább egyszer hallottam a panaszos nyávogást a fürdőszobából, és akkor mindig be kellett mennem, hogy kiszabadítsam. Be kell ismernem, hogy általában hagytam, hogy háromszor vagy négyszer maga próbálkozzon; részben azért, hogy visszafizessek neki, amiért elrángatott a munkámtól, valamilyen szórakozástól vagy az ágytól, és azért is, mert nagyon mókás volt figyelni. Észrevett, megpróbált felfutni a kád falán, de nem sikerült neki és visszacsúszott, egyenesen a lefolyó felé. Pár sikertelen próbálkozás után élesen nyávogott, de csak egyszer, amivel értésemre adta, hogy a játéknak vége, és a segítségemre van szüksége – *azonnal*. Nem hajlandó tovább megalázni magát az én szórakoztatásomra.

Norton különösképpen kedvelte a parti ház zsákvászonnal borított falait. Kétségtelen, hogy határozottan jól néztek ki, és mászás céljára is nagyon praktikusak.

Miközben Cindy és én minden tőlünk telhetőt megtettünk, hogy Marlowe-t előcsalogassuk a dobozból, meghallottunk egy nagyon halk, szakadó szövetre utaló hangot – történetesen öt vagy hat hasadás hangját, gyorsan egymás után. Megfordultunk, és azt láttuk, hogy Norton már a plafon közelében van, és karmát a falat burkoló szövetbe mélyesztve lóg.

Természetesen azt gondoltam, hogy ez a legnagyobb dolog, amit valaha is láttam. A kalandkeresőkről összeállított listámon hajlandó lettem volna Nortont Kolumbusz, Tom Sawyer, és az e-mailben először húst rendelő vásárló közé helyezni. Cindy azonban gyorsan rámutatott, hogy milyen költséges lenne minden falat újraburkolni a házban, ami a bankszámlámra nézve kifejezetten előnyös volt. Gyorsan leszedtük hát

Nortont, és megpróbáltuk elvenni kedvét az ilyen kalandoktól, azonban ez a dolog is többé-kevésbé rendszeressé vált.

Ezután valóban mindent beleadtunk, hogy valami rendre szoktassuk a kalandvágyó macskánkat. Betettünk egy alomtálcát a fürdőszobába, és Nortont odavittük, hogy a tájékozatlanságot ne használhassa ürügyül a balesetekre. (Kiderült, hogy az alatt a három év alatt, amelyet Fire Islanden töltöttünk, *egyetlenegyszer sem* használta az alomtálcát. Kint egy óriási, homokkal töltött doboz állt a rendelkezésére, de szerintem kifejezett meglepődéssel töltötte el, hogy ősei módján ott könnyített magán, ahol éppen rájött a szükség.) Ételt és vizet is tettünk le neki és Marlowe-nak – természetesen külön tálakban –, de úgy láttuk, hogy Marlowe-nak *több hét* kell, amíg enni fog. Norton egy vagy két gyors harapással nyugtázta az ennivalót, de gondolatban máshol járt. Vonzotta a csodálatos, szabad térség.

Elindult egyenesen a szúnyoghálós ajtó felé, de még mindig kiscica volt – három hónaposnál fiatalabb –, és Cindy úgy gondolta, hogy talán mégsem kellene kiengednünk. Túl picike ahhoz, hogy kitegyük az ismeretlen bacilusoknak, kullancsoknak és egyéb furcsa teremtményeknek, amelyek ott nyüzsögnek a természetben, és amelyekre még gondolni sem tudtam. Őt azonban, úgy tűnt, vonzotta az ismeretlen...

Találtam megoldást. Gyönyörű nyári nap volt, ezért gyorsan átöltöztünk az elegánsan szabványos Fire Island-i ruhánkba – rövidnadrág, cipő nem tartozott hozzá, rajtam ing sem volt, Cindy pedig egy ujjatlan trikót vett fel –, jeges teát készítettünk magunknak, és megkezdtük Norton kültéri macskává alakításának első szakaszát. Kék gallért tettünk rá – a szürke szőrében kifejezetten feltűnőt –, és a The Rockettes-táncos hölgytől kaptunk egy hosszú, nagyon hosszú zsinórt, amely vagy tízméteres lehetett.

A zsinegből sebtében pórázt csináltunk, kivittük Nortont a verandára, és hozzákötöttük az ajtókilincshez.

Marlowe még mindig nem volt hajlandó előbújni a hordozható börtönéből, ezért Cindy és én fogtuk a jeges teánkat – mellékesen, ez alkoholmentes jeges tea volt; ezt érdemes megjegyezni, mivel Long Islanden, ahogy rájöttünk, valami különös oknál fogva, ha az ember jeges teát rendel, akkor mindig annyi alkoholt töltenek bele, hogy egy elefánt is megszédülne tőle –, elnyúltunk a vászonhuzatos nyugágyakon, és vártuk, hogy mi történik.

Nem kellett sokáig várnunk.

Nortonnak csak pár másodpercre volt szüksége, hogy tájékozódni tudjon. Ez kicsit más volt, mint amikor egy új nappaliba kerül. Mintha Brian Dennehy felkapná a *Selyemgubó* című filmben, és egy idegen bolygón indulna felfedezőútra.

Először lekuporodott. Idegesen körbepillantott, mintha arra készülne, hogy valami rátámad. Később kicsit felengedett. Megtett egy lépést előre, de még mindig nagyon éber volt, és az esetleges veszélyre készült. Orra megrándult, beszívta a több száz teljesen új illatot, lehajló füle ide-oda mozgott és olyan hangokat hallott – mint például madarakét, tücskökét és méhekét –, amelyekről korábban nem is tudta, hogy léteznek. Azután valami nagyszerű dolog történt.

Boldog szökelléssel hirtelen a levegőbe ugrott, olyan módon, hogy még Barisnyikov is megirigyelhette volna. A párnás tappancsára esett, de ismét rögtön felugrott, és ezúttal rácsapott az előtte kinyújtva lévő zsinegre. Nyávogás tört elő belőle, de nem közönséges nyávogás. Gyanúsán úgy hangzott, mintha azt kiáltaná, hogy „juhééééé!”.

Talán harminc másodperc kellett hozzá, és a macskám máris boldogan rohangált a teraszon. Nekem körülbelül harminc *percre* volt szükségem,

hogy kibogozzam a zsineget – amely most összegubancolódtott egy szék alatt, rátekeredett egy szögletes, kerti asztalra, egy másik székre, kétszer Cindy bokájára, majd egy harmadik székre, és valahogy még az asztalra is újra rácsavarodott, mielőtt hirtelen megállt volna a terasz közepén, ahogy a póráz megfeszült.

Norton jöttányit sem tudott mozdulni. Mire sikerült mindent elrendeznem, máris előlről akarta kezdeni az egészet. És neki is látott. Újabb harminc másodperc elteltével minden igyekezetemmel azon voltam, hogy kiszabadítsam a kényszerzubbonnyá vált zsinegből. Cindy abba se tudta hagyni a nevetést. Norton a futkározást nem tudta abbahagyni, én pedig azt, hogy folyton kiszabadítsam. Mind a hárman a lehető legvidámabbak voltunk.

≈ ≈ ≈

Pár héten belül kialakult a szokásos gyakorlat.

Csütörtök esténként bepakoltunk egy-egy táskába, mindkét macskát betettük a saját dobozába, és kikapcsolódásként – vagy inkább *az ő* kikapcsolódásuk érdekében – kiviharzottunk otthonról, hogy elcsípjük az öt harmincas Tommy's taxit és a hétórás kompot Fair Harborba. Marlowe meglapult a saját dobozában, és csak akkor jött onnan elő, amikor már a ház biztonságában volt. Norton a mikrobuszban végig a vállamon ült és onnan tekintgetett kifelé, a kompon pedig az ölemben volt, ahol nekinyomta magát a korlátnak. Ahogy kikötöttünk, rögtön fészkelődni kezdett, és láthatóan fontolgatta, hogy kiugrik a szállítódobozából. Tudtam, hogy nem kell sokat várni, és saját elhatározásából fog kóborolni a szigeten.

Vettem egy új szállítódobozt, amely tökéletes volt számára, és én is

könnyen vihettem. Igazából kutyáknak készítették, de Norton nagyon jól megvolt benne, és úgy tűnt, hogy jobban kedveli, mint a korábbi. Puha szövetből készült, vállon lehetett vinni, és alul egy kemény keret tartotta. Elöl szitaszerű háló volt rajta, hogy az állat levegőhöz jusson, és kiláthasson. Nortonnak nem volt rá szüksége, hogy kilásson vagy lélegezzon, mivel sosem húztam be a cipzárt. Egyszerűen csak betettem őt, a zsákot pedig felvettem a bal vállamra, miközben benne ült, és feje ide-oda mozgott, hogy érzékelhessen minden egyes látványt, hangot és szagot. Nem telt el sok idő, és már fel sem kellett őt vennem, hogy betegyem a helyére. Amikor érkezett az utazás ideje, egyszerűen letettem a zsákot a padlóra, mire ő bement és elhelyezkedett benne.

Egy hónap után, amikor is minden hétvégén azzal foglalkoztunk, hogy megpróbáltuk leszedni a zsineget a teraszon szinte mindenről, úgy döntöttünk, hogy ideje szabadjára engednünk a macskát. A ház tulajdonosa, akinek családja megosztotta velünk az elülső teraszt, panaszkodott. Addigra kerékpárjaik már olyan szorosan voltak zsineggel egymáshoz kötözve, hogy úgy néztek ki, mintha kerékpármúmiák lennének, amelyeket Tutanhamon sírjából ástak ki.

A kiválasztott hétvégén Cindynek és Marlowe-nak a városban kellett maradnia. Cindy egyik legjobb barátnője a városba látogatott, és úgy döntöttek, hogy csapnak egy ECSL-t (este csakis lányoknak). Ilyenkor mindent megengedhetnek maguknak: nem cukormentes kóla, olaj a salátán, a húgyúti fertőzés hangos megtárgyalása nyilvános helyen. Norton és én magunkra maradtunk, nőtársaság nélkül.

Péntek este a Tommy's taxiban fölfedeztem valami meglepőt, ami a következő években hasznosnak bizonyult. Korábban mindig is nagyon furcsának tartottam, hogy sem a mikrobuszban, sem a kompon, egyik hétfégi kiránduló sem tulajdonít nagy jelentőséget annak a ténynek, hogy

egy hihetetlenül kedves macska ül a vállamon, és elképesztően ügyes dolgokat csinál. Nem vártam volna zászlókat, vagy hirtelen költött dalokat egy Norton nevű macskáról:

Ki ez a macska a lekonyuló fülekkel?

Ki ez a macska a remek idegekkel?

Ki ez a macska, amelyik itt viháncol?

Ez nem akármilyen macska, itt Norton nyivákol!

vagy bármi illet, azt viszont igenis reméltem, hogy páran megjegyzik: „Milyen aranyos macska!”, vagy „Mindig ilyen jól viselkedik?”, esetleg „Mi történt a fülével?” Nem, semmi illet nem hallottam.

Nos, ezen a pénteken is megtettem a szokásos utat, és éppen a *Post* sportrovatát nézegettem, miközben a macska a vállamon a Long Island-i főút érdekességeit szemlélte, amikor egy mögöttem ülő nő, aki *Az élet napos tengerpart* feliratú pólót viselt, megkérdezte:

– Miféle macska ez?

– Skót lógófülű – feleltem, és meg is magyaráztam.

– A füle középen lehajlik. Látja?

– Egyenesen káprázatos.

Elmosolyodtam, és visszatértem a sportrovathoz.

– Elnézést! – szólított meg a mellettem ülő nő. Rajta is *Az élet napos tengerpart* feliratú póló volt. – Mit mondott, milyen macska?

– Skót lógófülű – ismételtem meg. – Látja? Lehajlik a füle.

– Milyen szép.

– Köszönöm.

– Mindig ilyen jól viselkedik?

– Mindig – mondtam büszkén.

Visszatértem a sporthírekhez.

– Skót lógófülű? – kérdezte az előttem ülő nő, és megfordult, hogy rám

mosolyogjon. Ő nem viselt *Az élet napos tengerpart* feliratú pólót, de a mellette ülő fickó már igen.

– Aha – bólintottam.

– Azért, mert a füle így lekonyul?

– Aha.

– Milyen *aranyos*.

– Tudom.

– Mindig ilyen jó?

Mindig is büszke voltam rá, hogy milyen jól kiismertem az emberek viselkedését, de most hirtelen *gőzöm se volt*, hogy Norton füle miért lett ilyen hirtelen a beszélgetés fő témája a mikrobuszban. El nem tudtam képzelni, hogy mi változhatott meg a korábbi utak óta.

Már a kompon voltunk, amikor rám tört a felismerés.

A felső fedélzeten voltunk, Norton kitartóan bámulta a hullámok közt repdeső sirályokat, én pedig sült kagylót eszegettem, a kompikötőben lévő remek csehó, a Porky's specialitását.

Ezúttal egyedül utaztam.

Ez volt a különbség.

Senki nem akarta megcsodálni a macskámat, amikor egy olyan, vonzó külsejű nő mellett ültem, aki egyértelműen velem volt. Aznap este viszont nem jött Cindy, és Norton remek témát adott a beszélgetés megkezdésére.

Kicsit meg is döbbsentem. Addig el sem tudtam képzelni, hogy egy mikrobusznyi nő vágyának és epekedésének tárgya lehetek. Azt pedig egyértelműen nem gondoltam volna, hogy mindehhez Norton lesz a csali. Annyira rossz idők járnak, hogy az emberek *csak akkor* beszélnek valakivel, ha akarnak valamit? Például partnert szeretnének az életükbe? Ez elképesztő volt. Kifejezetten megdöbbsentő.

Akkor, mintha az egész egy jelzést követve történne, hirtelen egy kéz

jelent meg előttem, és gazdája elcsent egy kagylót – az én kagylómat – a műanyag tányérról.

Felnézve egy egész vonzó külsejű nőt láttam, aki a húszas évei végén járhatott, és ujjai közt tartotta a kagylót.

A *Flashdance* motívumával díszített póló volt rajta – ne feledjék, ez jó pár évvel korábban történt. A nyár során igencsak alaposan megismerhettem ezt a tekintetet. (Egy olyan álmos kis helyen, mint a Manhattan szomszédságában lévő Fire Island, az egyik meglepő dolog az, ahogy a hóbortok megjelennek, és elterjednek az egész szigeten. Az én hóbortom egy Kadima nevű játék volt. Úgy is lehetne hívni, hogy a leghülyébb játék, amelyet valaha kitaláltak. Minden játékosnál – általában ketten vagy hárman játsszák – van egy fából készült lap, és kell még hozzá egy kemény, fekete gumilabda. A dolog lényege, hogy majomszerű pózban állunk a parton, lehetőleg egy különösen zsúfolt részen, ahol zavarhatjuk azokat az embereket, akik szeretnék a maguk dolgával törődni, és jól akarják érezni magukat. Az egyik játékos odaüti a labdát a másiknak, és nem szabad, hogy a labda megérintse a földet. Nincs háló, nincs partvonal, nem lehet pontokat szerezni, és a most leírtakon kívül szabályok sincsenek. Ami *van*, az csak az igazán hangos, idegesítő zaj, ami akkor hallatszik mindig, amikor a labda nekicsapódik a falapnak. Remek mókának tűnik, ugye? Elhihetik nekem, hogy azon a nyáron a Kadima *többórányi* szórakozást kínált az óceán partján.)

Most azonban térjünk vissza a kagylótolvajhoz!

Pólóját szándékosan elszakította a nyakánál, így jól látszott az erősen leburnult válla (bőven volt rajta hús), és egy parányi tetoválást is fel lehetett fedezni rajta. Volt bennem egyfajta megmagyarázhatatlan félelem, hogy ha nagyon közel hajolnék a tetováláshoz, akkor parányi betűket látnék, és azt olvashatnám, hogy *Az élet napos tengerpart*. Ezért inkább

máshová néztem, és végre újra a kagylót vehettem szemügyre.

– Tudtam, hogy akinek ilyen tündéri macskája van – kezdte –, az szívesen ad másnak is az ételéből. Iszonyú éhes vagyok.

A legbarátságosabb mosollyal, amelyet valaha is kaptam, az összes fogát felém villantotta. A mosoly talán nagyobb benyomást tett volna rám, ha ínye nem ér szinte a homlokától a térdéig.

– Visszakaphatnám a kagylómat? – kérdeztem udvariasan.

Fogsora újra felragyogott, ám ezúttal csak azért, hogy a sült ínycséget betegye az alsó és felső ínye közé.

– Ez miféle macska?

Nem válaszoltam, mert leginkább csak azt néztem, ahogy rág.

– Miért konyulnak le a fülei? Fél valamitől?

Megráztam fejemet. Ő nyelt egyet. Figyeltem, ahogy a kis dudor a torkán lejjebb csúszik, majd eltűnik szem elől.

– Nyugtatót adott neki? Miképp lehetséges, hogy így ül itt?

Ezután megmozdult. A gyűrűkkel teli, leburnult ujjak ismét a tányérom felé indultak. Most azonban elkaptam a kezét. Meglepetésére ujjaink egy pillanatra összefonódtak. Sikerült újra magára öltetnie azt a káprázatos mosolyt, amely azonban kicsit elhalványult, ahogy megszólaltam, és azt mondtam neki:

– Ha még egy kagylóhoz hozzányúl, meghal.

Biztosra veszem, hogy azt gondolta, csak tréfálok, mivel megpróbálta kiszabadítani kezét, és újra szerencsét próbált az ebédemmel.

– Nem akarok durva lenni – kezdtem Clint Eastwood higgadt stílusában –, de iszonyú éhes vagyok. Azért vettem ezeket a kagylókat, hogy mindegyiket megegyem, leszámítva azokat, amelyeket a macskámnak adok. Nem bánom, ha lenyúl és elvesz egyet, mivel ismerem őt. Önt viszont nem ismerem. Ezért, ha megpróbálja elcsenni őket, akkor attól

tartok, hogy kiderítem, hol lakik, az éjszaka közepén odaosonok, és eltöröm mindkét hüvelykujját.

Tényleg mindent megtettem az ügy érdekében, egyedül azt nem kérdeztem, hogy „Magas lóra ültél, punk?”. Úgy tűnt, hogy a trükk bevált.

Lassan elhúzódott tőlem – a komp utasai közül nyilvánvalóan azzal flörtölt, akit talán sorozatgyilkosságért köröznék –, és eltűnt a tömegben.

Lenéztem a vállamon elnyúlva heverő macskára. Visszanézett rám, és nyávogott.

– Tudom, hogy mire gondolsz, cimbora – mondtam neki. – Nem hiszem, hogy készen állunk a szingli létre.

≈ ≈ ≈

Másnap kezdődött az invázió napja. Norton megszállja a partot.

Ezt ő is tudta. Ne kérdezzék, hogy *honnan*, de tény, hogy tudta. Az ilyesmit már megszoktam nála. Úgy tűnik, hogy mindig tudja, amikor valami jelentős esemény történik: ha elutazom, ha ő utazik valahová, ha valami különösen szomorú dolog történt, vagy valami különösen kellemes esemény várható. Ha nem tudnám, hogy nem így van, akár meg is esküdnék, hogy valahol egy naptárt tart elrejtve a lakásban. Ugyanis, ahogy egyre inkább megszokta, hogy

a hétvégét a parton tölti, még a szokásos reggeli napirendje is megváltozott. Hétfőtől csütörtökig ébredés után előbb összebújtunk, utána én kikecmeregtem az ágyból, Norton beviharzott a konyhába, felugrott az asztalra, és ott várta, hogy megetessem. Pénteken ugyanazt az utat kezdte megtenni – ki az ágyból, ki a hálósobából, a saroknál rögtön jobbra fordulni, átvágni a nappalin, elhaladni a bejárati ajtó előtt, be a konyhába –, de akkor hirtelen megállt a bejárati ajtó előtt, és ott várt. Pénteken

egyáltalán nem törődött
a reggelivel; indulni akart.

Első egyedüli expedíciójának napján, ahogy kinyitottam reggel a szemem, a cimborám már kint volt az ágyból, a Fire Island-i ház bejárati ajtajánál várt, és onnan tekingetett vissza, hogy miért nem megyek én is.

Még mindig az álmod dörzsöltem ki a szememből, de azért felvettem egy rövidnadrágot, lementem a tetőtéri lépcsőn, és csatlakoztam hozzá az ajtónál. Picit haboztam. Egy érzélgős pillanatra elképzeltem, hogy Norton valamilyen út szélén áll, és hüvelykujját felemelve várja, hogy a hírnév és dicsőség reményében nagyon messzire mehessen. Összeszedtem magam, miközben az is eszembe jutott, hogy *nincsen* hüvelykujja, és kitártam a szűnyoghálós ajtót. Norton *nem* teketóriázott, és rögvést kiszaladt. Egy szempillantás alatt már ott sem volt, átcsörtetett az udvaron, de tüstént vissza is futott, és hirtelen eltűnt a terasz alatt.

Rájöttem, hogy két lehetőség közül választhatok. Vagy megszállott módján viselkedem, és mindenhová követem őt kint, ahová csak megy, és szemmel tartom, de racionálisan gondolkodó, józan valaki is lehetek: ellazulok, készítek magamnak egy bögre erős French Roast kávé parányi fahéjjal, fogom az újságokat, elolvasom a nap érdekes híreit, majd elmegyek egy egészséges, frissítő, reggeli úszásra.

A választás nyilvánvalónak tűnt.

Úgy döntöttem, hogy Nortont követem.

Valóban remekül érezte magát. Viháncolt, kergette a madarakat és a mókusokat – nem kapta el, csak kergette őket –, a hasán csúszott a fűben, rágcsálta a virágokat, és összességében véve élvezte az új szerepet, hogy őserdei vad módjára kóborolhat.

Vagy fél óra elteltével úgy döntöttem, hogy teljes biztonságban van, maga is megbirkózik a külvilággal, ezért hát visszamentem, hogy

elvégezzek néhány, emberekhez kötődő feladatot, például próbáljak könyvet írni, amivel elég pénzt kereshetnék, hogy kifizessem Norton nyaralóját.

Igazából sosem aggódtam. Tudtam, hogy a házhoz meglehetősen közel marad, legalábbis nem megy olyan messzire, ahonnan nem talál vissza. Időnként odamentem a bejárat ajtóhoz vagy a hátsó ablakhoz, és a nevét kiáltottam, pusztán a futó ellenőrzés kedvéért. Válaszként egyetlen éles nyávogás hallatszott, amiből tudtam, hogy semmi baja sincs, tehát visszatértem a munkámhoz.

Amikor elérkezett az ebédidő, úgy döntöttem, hogy kilátogatok a piacra (már megbocsátottam nekik, hogy beárultak Cindynél). Ahogy elindultam a már nagyon megszokott útra, nem is kerestem Nortont. Biztosra vettem, hogy húsz percig nem fog hiányolni, tehát miért zavarjam? Nem akartam, hogy úgy gondolja, túlságosan is atyáskodom felette. Úgy éreztem magam, mint egy büszke apa, akinek a fia akkor kapta meg a jogosítványát, és autóval ment az első randevújára. Összeállítottam egy listát, hogy mit kell vennem, és elindultam.

Háromsaroknyi utat tettem meg a piac felé, amikor először meghallottam. Gyenge, morgásra emlékeztető nyávogás volt, szinte nyafogásszerű. Két lépést megtéve újra meghallottam. *Hrrrrrrmiaúúúúúúúú.*

Megálltam, és odanéztem. Norton a járda közepén volt, talán hat méterrel mögöttem. Követni próbált, de túl gyorsan lépdeltem.

– Mit csinálsz itt? – kérdeztem. – Menj vissza a házba!

Elindultam újra az üzlet felé, de mindössze két lépést sikerült megtennem, amikor sokkal erőteljesebb és állhatatosabb nyávogást hallottam. Ahogy megfordultam, Norton vagy másfél méterrel közelebb volt.

– Gyere hát! – szóltam oda neki. – Menjünk!

Nagy meglepetésemre szaladni kezdett, és addig futott, amíg nem egészen két méterre volt mögöttem. Akkor megállt.

– Gyere! – mondtam neki. – Lassan fogok menni. – Ő azonban jöttányit sem jött közelebb.

Megtettem pár újabb lépést, és hátranéztem. Követett, de ő is megállt akkor, amikor én. Mentem egy nagyon keveset, és magam mögé pillantottam. Tartotta a távolságot.

Végigmentem a háromsaroknyi úton a piacig, és Norton követett. Állandóan másfél méterre volt mögöttem, és rendszeres időnként nyávogott, hogy tudjam, még ott van. Fair Harbor több lakosa is arra ment, és döbbsen megállt, hogy minket nézzen. Úgy tettem, mintha az égvilágon semmi szokatlan nem volna abban, hogy a világ legokosabb macskája ebédidőben sétára indul a számára legkedvesebb emberrel.

Kétszer kerékpárosok is elsuhantak mellettünk, amitől Norton megdermedt, de egyszer sem esett pánikba. Ahogy a biciklisták elmentek, egyszerűen csak biztosítanom kellett, hogy minden rendben van, és a kerékpárok csak időnként jelentenek veszélyt a való világban; akkor folytatta a hűséges menetet, és elhitte, hogy mindenben ügyelek a biztonságára.

Pár percen belül megérkeztünk a piac bejáratához, ahol körülbelül tízszer annyi ember volt, mint ahányat Norton addig egész életében látott. Gyerekek fogócskáztak, kerékpárosok és gördeszkások zúgtak el minden irányban, és több, *Az élet napos tengerpart* feliratú pólót viselő ember próbált kedvező benyomást tenni több olyanra, akin *Flashdance* póló volt. Ez még Norton számára is kicsit túl sok volt.

Ahogy közeledtünk, nem tudtam igazán, hogy mit csináljak vele. Próbáljam ki, hogy bejön-e velem, ahol a polcok között nézelődhet?

Kapjam fel, és vigyem kézben? Kérjek meg valakit, hogy tartsa szemmel, amíg vásárolok – tíz percre egy macskafelvigyázót?

Norton véget vetett az elmélkedésemnek, és saját mancsába vette a dolgokat. A helyzetet felmérve elviharzott a piac bejárata mellett, futott még vagy három métert a rakodórampa felé, és ott eltűnt a sűrű bokrok között.

Volt egy olyan érzésem, hogy a délután nagy részét azzal töltöm, hogy megpróbálom előcsalogatni a növények közül. Húsz perc próbálkozás után rájöttem, hogy ez ügyben semmit nem tehetek. Jól láttam őt, és egyértelmű volt, hogy nem megy sehová, ezért úgy határoztam, hogy biztonságosan otthagyhatom, amíg vásárolok. Bementem hát a piacra, megvettem egy finom ebéd kellékeit – két szaftos kolbászt, egy kevés német burgonyasalátát, egy barna Heinekent és egy doboz Nine Lives pulykaaprólékot –, majd kimasíroztam, hogy terepszemlét tartsak, mi a helyzet macskaügyben.

A helyzet a következő volt: a macska eltűnt.

A bokrok előtt álltam, ahol elrejtőzött, és a nevét mondtam. Semmi. Se hang, se mozgás. Négykézlábra ereszkedtem, bekukucskáltam a bokrok közé, de sehol semmi nem utalt szürke prémre. Torkomban olyan érzést tapasztaltam, mintha egy kéttonnás gránittömb akadt volna meg benne; gyomrom le-fel járt, mint egy költöztető vállalat emberei egy bérházban. El sem akartam hinni. Hogyan hagyhattam egyedül kint? Mire gondoltam? Okos ugyan, de mégsem ember. Még csak nem is kutya. Macska. Olyan macska, amelyik addig még sosem volt szabad térben, és én magára hagytam. Most vagy rejtőzködik valahol, remeg félelmében, reménytelenül elveszett és már nem lehet rátalálni, vagy pedig elkapta egy testvérpár, Rick és Mick, akik már rá is kötözték az első petárdát a farkára.

Nyugalmat erőltettem magamra, és újra kimondtam Norton nevét. Nem

volt más, csak borzalmas csend. Egy hosszú másodpercig. Majd újabb két másodpercig... azután viszont... *hrrrrrrmiaúúúúúúúú.*

Egy szürke fej – rajta lekonyuló fülekkel – bújt ki a bokrok közül, pont ott, ahol utoljára láttam, majd a test többi része is követte. Norton megállt a járdán, és a szokásos „Mi a gond?” pillantásával nézett rám.

Nem akartam, hogy azt lássa, teljes mértékben elveszítettem a beléje helyezett bizalmat és pánikba estem, ezért csak egyperces megkönnyebbült sóhajtozást engedtem meg magamnak. Azután megfordultam, elmentem a piac mellett és meg sem álltam addig, amíg a saját tornácomra nem értem. Nem volt rá szükség, hogy hátranézzek: Norton természetesen tartotta a távolságot, és az egész úton fürgén trappolt, másfél-két méterrel mögöttem.

≈ ≈ ≈

A nyár során Norton kis kiruccanásai csodálatosan kellemes rutinná váltak. Cindynek egyre többet kellett dolgoznia a hétvégéken, ezért minden második vagy harmadik héten Norton volt az egyedüli társam a parton. Reggelente mindig elkísért a piacra, ebédidőben általában velem jött, és néha este is méltóztatott csatlakozni hozzám. Csak nagyon ritkán jött mellettem. Sokkal kényelmesebb volt számára, ha jó másfél méterrel lemaradva követ. Rendszeres időközönként nyávogott, hogy tudjam, ott poroszkál mögöttem. Ahogy ehhez hozzászóktam, többé már nem álltam meg, hogy hátraforduljak, megvan-e még. Lazán mentem, és amikor hallottam a jelzését, hogy minden rendben van, válaszoltam neki:

– Jó, jó, de ne maradj le!

Egészen hozzászóktam, hogy amikor emberek mentek el mellettünk, páran odafordultak a barátjukhoz, akinek majd kiesett a szeme, és azt

mondták neki:

– Látod? Én megmondtam.

Az íróársam David Handler. A legtöbb televíziós és filmforgatókönyvet együtt készítjük; a szakmában olyan sok a cápaszerű szörny, akiknek legnagyobb örömük, ha éles fogaikat belemélyeszthetik a védtelen írókba, hogy teljesen jogosan érezzük úgy, minél többen vagyunk együtt, annál nagyobb a biztonság. Davidnek és a barátnőjének, Dianának, volt egy háza az enyémtől négy vagy öt sarokkal északabbra. Azokon a napokon, amikor ott dolgoztunk, Norton is elkísért. Jól megismerte az utat: pár saroknyit egyenesen, utána balra, majd végigmenni egészen az öbölig. Annyira kitapasztalta, hogy kezdett ő maga is kirándulásokra vállalkozni. Többször előfordult, hogy Cindy és én ebédet főztünk, amikor David telefonált, hogy Norton pár órát náluk töltött, de már elment, és hamarosan számíthatok a megérkezésére. Húsz perccel később fel is hangzott a nyávogás az ajtóban, és egy kóbor lény kifejezetten egyértelművé tette, hogy nem utasítana vissza egy doboz sajtos csirkét, még hozzá *azonnal*.

Az egyik dolog, amit már korán megtanultam, hogy nem kell aggódnom, nem veszítem el Nortont útközben, függetlenül attól, hogy milyen messzire megyünk. Ahogy

a középső sétányon mentünk, a csak itt-ott aszfaltozott úton, amely sok kilométeren át kanyarog a sziget belsejében, Norton figyelmét időnként elvonta valami, megijedt, vagy csak játékos kedve támadt. Ha történetesen egy mókus ment át az úton, Norton utánaszaladt, időnként befutott egészen a bokrok közé, néha valakinek a háza alá, bizonyos esetekben pedig fel egy fára. Ha egy kutya úgy döntött, hogy tényleg kutyaként viselkedik, ugat és morog, abban az esetben Norton eltűnt onnan. Ugyanez volt a helyzet akkor is, ha egy kerékpáros tekert arra, és túl közel jött. Először türelmetlenül vártam, amíg előkerül, ez időnként tizenöt percbe is beletelt,

vagy ugyanannyi időt töltöttem azzal, hogy mászkáltam, hátha megtalálom és elcsípem. Egyszer különösen siettem. David és én konferenciabeszélgetést készültünk folytatni egy Los Angeles-i producerrel, aki úgy érezte, hogy telefonon is éppolyan könnyen megalázhat minket, mint személyesen. Otthagytam hát Nortont, ahová beszaladt, és ahol elbújt valakinek a tornáca alatt. Elmentem lefolytatni a konferenciabeszélgetést, és negyvenöt percen keresztül próbáltuk elsimítani egy sitcom tekervényes cselekményét (amelynek része volt egy főiskolás diák is, aki pattanásos lett, valahányszor álmai lánya megcsókolta), majd meggyőztem Davidet, hogy jöjjön el velem, és próbáljuk együtt megkeresni a macskát. Elmentünk arra a helyre, ahol utoljára láttam, a nevét mondtam, és Norton máris megjelent. Kilépett a napfénybe, és boldogan követett minket vissza David házához, ahol a délután további részét azzal tölthette, hogy játszik az öböl magas nádasában.

Nyilvánvaló volt, hogy bárhol otthagyhatom Nortont, akármennyi időre. Még úgy is, ha nem akartuk, gyakran követett engem és Cindyt, amikor kimentünk a házból. Ha valaki másnak a lakásába mentünk vacsorázni, ott addig maradt velünk, amíg el nem unta magát, akkor elég hangosan nyávogott, hogy biztosan odaforduljak, ahol van, és sebesen elszaladt, hogy egyedül viháncoljon. Órákkal később, a desszert és a kávé után visszamentem arra a helyre, a nevét mondtam, és egy *hrrrrrrmiaúúúúúúúúúú* hang kíséretében máris megjelent, készen a hazaindulásra.

Norton egyértelműen legalább annyira szerette az önállóság és a társaságom kombinációját, mint én. Egy idő után már alig volt szükséges betennem őt a hordozóba. Jobban szeretett gyalog menni mindenhová. Amikor elindultunk a lakásomtól, hogy Fire Islandre menjünk, akkor viszont mindig rögtön beugrott a hordozóba, mivel még az ő esetében is

túl sok lett volna azt kérni, hogy egy zsúfolt manhattani járdán lépkedjen. Később, amikor a Tommy's taxi beért a kompikötőbe, akkor is önként lecsúszott az ölemből vagy a vállamról, be a biztonságba – túl sok volt ott a láb és nagy volt a forgalom, nem is beszélve a városlakók tömegének általános hisztériájáról, ahogy már nagyon vágytak a jeges koktéltre, esetleg arra, hogy bőrrákot kapjanak, és telefonszámot cserélhessenek a másik nem egy tagjával, akinek vagy van már két hálósobás lakása egy olyan bérházban, amelyikhez portás is tartozik, vagy hamarosan szert tesz rá.

De alig indult el a komp az öbölből, Norton máris önmagát adta.

Mihelyt leültünk, azonnal előjött, és vagy az ölemben ült, vagy a korlát mögül figyelte a hullámok elbűvölő mozgását. A kikötőbe érve rögtön a kijáráshoz rohant, és kiugrott a faburkolatra. Türelmetlenül várta, hogy Cindy és én átküzdjük magunkat a tömegen (sosem fogom megtudni, hogy a New York-iak miért állnak sorban öt percre egy hajón, amelyikről nem lehet leszállni, mert még a vízen van, azután pedig nyomakodnak és törtetnek, hogy eljussanak valahová *pihenni*), majd előttünk futott a ház felé, és három-négy méterenként megállt, hogy meggyőződjön, mi is megyünk. Ha éhes volt, abban az esetben méltóztatott bejönni, hogy bekapjon valamit, utána viszont nyávogott vagy a szúnyoghálós ajtót kaparta, amíg ki nem engedték. Nem rajongtam az ötletért, hogy egész éjszakára kint maradjon – rendben van, elismerem, kicsit úgy viselkedhettem, mint Jim Backus a *Haragban a világgal* című filmben, és ne ítéljenek el érte nagyon –, de mellette szól, hogy mindig bejött, amikor elérkezett számomra a lefekvés ideje. Annak ellenére, hogy ízelítőt kapott a külvilágból, nem bolygatta fel a megszokott alvási rendünket.

Vasárnap este vagy hétfőn reggel, amikor ideje volt visszaindulni a betondzsungelbe, elsétált velünk a kompig és megállt, mielőtt elértük

volna a kikötőhelyet. Ott beugrott a hordozóba, és hagyta, hogy abban vigyem, amíg le nem ülünk a hajón.

Minél kényelmesebb lett a vele való utazás, annál inkább rájöttem, hogy mennyire megbízhatom benne.

A kompikikötőnél volt egy remek csehó, a Porky's, amelynek finom sült kagylójáról már tettem említést. Elvitelre is árultak ételeket, és hamarosan szokásommá vált, hogy Norton táskáját – benne Nortonnal – otthagytam az egyik padon a hajó mellett, én pedig elmentem, hogy valami ennivalót vegyek a felszállás előtt. (Tiszta szívből ajánlom a pirított, házias módon készített áfonyás muffinjukat, amelyet jéghideg, hosszú nyakú üvegben kapható Bud sörrel érdemes leöblíteni.) Nem mentem el hosszú időre, talán csak tíz percre, de az általában elég volt ahhoz, hogy kisebb tömeg gyűljön össze a lekonyuló fülű, szürke macska körül, aki teljesen közönyösen feküdt táskája tetején, szunyókált, vagy az érdekesebb utasokat szemlélte.

Határozottan nyugodt és engedelmes volt, amikor arra kapott utasítást, hogy ne menjen sehová. Végül, ahogy szállítása és az utazások fajtái bővültek, akár húsz percre is otthagyhattam repülőtéri várótermekben, amíg újságokat vagy pár szükséges dolgot vásároltam, az éttermekben pedig a saját székén ült, miközben én békésen falatoztam az enyémen.

Az egyik legnagyobb sikerélményem az volt, hogy rá tudtam venni a tengerparti sétákra. A macskák valami miatt nem szeretik a homokot. Talán azért, mert égeti a párnás tappancsukat, esetleg a víz az ijesztő számukra, vagy talán nem bírják látni a sok *Az élet napos tengerpart* feliratú pólót, napernyőt és törülközőt. Tény, hogy ez alól Norton sem volt kivétel.

Ő viszont most itt lépkedett a járdán a tengerpart *felé*: rátartin, szemében magabiztos csillogással, mintha csak helyi lakos lenne, aki a városban

járva találkozik egy szomszédoddal, és azt mondja neki: „Szia, Bill! Tegnap hiányoltunk a városházán.”

Arra készültem, hogy lerakom őt *a főveny* közepén: ahol majd a földhöz lapul, remeg, és a lehető legmesszebb fut a hullámoktól, hogy rettegve bújjon a dűnék mögé. Képzeld el Jimmy Cagney-t, ahogy sápadt arccal lépdél a villamosszék felé a *Mocskos arcú angyalok* című filmben. *Norton rémülten hal meg!*

Úgy döntöttem, hogy ilyet mégsem teszek.

Amikor egy gyerek lovaglás közben leesik a lóról, mit mondanak neki, hogy mit csináljon azonnal? *Szálljon rögtön vissza.* Tudtam, hogy sosem fogom lovagolni vinni Nortont – nos, a *soha* szóval óvatosnak kell lennünk –, annak azonban semmi okát nem láttam, hogy kerülje a homokot.

Saját védelmemre itt és most el kell mondanom, hogy nem tartozom a színdarabokban látható, rámenős szülők közé. Arra gondolok, hogy ha Ethel Merman élne, akkor nem lépne fel velem egy musicalben. Nortonban megvan ugyan a szerepjátszás képessége, de még csak *eszembe sem jutna*, hogy felléptessem, vagy trükkökre tanítsam. Ilyesmit *mások* csinálnak. Itt most róla és rólam van szó. Élvezné, ha új helyeken barangolhatna, és új helyeket fedezhetne fel. Miért korlátozná a lehetőségeit, amikor egy parti játszótárssal is viháncolhatna a víz szélén? Saját védelmemben szeretném még elmondani, hogy akkor is úgy éreztem és most is úgy érzem magam, mintha egy kilencéves fiú szülője lennék, éppen zongoraórára vinném szegény srácot, és azt mondanám: „Higgyék el, hálás lesz érte, amikor nagyobb lesz.”

Amikor először engedtem el Nortont a homokon, abban a pillanatban már el is tűnt, rohant a sétány biztonsága felé. A következő néhány alkalommal letettem, és fogtam, hogy szokja az érzést. Nem vergődött, és túlságosan kétségbeesettnek sem tűnt. Amikor elengedtem, kicsit habozott,

és rájött, hogy ez az egész dolog a tengerparttal talán mégsem olyan borzalmas, mint ahogy azt korábban feltételezte – és ahogy én is többször mondtam neki –, de azért lelapult és visszaóvakodott a valódi talajra. Éppenséggel nem vágtatott, de nem is állt meg, hogy csodálja a látványt.

Ezután a dolog már könnyebbé vált. Ösztöne azt diktálta, hogy kövessen engem. Addig még sosem vezettem veszélyes helyre; nem volt hát oka azt feltételezni, hogy éppen most teszem.

Egy hét múlva Norton már nyugodtan sétált a homokos parton, a szokásos öt lépés távolságot tartva mögöttem; a korábbinál sokkal többet és hangosabban nyávogott ugyan, de ott volt. Egészen a vízig nem ment el, de az út *felét* megtette és várt, amíg Cindy és én kiterítettünk egy törülközőt, hogy ráheveredhessünk, és ott volt még vagy fél órán keresztül, legfőképpen akkor, ha a magunkkal vitt uzsonnából is kapott valamit. Szerintem sokkal tovább maradt volna ott, ha nincs a Kadima-labdák folytonos *puff-puff-puffja*.

≈ ≈ ≈

Egy nap, augusztus vége felé, Cindy és én főzőcskézésre voltunk hivatalosak Seaview-ban, egy másik parti közösségben. Cindynek volt egy barátnője, aki másokkal együtt bérelt ott házat, tehát hatan osztották meg egy három hálósobás ház bérleti költségeit, és olyan komplikált szabályokat határoztak meg, mint a váltakozó hétvégi látogatások, az élelmiszerköltségek megosztása, valamint külön díj felszámítása a legnagyobb hálósobáért vagy azért, amelyikből az óceánt látni, esetleg a hűtőszekrényhez legközelebb lévőért.

Ezen a hétvégén az összes bérlő ott szorongott a házban, mivel az évenkénti seaview-i kagylósütés napja volt. A kis közösség minden tagja

minden évben ételt és italt vitt a partra – kagylót, rákot, hamburgert, hot dogot, kis hordóban sört, korsóban citromos koktélt –, tűzrakó helyeket ásott a földbe, főzött a szabadban, ivott, és egyszerűen jól érezte magát. Általában zene és röplabda is volt, zsákban futás és az Andy Hardy-komédiákból ismerős mókák; mindent összevetve, tényleg nehéz lenne jobb módot kieszelni a harmincöt fokos melegben egy nap eltöltésére a New York-i nyár közepén.

Cindy korán elment, hogy segítsen az előkészületekben. Úgy gondolta, jó lenne rögtön a kezdettől ott lenni az ünnepi eseményen. Annak dacára, hogy mindig is élveztem

a seaview-i banzájt, az emberek nagy összejövételeivel kapcsán az antiszociális nézetem mindig is az volt, és továbbra is az, hogy a „kevesebb több”.

Egész délelőtt pepecseltem, és dolgoztam is egy keveset. Mivel Cindy nem volt ott, foglalkoztam a Rotisserie League eredményeivel. Azok számára, akik nem kellően járatosak a baseball világában, a Rotisserie League a Fantáziabaseball néven is ismert. A játék meghódította a nemzetet – a *USA Today* becslése szerint ma hétszázötvenezer ember játssza –, és boldogan jelenthetem ki, én vagyok az eredeti liga egyik megalapítója. A szabályok nagyon egyszerűek. Aukción állítunk össze egy csapatot, és kilenc vagy tizenegy más „tulajdonos” ellenében licitálunk, attól függően, hogy a nemzeti vagy az amerikai ligában vagyunk. A csapat összeállítása pontosan meghatározott: két elkapó, három mezőnyjátékos, öt külső védő, kilenc dobó, és így tovább. Ha Darryl Strawberryt vesszük meg – isten ments! –, és hazafutást üt a Dodgers számára, akkor a mi csapatunknak is üt egyet. Mivel teljesen a játék megszállottja vagyok, nekem két csapatom is van, ami miatt a nyári hónapokban szinte lehetetlen érdemi munkát végezni. Az amerikai ligában lévő csapatom a Gethers

YeRosebuds, a nemzeti ligában szereplő pedig a Smoked Fish.{4}. (A nemzeti ligában a barátaim gyakran úgy hivatkoznak rám, mint a Halászra. És higgyék el nekem, igazán minden pénzt megadnék, ha Steve Troutot.{5} kifoghatnám a dobók közé.) Akkor szerettem az adatokkal foglalkozni, amikor Cindy nem volt velem, mivel úgy gondolta, hogy meglehetősen ijesztő, amikor egy viszonylag értelmes ember ténylegesen napi két órát azzal akar tölteni, hogy az adott játékrészekben végzett dobások számát összesíti olyanok esetében, akik a különböző stadionokban küzdenek.

Elégedett voltam, hogy a Rosebuds összeszedte magát, de kicsit szomorú is, mert a Fish tovább vergődött, és úgy döntöttem, hogy ideje elindulni a seaview-i banzájra.

Norton kényelmesen heverészett a tornácon, amikor kimentem, és lekonyuló füle kíváncsi módon megrezdült, ahogy elhaladtam mellette. Bizonyára arra gondolt, hogy miért akarhat bárki elhagyni egy olyan tökéletes helyet.

– Mi a véleményed? – kérdeztem. – Készen állsz egy sétára?

Seaview három kilométerre volt attól a helytől, ahol mi laktunk Fair Harborban. Viszonylag egyenes úton kizárólag úgy lehetett odajutni, ha a tengerparton mentünk. Norton addig még sosem tett meg tíz méternél nagyobb távolságot homokon. Fennállt ugyan a katasztrófa veszélye, de úgy gondoltam, hogy nagyon élvezni majd a főzőcskézést, amikor ott lesz. Egy próbát megér a dolog.

Cimborám készen állt a vállalkozásra. Felegyenesedett elnyúlt helyzetéből, és sietős léptekkel megindult utánam. Amikor úgy egy sarokkal később érkezett az idő, hogy kimenjünk a fővényre, hangosan nyávogott.

– Ugyan már! – noszogattam finoman. – Mi veszítenivalód van?

Ha csak magam vagyok, bizonyára huszonöt perc alatt eljutok a partira. Nortonnal harmincöt percig tartott az út. Remekül viselkedett – sosem maradt le, nem hagyta, hogy bármi elvonja figyelmét, és mindig ott jött mögöttem, leszámítva azokat az alkalmakat, amikor elfogta a játékos kedv, és előttem szaladt. A szokásosnál kicsit többet nyávogott ugyan, de nem tűnt úgy, mintha panaszkodna. Egyszerűen közlékeny hangulatban volt.

Seaview úgy épült fel a parton, hogy előbb fel kell mennünk egy picike dombra, és onnan ereszkedhetünk le, hogy odajussunk. A dűne tetejéről az egész várost látni lehet, ahogy elterül a parton. A látvány nem éppen ugyanaz, mint, mondjuk, a Grand Canyoné, de kifejezetten szép, különösen egy olyan napon, amikor több száz ember van ott, hogy boldogan főzőcskézzon, ételeket szolgáljon fel és játsszon.

Felmentem a dűne tetejére, ott álltam egy pillanatig, élveztem a látványt, és akkor Cindyt is észrevettem. Integetett, mire visszaintegettem neki. Hátranéztem, hogy ellenőrizsem a gyalogló csodát, és azt mondtam:

– Induljunk hát!

Norton egyszer nyávogott, és jött utánam; fel az emelkedőn, le a nevetgélő csoportok közé. Az évszak legzajosabb eseménye pár pillanaton belül kísértetiesen csendes lett. A fejek sorban, egymás után felénk fordultak, az evést abbahagyták, még a zene is elhallgatott.

Ezek a sokat tapasztalt Fire Island-iak már láttak kutyákat, amelyek frizbivel játszottak. Láttak mexikói pókmajmot, amely lapáttal és vödörrel lyukakat ásott a fövényben. Egyszer még egy olyan nőt is láttak, aki a főként szinglikből álló kismet közösség tagjaként nem viselt láncot a bokáján. Most azonban mind döbbenetn bámulták a macskát, amelyik átvágott a homokos tengerparton, hogy élénkebbé tegye az összejövetelüket – az Arábiai Nortont.

- Honnan jöttetek? – kérdezte az első ember, akivel találkoztam.
- Fair Harborból – mondtam neki.
- A macskád *három kilométert* gyalogolt?

Bólintottam. Amíg Cindyhez és a barátnőihez értem, addig folyton örült módjára bólogattam, fejem le-fel járt, és a már ismerős válaszokat ismétелgettem:

– Aha, mindig így tesz... Skót lógófülű. Látod a fülét?... Norton... Három kilométerre... Fair Harbor... Aha... Látod a fülét?

A vacsoraparti lassacskán visszatért a rendes kerékvágásba. A zenekar újra játszani kezdett, a kockajátékok is folytatódtak, a rákokat pedig felhúzták a nyársra. Norton, miután evett egy kevés sült tonhalat, játszani ment a fűbe, távol a homoktól. Elmentem vele a parti lépcsőig, és mondtam neki, hogy pár órán belül visszamegyek érte. Felvettem, megpusziltam a feje búbján, majd figyeltem, ahogy eltűnik, de azt is tudtam, hogy várni fog, amikor elérkezik a hazaindulás ideje.

5.

A macska, aki Kaliforniába ment

A Fire Island-i ház tulajdonosa rendes volt, és szeptember végéig meghosszabbította számunkra a nyári idényt. A munka ünnepe hétvégéjén viszont hirtelen eszembe jutott: Mit csinálok majd Nortonnal, amikor nem használhatom a nyaralót, ahol viháncolással töltheti az egész napot? Hogyan szokja meg a lakásba való bezártságot? Különösen egy olyan macska esetében, amelynek apja – nemrég tudtam meg, hogy a New York-i macskák leggyakrabban úgy pusztulnak el, hogy kiugranak egy emeleti ablakból – többé résnyire sem nyitja ki az ablakot.

Októberig semmi épkézláb ötletem nem volt. Norton utazásai mindössze abból álltak, hogy Cindy lakása és az enyém között ingázott. Amikor Cindy nálam töltötte az éjszakát, akkor Marlowe is eljött vele, így hát teljesen természetesnek tűnt, hogy Norton is a vendégük legyen, amikor az alvás helyszíne megcserélődik.

Kezdtem elég sokat utazgatni üzleti ügyben. (Tény, hogy az utazás komplikált volt, akárcsak a munkám. Most inkább a munkáimat kellett volna említenem – és talán a „zavaró” is jobb jelző lenne, mivel történetesen nemcsak egy munkám van, hanem több, habár ez így elég bonyolultnak tűnik. Az egyik énem kiadót vezet, és lehetővé teszi számomra, hogy valóban átgondolt pénzügyi döntéseket hozzak, találkozzam mindazokkal az érdekes emberekkel, akikről úgy gondolom, hogy szívesen írnának könyvet, ugyanakkor nagyon tehetséges és temperamentumos szerzőkkel és személyekkel dolgozhatom együtt. Egy másik énem televíziós és mozifilmek forgatókönyveit írja. Ennek révén

napszemüveget hordhatok, utálhatom a színészeket, és nagyon bosszús lehetek, amikor a producerek olyasmiket mondanak, mint például: „Imádom! Tökéletes! És ne aggódj, tudom, hogyan tegyem még jobbá” – történetesen egy ügyvezető producer *tényleg* ezt mondta, amikor a tévésorozatomon dolgoztam. Harmadik és utolsó énem, bizonyára a kedvencem, könyveket ír. Ez teszi számomra lehetővé, hogy egyedül üljek egy szobában, és azzal kínozzam magam, hogy megpróbálok kitalálni olyan személyeket és cselekményeket, akikről és amelyekről a legtöbb ember sosem fog olvasni vagy hallani. Arra is esélyt ad, hogy valami értelmet hozzak ki mindenféle, máskülönben értelmetlen dologból. A feladatok nem igazán illenek össze, és én sem akartam teljesen a munka megszállottjává válni, de valahogy mégis úgy alakult, és még élvezem is.) A kiadói munkám – akkoriban éppen segítetttem egyfajta új részleget indítani a hatalmas és még mindig növekvő Random House komplexumban – a legkülönbözőbb helyeken tartott kereskedelmi konferenciákra szólított el; San Franciscóba utaztam, hogy ügynökökkel találkozzam, vagy rövid időre elidőztem egy szerzőnél, hogy mindenképpen úgy érezze, szeretik őt, és értékelik a munkáját. Az írói pályám is bőven ellátott munkával. Ha valaki New Yorkban él, és a hollywoodi filmvilág számára készít írásokat, akkor egyfolytában bizonyítania kell a hálózatoknak és a stúdióknak, hogy a közte és a fizetést adó emberek – akik általában igencsak jó fizetést adnak olyan munkákért, amelyek sosem készülnek el – között lévő, közel ötezer kilométeres távolság semmi olyan akadályt nem jelent, ami miatt aggódni kellene. Erre az egyedüli bizonyíték, ha időnként látnak minket, ami azt jelentette, hogy Davidnek, a partneremnek és nekem rendszeres időközönként repülőgépre kellett pattannunk, hogy több helyen is megmutassuk magunkat.

Norton és Marlowe remek cimborák voltak, tehát sosem jelentett gondot

kieszelni, hogy mit tegyek, amikor nem vagyok otthon: Cindynél lesz. Cindy közel annyira kedvelte az én állatkámat, mint a sajátját, és határozott élvezettel figyelte, ahogy a két macska három vagy négy egymást követő napon együtt játszik. Mindhárman jól érezték magukat, amikor távol voltam.

Minden tökéletesnek tűnt, egészen addig, amíg ezt a kellemes és nagy könnyebbséget jelentő gyakorlatot meg kellett változtatnunk. Egy nap Cindy közölte velem, hogy kicsit *túl jól* érezte magát, amíg nem voltam ott.

Cindyvel a kapcsolatom elég furcsa volt. Én abban a pillanatban belehabarodtam, ahogy megláttam; ő rögtön megutált. Azt gondolta, hogy önelégült és önző vagyok, ráadásul túl sok baseballt nézek. Én azonban kitartó voltam – leveleket írtam, virágot küldtem, telefonáltam és mindent megtettem, habár nem néztem kevesebb baseballt –, és végül sikerült őt meghódítanom. Nem is lehattunk volna jobban egymás ellentétei. Ő félt a kapcsolatoktól, vonakodott ilyesmibe keveredni, és biztosra vette, hogy gyógyíthatatlan sebeket szerez abban a pillanatban, amikor kellően ellazul, és úgy gondolja, hogy az adott kapcsolatunk már állandó. Én sem hittem az állandóságban, és nem is készültem rá, de gyógyíthatatlanul romantikus voltam, és a legnagyobb örömmel vettem bele magam a kapcsolatba. Az arcomat előrenyújtottam, és rögtön ki is ütött az első jobbegyenes, amelyikbe sikerült belefutnom. Nem rajongott a költekezésért, és úgy gondolta, hogy pénzt örömet jelentő és kényelmi dolgokra kiadni szinte bűnnek számít. Én szerettem a lehető leggyorsabban elkölteni a kapott pénzt – és *kizárólag* olyan dolgokra, amelyek kényelmet és örömet jelentenek számomra. Borzalmas emberi lénynek tartotta magát – pedig egyértelműen nem volt az –, én viszont el nem tudtam volna képzelni, hogy bármilyen fickó kedvesebb és jobb lehet nálam. Ő folyton

depressziós volt; én szinte mindig vidám. Ő mindig fázott, nekem folyton melegem volt. Ő úgy gondolta, fontos komolynak lenni – mivel rossz idők járnak, és kizárólag a komoly gondolkodás és viselkedés teheti őket jobbá. Én a *Sullivan utazásaiból* ismert viselkedést részesítettem előnyben; *rossz idők* járnak, tehát nevetéssel tegyük jobbá a helyzetünket, és próbáljunk meg örömet találni mindenben. Ő próbált mindig mindent megérteni. Én azt reméltem, hogy *sosem* fogok *semmiben* értelmet találni, mert akkor igencsak nagy bajban leszek.

Igazából az hozott össze minket, hogy *egy* dolog közös volt bennünk; mindketten függetlenek akartunk maradni.

Kizárólag abban értettünk egyet, hogy nem hiszünk a hagyományos, régimódi, monogám kapcsolatban. Nem hittünk a házasságban. Az embereknek azért kellene együtt maradniuk, mert együtt *akarnak* maradni, és nem azért, mert egy darab papíron az áll, hogy jogi kötelezettséget vállaltak. Mi szabadok akartunk lenni, minden korlátozottság nélkül. Ha úgy érezzük, hogy jó lenne együtt tölteni a szombat éjszakát, az jó. Ha nem, az sem baj. Nincs gond.

És kötelékek sincsenek.

Egyszer sem mondtuk ki a „szeretlek” szót. Inkább csak körülírtuk olyan kifejezésekkel, mint „kifejezetten jó veled lenni”, és „milyen jó, hogy ki sem kell mondanunk az Sz betűs szót, mégis tudjuk, hogy mit érzünk egymás iránt”, de amikor rájöttünk, hogy igencsak kedveljük egymást, és nem *kell* régimódi kapcsolatot folytatnunk, amikor minden szombat este együtt vagyunk, akkor egy nagyon kényelmes, régimódi viszonyt kezdtünk. Minden szombat este együtt voltunk, és törődtünk egymással. Valójában egyikünk sem gondolt rá, hogy a szükségesnél nagyobb elkötelezettséget vállaljunk. Utólag visszagondolva nyilvánvalónak tűnik, hogy sem Cindy, sem én nem értettük igazán az

elkötelezettség mibenlétét. Most már viszont tudom, hogy akkor már kezdtem megtanulni, ellentétben Cindyvel.

Az előző nyár vége felé Cindy és én a szokásosnál gyakrabban voltunk egymástól külön, ám én ezt Cindy új munkájának tulajdonítottam, és annak a ténynek, hogy nagyon sokat kell dolgoznia. Kiderült viszont, hogy beleszeretett az orvosába.

Valamikor a tavasszal irányították át hozzá. Emlékszem, hogy említette is, milyen remek ember, és milyen aranyos. Arra is emlékszem, hogy valamikor július 4-e környékén olyan megjegyzéseket kezdett tenni, mint „Tudod, tényleg nem kellene pattogatott kukoricát enned. Előfordulhat, hogy eltömi a beleket”, és „Tudtad, hogy 2020-ra egy átlagos orvosnak közel negyedmillió dollárjába kerül, hogy orvosi egyetemre menjen? Nem tartod dühítőnek, hogy az emberek önzőnek és érzéketlennek gondolják az orvosokat, miközben olyan sokat kell kockáztatniuk a munkájuk végzése során?”

Ilyenkor rendszerint csak olyan dolgokat mondtam, hogy „Ó, igazán?”, vagy „*Hogy mi?*”, és nem is gondoltam rá. De már nagyon sokat gondoltam rá akkor, amikor Cindy bejelentette, hogy ejt a doki kedvéért. Főleg azért, mert a dolog közvetlenül azután történt, hogy meghívtam őt Angliába – az egyhetes vakáció a születésnap ajándéka lett volna.

– Nem tudok tovább hazugságban élni – mondta Cindy.

Abban készségesen egyetértettem vele, hogy tényleg nem kellene hazugságban élnie, az viszont jó lett volna, ha úgy él addig, amíg pár kellemes napot el nem töltünk vidéki szállásokon Devonban. Abban is egyet akart érteni velem, hogy kifejezetten rossz, hogy a kapcsolatunk nem jött össze. Erre csak annyit tudtam mondani, hogy szerintem működött.

– Nem – felelte Cindy. – Nem tudom, hogy képes vagy-e megadni azokat az érzéseket, amelyekre szükségem van.

– Arra az érzésre gondolsz, amikor teljesen rendben lévő dolog ejteni valakit, aki hihetetlenül kedves dolgokat próbál tenni érted, például elvisz Angliába?

– Nem. Arra gondoltam, hogy nem tudod teljesen átadni magad a szerelemnek, és inkább csak megfigyelő vagy – mondta. – Nem tudom, hogy ténylegesen az élet résztvevője vagy-e.

Ez megdöbbsentett. Mindig is azt gondoltam, hogy jó résztvevő vagyok. Elfogadom, számomra a kellemes időtöltést az jelenti, hogy hatvankettedszer is megnézem

A rakparton című filmet, majd felhívom a Sports Line számát, hogy megtudjam, milyen eredményt ért el a Mets, de azért nekem is van annyi élettapasztalatom, mint bárki másnak.

– Ó, te nem vagy résztvevő – mondta Cindy –, hanem inkább a háttérben maradsz. Mintha várnál valamire.

– Mire?

– Nem tudom. Valami jobbra. Valami *másra*. Valamire, ami nincs meg neked. És visszafogod az igazi énedet, amíg azt a valamit meg nem találod.

– *Ez* az igazi énem – akartam mondani. – Lehet, hogy neked nem tetszik annyira, mint dr. Polaro igazi énje, de ez az enyém.

– Nem érted – válaszolta, amit nem is vontam kétségbe. Korábban úgy gondoltam, hogy Cindy és én egy hullámhosszon vagyunk. Feltételeztem, hogy megadjuk egymásnak, amire szükségünk van. Úgy véltem, hogy az őszinteség és bizalom köteléke van köztünk. Azt gondoltam, hogy végre elérkeztünk egy kényelmes szakaszba, amelyet férfiak és nők ugyancsak nehezen érnek el együtt úgy, hogy nincs egy nyugalmas, közös otthonuk. Egyértelmű, hogy rosszul gondoltam.

Sokáig már nem is maradtam. Egyrészt azért, mert nagyon szomorú

lettem, másrészt pedig azért, mert biztos voltam benne, hogy dr. Polaro igazi énje hamarosan megjelenik, és nem nagy kedvem lett volna ott lenni az eseménynél.

Nem volt könnyű elkészönni Cindytől. Különös, de még nehezebb volt elbúcsúzni Marlowe-tól. Kifejezetten megkedveltem a kis teremtményt. És ami Cindyt illeti, őt legalább egy kicsit gyűlölhettem. Tudtam, hogy nem fog sokáig tartani, de abban a pillanatban némi enyhülést jelentett. Semmi okom nem volt gyűlölni Marlowe-t. Semmi rosszat nem tett nekem, mindig csak megnevettetett, és jól éreztem magam mellette. Végül, az utolsó előtti Fire Island-i hétvégénken még arra is rávettem, hogy jöjjön el egy rövid sétára velem és Nortonnal. Majdnem egészen a piacig eljött. Most felkaptam, és megvakartam az egyenesen álló fülét.

– Bármikor átjöhetsz hozzánk – mondtam neki.

Norton meglepődött, hogy olyan gyorsan távozunk. Miután felvittem, már arra készült, hogy ott tölti az éjszakát. Picit bosszúsan nyávogott, amikor visszatettem a hordozójába. Cindy nem simogatta meg, és el sem köszönt tőle. Szerintem túl nagy volt benne a bűntudat, azért nem tette. Vagy talán arra gondolt, hogy esetleg Norton igazi énje azt kérdezhetné, hogy mi a fenét csinál, hogyan ejthet minket egy olyan fickó kedvéért, aki nem eszik pattogatott kukoricát.

Cindy hozzám intézett utolsó szavai a következők voltak:

– Nem sokáig leszel szomorú. Nem szeretsz engem igazán. Nem tudod, hogy mi a szeretet.

≈ ≈ ≈

A következő pár hét elég nehéz volt. Furcsának tartottam, hogy szombat este egyedül nézem *A rakpartont*, és Norton sem értette, hogy 1) miért

nincs kint a lakásból *soha*, még Cindyhez sem viszem őt el; és 2) ha már ő nem mozdulhat ki, akkor hol marad a barátja, Marlowe, hogy együtt lehessenek.

Időm nagy részét az töltötte ki, hogy dolgoztam, és sajnáltam magamat. Apróságokban találtam vigaszt: eszembe jutott, hogy Cindy egyszer azt mondta, szerinte *A rakparton* befejezése *nem jó*, mert a film végén Brandónak nem kellett volna kiállnia az emberek mellett, hogy folytathassa a munkát; jelentős sérüléseket kockáztatott (és ez még az orvos *előtt* volt). Az is eszembe jutott, hogy szívesen énekelgette a *The Brady Bunch* szituációs komédia főcímdalát, amikor főzött. És rájöttem végre, hogy taxival mehetek bárhová úgy, hogy valaki nem próbálja azt az érzést kelteni bennem, mintha személyesen én felelnék a pakisztáni éhínségért. Egy nap alatt sikerült összeállítanom egy listát mindazon dolgokról, amelyek határozottan dühítettek benne, és teljesen ki is ment a fejemből a lehetőség, hogy esetleg visszatérek hozzá és könyörgök neki, hogy adjon még egy esélyt számomra.

Szerencsémre (és a körülöttem lévők szerencséjére) minden figyelmemet lekötötte a feladat, hogy megszervezzek magamnak egy egyhetes kaliforniai utat. Találkozókat beszéltem meg, és azt próbáltam kitalálni, hogy mit csináljak és mondjak majd... Már csak három nap volt az indulásig, amikor eszembe jutott, hogy Nortonnal is tennem kell valamit.

Fontolóra vettem, hogy felhívom Cindyt, hátha befogadja. Többé-kevésbé biztos voltam benne, hogy megtenné, ugyanakkor nem tartottam volna helyénvalónak a kérést. Nem akartam, hogy úgy érezze, nélküle nem boldogulok. Többször megjelent a gondolataimban dr. Polaro is, akire már csak úgy tudtam gondolni, mintha egy orvosi krimi gyilkosa lenne, ahogy néhány furcsa sebészeti beavatkozást végez Norton törékeny és sebezhető

testén. Tehát Cindy kizárva. Szinte az összes ismerősömet felhívtam, de egyikük sem tudott macskafelvigyázást vállalni az adott hétre. Vagy nekik maguknak is volt macskájuk, és úgy érezték, hogy az állatok nem jönnek ki jól egymással, vagy az épületben voltak szigorú, a kedvenceket tiltó szabályok, vagy allergiások voltak a macskákra, vagy egyszerűen csak aggódtak, mert tudták, hogy mit tennék velük, ha bármi történne Nortonnal, amíg náluk van. Mire a telefonkönyv végére értem, már csak két napom maradt, hogy kieszelvek valamit.

Azért utaztam Kaliforniába, mert korábban már beleegyeztem, hogy felszólalok egy írókonferencián San Diegóban. Három napot készültem ott tölteni, hogy onnan a hét többi részére elutazzam Los Angelesbe, ahol dolgozom, találkozom pár emberrel, és valamennyi időt a családommal is eltöltök. A programban nem volt semmilyen feszített, túlságosan hivatalos vagy ijesztő elem, más szóval semmi nem szólt az ellen, hogy magammal vigyek egy kivételesen jól viselkedő és jól nevelt macskát.

Azonnal fel is vettem a telefont. San Diego a legkisebb gondot sem jelentette. A konferencia szervezői az összes előadónak és leendő írónak egy hatalmas motelban foglaltak szállást, a Kaliforniai Egyetem campusa mellett.

A motelban boldogan beleegyeztek, hogy egy macska pár éjszakára náluk lesz majd. Hirtelen igencsak tudtam értékelni a laza, dél-kaliforniai életstílust.

Los Angeles viszont már keményebb diónak bizonyult. A szokásos szállodámban hallani sem akartak a dologról. Ki van zárva. A következő öt szállodában is elzárkóztak a gondolattól, hogy Norton a vendégük legyen. Utána viszont váratlanul sikerrel jártam.

A Four Seasons éppen akkor épített új szállodát Los Angelesben. Jó helyen volt, megfelelő volt az ár, és primának tűnt. Az volt az első hét,

amikor vendégeket fogadtak.

– Mekkora az állat? – kérdezték.

– Kicsi – mondtam. – Még a macskák között is kicsinek számít.

– Hús kilónál nehezebb?

– Nem. Mondtam már, hogy *macska*, és nem *oroszlán*. Szerintem *három* kiló lehet.

– Karmai vannak?

– Igen – feleltem, és akkor jutott eszembe, hogy talán hazudnom kellett volna. – De soha semmit nem karmol össze! – tettem hozzá azonnal. – És ha megtenné, akkor természetesen kifizetem a kárt. – Ezeknél az utolsó szavaknál az ég felé emeltem tekintetem és imádkoztam, hogy a Four Seasonsnek ne olyan belsőépítész legyen, aki imádja a zsákvászonból készült falburkolatot.

– Mindjárt megbeszélem az igazgatóval. Tartsa a vonalat!

Tartottam a vonalat, nagyon ideges voltam, és mindenfajta érvet kitaláltam az igazgató meggyőzésére, hogy macskákat is beengedjenek a szobákba. Felkészültem rá, hogy akár még egy próbafellépés lehetőségét is megadom neki. „Mit szólna az ajánlathoz?”, kérdeztem volna tőle. Eszembe jutott még más is: „Rendelek egy külön szobát Nortonnak egy éjszakára, és egy óráig ott lesz bent. Akkor önök meggyőződhetnek róla...”

– Halló?

– Még mindig itt vagyok – mondtam csendesén.

– Szívesen látjuk a macskáját is – közölte velem a szobafoglalásokért felelős alkalmazott. – Mi az állat neve, hogy felvehessem a vendégek listájára?

Az volt az első pillanat, amikor tudatosult bennem, hogy Cindy nélkül is

boldogulok. Ha feleségül akarom venni ezt a csodálatos nőt a vonal másik végén, akkor boldogulnom *kell*.

≈ ≈ ≈

Elérkezett a repülés napja, de nem igazán tudtam rá felkészülni. Fogalmam sem volt, az ember hogyan utazik macskával a kontinens túlsó felére, ezért rögtönöznöm kellett. Feltételeztem, hogy amennyiben valamit rosszul csinálok, a légitársaság egy tapasztalt alkalmazottja úgylis a segítségemre siet.

Az ügynököm, Esther Newberg társaságában repültem, aki szintén felszólalt a konferencián. Esther történetesen két dologtól félt, a repüléstől és a macskáktól, ezért, amikor felvettem a lakásánál, hajlandó lett volna lemondani az egész utazást. A kettes számú félelme azonban megszűnt, mire elértük a repülőteret. Harminc perc elteltével Esther, akinek véleményét körülbelül olyan könnyű megváltoztatni, mint Attila hun hadvezérét, úgy döntött, hogy Norton a legcsodálatosabb állat, amelyet valaha látott. Alig tudott betelni vele, ahogy Norton az egész autópályán ott ült az ölemben, és nézelődött az ablakból.

– Remélem, hogy a repülőgépen is így fog viselkedni – mondtam neki.
– Mit csinált más alkalmakkor, amikor repülőgépen volt veled? – kérdezte.

Úgy döntöttem, hogy erre a kérdésre nem válaszolok. Esther elég ideges típus.

Amikor megérkeztünk a repülőtérré, betettem Nortont a táskájába, a táskát a vállamra vettem, és indultunk leadni a poggyászainkat. A jegyellenőrző pultnál a nő átadott egy beszállókártyát, felcímkezte a

bőröndömet, rátette a futószalagra, majd Norton szemébe nézett. Rámosolygott, nem szólt semmit, majd visszaadta a jegyemet.

Ezután átmentünk a biztonsági ellenőrző ponthoz. Esther minden gond nélkül keresztülment rajta. Amikor Norton és én követtük, arra számítottam, hogy bekapcsol a riasztó, de semmi ilyesmi nem történt. Feltételezem, hogy ezek az eszközök sokkal érzékenyebbek az acélra és a robbanóanyagokra, mint a szőrre. Mindössze annyi történt, hogy az egyik női biztonsági alkalmazott megpaskolta Norton fejét, amikor az kidugta a táskából, hogy körülnézzon.

A beszállókapuhoz érve már jókora kétségeim voltak, hogy bárki bármit mond azzal kapcsolatban, hogy macskával utazom repülőgépen. A dolog talán sokkal gyakoribb, mint ahogy gondoltam.

A beszálláskor Norton kényelmesen elhelyezkedett a táskájában, amikor megmutattam a jegyemet a stewardessnek. A nő csak annyit mondott:

– A 8C ülés lesz. – Róla egyetlen szót sem szólt.

Esther és én helyet foglaltunk, Norton kiugrott a táskájából, elhelyezkedett az ölemben, és felvette kedvenc helyzetét – a keresztbe tett lábamon feküdt, feje a bal lábfejemen. Elővettem egy takarót és ráterítettem, mert arra gondoltam, hogy a felszállás közben úgy könnyebb lesz tartanom.

Megnéztünk egy rövid felvételt, amelyen a biztonsági öv helyes bekapcsolását mutatták be nekünk. (El kell árulnom, hogy véleményem szerint, ha egy felnőtt nem jönne rá, hogyan kell bekapcsolni a biztonsági övet, akkor nagy valószínűséggel repülőjegyet sem tudna foglalni, a repülőtérrre sem lenne képes kijutni, tehát nem volna abban a helyzetben, hogy élvezze a nagyszerű filmet.) Ezután egy stewardess végigment az ülések között és ellenőrizte, hogy mindenki megértette a filmet, tehát jól kapcsolta be az övét. Egyenesen az ölembre nézett – ahol ott ült a macska

–, mosolygott, nem szólt semmit, majd továbbment, hogy megnézzze a következő utas ölét. Még mindig senki semmit nem mondott Nortonról.

Két órán keresztül Norton tökéletes úriemberként ült ott, az ablakon át nézelődött, és teljesen elbűvölte, ahogy először láthatta közelről a felhőket. Meg se mozdult, egy árva hangot nem hallatott. Kezdttem ellazulni.

Két órával és egy perccel az indulás után valaki végül mégis megjegyzést tett arra, hogy macska van a repülőgépen. A rangidős stewardess volt az, egy ötven év körüli nő, aki annyira volt vonzó megjelenésű, mint Marie Dressler, és annyira volt kedves, mint Ratched nővér.

– Macska van magával! – sikította pont ezeket a szavakat.

Felnéztem a könyvből, amelyet olvastam. Norton is visszafordult az ablaktól, hogy lássa, ki okoz ekkora felbolydulást.

– Vigye *ki* innen! – sziszegte a nő.

Ránéztem Estherre, majd vissza a stewardessre.

– Mit szeretne, hogy hová vigyem? – kérdeztem.

– Nem érdekel – felelte. – Egyszerűen távolítsa el innen!

– Talán kinyithatná az ajtót – javasoltam –, és akkor kidobom Cleveland fölött.

Egy pillanatig sem csodálhattam nyugalmamat és a frappáns választ, mert ennél a pontnál a dolgok nagyobb sebességre kapcsoltak. A mögöttem lévő férfi felállt, és azt mondta:

– Te jó ég! Macska! Allergiás vagyok a macskákra. Távolítsák el innen!

– A fickó ezután örült módon tüszögni kezdett.

– A macska már két órája itt van – mondtam, és megpróbáltam bölcshangot megütni a zűrzavarban. – Mi a fenéért kezdett el *most* tüszögni?

Az alak nem tudott válaszolni, sajnos, mert túl erősen tüszögött, zihált és köhögött, miközben minden erejével megpróbált felállni az ülésről,

hogy a rettenetes macskaszőrtől megszabadulhasson. Az jutott eszembe, hogy javaslom a stewardessnek, inkább a biztonsági öv *kikapcsolását* kellene bemutatniuk egy rövid filmen, de végül meggondoltam magam.

– Tegye be a macskát az ülés alá! – dörrent rám a nő.

– Nem hiszem, hogy ezt akarja tőlem – válaszoltam neki.

– Hallotta, hogy mit mondtam?

– Igen. De ha most egy másodpercig meghallgatna...

– *Tegye be az ülés alá!*

Felvettem Nortont – aki az egész válsághelyzetre úgy reagált, hogy kiváltképpen szelíd és kedves volt – az ölemből, és letettem a padlóra az ülésem alá. Amikor mondtam neki, hogy „Maradj!”, a stewardess igazán heves dührohamot kapott.

– A dobozában! Tegye be a dobozába!

Nos, nem szeretem a nyilvános jeleneteket. Számomra az ilyesmi ahhoz hasonló, mintha izzó parázson járkálnék, vagy valami nagyon rossz filmet szenvednék végig. Most viszont kezdtem dühbe gurulni.

– *Nem tudom* betenni a dobozába. *Nincs* doboza. Ezért mondtam, hogy nem lenne jó ötlet betenni az ülés alá.

Az elragadó nő akkor sem adhatott volna keményebb választ, ha azt mondom, hogy „Bomba van nálam. Ide az összes pénzzel, vagy konfettit csinállok a repülőgépből.” Az egész helyzetet úgy látta, mintha én lennék Salman Rushdie az utasok között, ő pedig az ajatollah.

– *Hogy érti azt*, hogy nincsen doboz?! – követelte a választ. Ennél a pontnál úgy döntöttem, hogy már lehetetlen megakadályozni a helyzet kezelhetetlenné válását, ezért arra gondoltam, hogy a fenébe az egésszel, és inkább élvezem a dolgot.

– Bizonyára ismeri azokat a parányi ketreceket, amelyekbe macskákat tesznek, és amelyek beférnek az ülés alá. Nos, nekem *nincs* olyanom. *Ezt*

akartam mondani!

Ha addig úgy véltem, hogy a helyzet már nem lehet rosszabb, akkor tévedtem. Esther arra az elhatározásra jutott, hogy beleavatkozik.

– Nézze! – kezdte, és amikor Esther ezzel a szóval kezd egy mondatot, az olyan vészterhes hangulatú, mint *A Keresztapa II.*-ben a pillanat, amikor Al Pacino megtudja, hogy Diane Keatonnek abortusza volt. – Egy másik stewardess már látta a macskát a kollégám ölében, és semmi kifogásolnivalót nem talált benne.

– Stewardess?! – A nő már tombolt haragjában. – *Stewardess?!*

Esther és én egymásra néztünk, és nem értettük, hogy most mi lehet a baj. Esther, aki mindig rámenős ügynök, tett egy kísérletet.

– Pontosan. A másik stewardess itt jött el mellettünk, és...

– Nem stewardessek vagyunk. *Légiutas-kísérők!*

A következő öt-tíz perc emlékei már teljesen összefolynak előttem, és csak azt tudom, hogy kuncogtam. Később a stewardess... khm... utaskísérő azzal vádolt meg, hogy Nortont felcsempésztam a repülőgépre. Csak nagyon halványan emlékszem rá, hogy én arról próbáltam meggyőzni, hogy téved, ő pedig azzal vádolt, hogy megszegem a törvényt, mire azt javasoltam neki, hogy rendben van, vessen a repülőgép börtönébe. Arra viszont határozottan emlékszem, hogy Esther Norton védelmére kelt, és közben olyan trágárságokat eresztett meg, hogy még egy gengszterfőnök is elpirult volna tőlük. Úgy tűnt azonban, hogy a Sárkányhölgyre nem tettek nagy hatást.

Azt a tényt leszámítva, hogy egy vad és féktelen őserdei vadállat volt szabadon, amelyik bármely pillanatban halálos félelmet válthatott ki az utasokból – ha valaki elhitte, amit az utaskísérőnk mondott, annak az utazás hirtelen olyanná vált, mintha egy katasztrófafilm része lenne, amiben Helen Hayes és George Kennedy a főszereplő –, az tűnt a

legnagyobb problémának, hogy már készültek felszolgálni nekünk a légitársaság remek ennivalóját. Nyilvánvaló, hogy az egészségügyi szabályok értelmében az amerikai repülőgépeken egy házi kedvenc az étkezés ideje alatt nem lehet a ketrecén kívül. Hát nem csodálatos ország a miénk? A hajléktalanság problémájával ugyan semmit nem tudunk kezdeni, de a Szövetségi Légügyi Hatóság átkozottul ügyel rá, hogy nyugodtan üljünk a szűk székeken, és fogyasszuk a mikrohullámú sütőben felmelegített sült csirkét.

Végül sikerült megegyezésre jutnunk, melynek sajnos nem volt a része az, hogy betömhessem az utaskísérőnk száját. Egyszerűen beleegyeztem, hogy lemondok a nagyszerű ennivalóról, és a velem lojális ügynököm is ezt tette. Cserébe nem kellett kidobnom a macskámat, hogy ejtőernyővel érjen földet. Maradhatott az ölemben. A mögöttem lévő fickó helyet cserélhetett egy másik utassal, aki jól átérezte a kellemetlen helyzetemet, és segíteni akart rajtam. Minden további hisztéria nélkül folytathattuk hát az utat San Diegóba.

Rendben meg is érkeztünk. Norton teljesen elégedetten nézelődött az ablakból, egészen addig, amíg le nem szálltunk. Mr. Allergia a repülőgép végébe vonult, és ott töltötte az utazásból hátralévő időt, ahol tiszta, macskamentes levegőt lélegezhetett be. Esther olyan dühös volt Ratched nővér viselkedése miatt, hogy teljesen megfélemezte róla, esetleg lezuhanunk és meghalunk; még azt is megengedte, hogy Norton az ő ölében legyen egy darabig. A gonosz stewardess – csak azért sem vagyok hajlandó utaskísérőnek szólítani – az út további részében messzire került minket, még kávé és kéztörölőt sem hozott.

A repülés utolsó három órája már nyugodtan telt, és a leszállásig nem volt több hisztéria.

≈ ≈ ≈

Mire megkaptuk a táskáinkat, megtaláltuk egy kiadó két emberét, akiket el kellett vinnünk, sorban álltunk a bérautók pultjánál és utasításokat kaptunk a konferencia helyére vonatkozóan, már kilenc órája voltunk úton. Ez a második lecke, amelyet megtanultam (az első az volt, vennem kell egy hordozót, amelyik befér az ülés alá) egy macska hosszabb útra való szállításával kapcsolatban: kilenc óra túl hosszú alomdoboz nélkül.

Négy ember és egy macska szállt be egy csillogó Oldsmobile-ba. Az emberek azonnal panaszkodni kezdtek, hogy éhesek, és utálják Dél-Kaliforniát. A macska, a rá nem jellemző módon, eszelősen nyávogni kezdett. Felkuporodott a kalaptartó polcra, és ott üvöltött. Ez vagy tizenöt percig tartott. Feltételezem, annyi idő után jött rá végre, hogy még sokáig tart az út a motelig. Amikor viszont rájött, akkor úgy döntött, hogy tennie kell valamit az adott helyzetben.

Levizelte a teljes hátsó ülést.

Mondanom sem kell, hogy az utasaim ezt nem fogadták túl jól. Főleg azért nem, mert képtelenek voltunk rávenni, hogy abbahagyja az aktust. Még sosem láttam állatot – akár két- vagy négylábút – olyan sokáig pisilni egyfolytában.

Nem lettem dühös. Nem tudtam haragudni rá, mivel igazán nem hibáztathattuk. És annak alapján, hogy milyen szánalmas benyomást keltett, egyértelműen meg lehetett állapítani, hogy ő sem élvezi jobban a helyzetet, mint mi. Egyszerűen csak nem tudta, hogy mi mást tehetne.

Amikor megálltunk egy benzinkútnál, és kétségbeesett erőfeszítéseket tettem, hogy valamennyire kitakarítsam az autót, rájöttem, egyáltalán nem készültem fel a helyzetre, hogy a következő héten macska lesz velem. Nemcsak alomdoboz nem volt nálam, de alom sem. Mint ahogy nem volt

macskaeledel, etetőtál, és kisebb finomságok sem voltak a számára. Felismertem, hogy önző módon azt akartam, utazzon velem, de közben éppen most végeztettem el vele egy, „A macskákat érő gyötrelmek elviselése” című gyorstalpaló tanfolyamot.

Norton egyértelműen megdöbbsent, és szégyellte is a kis... khm... balesetet. Úgy tűnt, nincs tisztában vele, hogy nem az ő hibája volt. Egészen addig a vezető ülése alatt lapult, amíg meg nem érkeztünk a motel elé. És amikor kiengedtem a méltatlankodó utasaimat, utána azonnal nekiláttam, hogy orvosoljam a felkészületlenségemet.

Először is elhajtottam egy piacra, ahol vettem egy nagy kartondobozt. (Azóta *sokkal* bölcsebben kezelem ezt a lehetségesen kényelmetlen problémát. Összehajtható alomdobozokból többet is tartok otthon, egyszerre húszat. Minden kisállat-kereskedés árul ilyet; elég szívósak, hogy egy vagy két hétig kitartsanak, miközben könnyen beférnek a bőröndömbe vagy az utazótáskámba. Nem tudom elég melegen ajánlani őket.) Almot is vettem. (Az évek során ezt is tökéletesen megszerveztem: két háromkilós alomzacskó kényelmesen befér a bőröndömbe. Mihelyt megkapjuk a bérelt autót, kinyitom az összehajtható dobozt, feltépem az egyik zacskót, és *voilà*, Nortonnak máris megvan minden, ami kell neki, *azonnal*, a kocsi hátsó ülése előtti padlón. Nem kell kínoznom az utazásunk végéig, és nekem is sokkal könnyebb furikáznom őt, amíg a városban vagyunk. Ahogy beérek a szobámba, ott előveszek egy második dobozt, és feltépem az almot tartalmazó második zacskót. Nemcsak Norton méltányolja ezt a kényelmet, de biztos vagyok benne, hogy az autóbérlő cégek és a szálloda dolgozói is nagyra értékelik. Tény, hogy a londonerek igen. Amikor először gondoltam az alomdobozok használatára, és egyet betettem az autóba, nem volt nálam másik, és a szállodába való bejelentkezéskor egy nem túl boldognak tűnő,

egyenruhás fickónak kellett bevinnie egy használt macskavécét a szobámba. Egy nagy kanalat is vettem a piacon, hogy kitisztíthassam vele a dobozt, vásároltam egyheti ennivalót, valamint egy csomag, macskáknak adható finomságot.

Amikor visszaértem a motelba, ott bejelentkeztem, majd pazar módon elhelyeztem Nortont. Két hamutartó remekül bevált etető és itató gyanánt. Megettettem Nortont, megmutattam neki, hogy a mosdó mellé raktam le az alomdobozt, majd letettem őt az ágyra, simogatni kezdtem, és teljesen őszintén elmondtam neki, hogy minden bizonnyal ő a valaha élt legcsodálatosabb állat. Nem kellett hozzá sok idő, és dorombolni kezdett. Fél óra múlva úgy gondoltam, hogy már nyugodtan kipakolhatok. Biztos voltam benne, hogy bocsánatot kaptam.

≈ ≈ ≈

A konferencia szervezőivel úgy állapodtam meg, hogy mindegyik nap értékelek pár kéziratot. Ha egy diák a véleményemre volt kíváncsi, akkor átadhatott nekem tizenöt-huszonöt oldalt, hogy olvassam el; azután több órán át ültem a medence mellett, ahol mindegyik diák tizenöt percet tölthetett velem, hogy megbeszéljük az írói tehetségét (vagy inkább azt, hogy szakértőként én mit gondolok az írói tehetségéről). Mindig is szerettem az általam látogatott írókonferenciáknak ezt a részét. Érdekes látni, hogy az emberek mit próbálnak megírni, és hallani, hogy *szerintük* mit próbálnak megírni. Ezek a találkozások néhány esetben azonban ellenséges hangvételűvé is válhatnak. Sok szerkesztő tapintatlanul őszinte, és meglehetősen nyersen mondja el az igazságot. Ez a módszer nem igazán ajánlott. Sok kezdő író még a legbátortalanabb kritikát sem fogadja el az értékes művéről. Az embernek óvatosan kell ötvöznie az igazságot a

bátorítással, ami nem mindig könnyű. (Képzeljék csak el, hogy az író megsértése nélkül akarnak kritikát mondani egy oklahomai fogorvosnak a fogkő-eltávolítás csodálatos világáról *Fogas kérdés* címmel írt munkájáról!) Ilyenkor megpróbálok tapintatos lenni, mivel az esetek legnagyobb részében nem profikkal van dolgom. Egy profi esetében egy szerkesztő kerek perec kijelentheti, hogy „Ez a bekezdés ramaty. Hagyja ki!” A profi ilyenkor általában alaposan megvizsgálja az adott bekezdést, és ha valóban ramaty, akkor kihagyja, vagy legalábbis átírja. Egy amatőr esetében egy ilyen megjegyzés bármilyen reakciót kiválthat, a könnyektől kezdve a fegyverhasználatig. Ezért hát a pozitívumokat is keresem, nem pusztán a hibákat. Alapjában véve megpróbálok elérni, hogy a leendő írók elégedettek legyenek.

Ha már itt tartunk, arra gondoltam, hogy Norton elégedettségéről is gondoskodnom kellene. Azután, hogy az egész kontinensen keresztülutazott, butaság lett volna bezárva tartani őt a motelszobában. Ezért hát a medence melletti beszélgetések első napján magammal vittem, letettem a székem mellé, és mondtam neki, hogy játszadozzon a következő néhány órában.

Mihelyt oda mehetett, ahová csak akart, átvágott a motel túloldalára, ahol fűben és bokrok között lehetett kóborolni. Ahogy bekanyarodott a sarkon és eltűnt szem elől, előtte egyet nyávogott, hangosan. Felnéztem, tekintetünk találkozott (esküszöm, hogy így volt, és nem most találtam ki), meggyőződött róla, hogy látom, hol van, és csak utána ment el.

Egy New York-i kiadó szerkesztője, aki szintén előadásokat tartott a konferencián, odajött hozzám és megkérdezte, tudom-e, hogy egy nagyon forgalmas főút van a motel másik oldalán. Közöltem vele, hogy egy darabig sehová nem akarok elmenni, mire ő azt mondta, hogy nem az utazási terveim foglalkoztatják, hanem inkább azért aggódik, hogy a

macskámat kivasalhatják az úton. Biztosítottam, hogy ettől nem kell tartani, Norton Fire Islanden is mindig hasonlóan kóborol, és el is feledkeztem róla.

Az első beszélgetésem egy olyan műről mondtam bírálatot, amely regény lett volna, de egyértelműen csak nagyon gyengén álcázott igaz történet volt egy viharos szerelmi kapcsolatról, egy fiatal zsidó nő és egy idősebb olasz férfi között, az 1930-as években. A könyv a *Pászka és spagetti* címet viselte, és a szerző egy hetvenéves nő volt, Naomi Weinblatt. A segítőkész megjegyzéseimet

(„A dialógus erős, de biztos benne, hogy napjaink olvasói is pontosan értik?”) az aggódó szerkesztő szakította félbe, aki azért jött oda hozzám, hogy elmondja, éppen akkor akarta megkeresni a macskámat, ám az egyértelműen lelépett. A nevén szólongatta, de sehol nincs. Újra azt mondtam neki, hogy nyugodjon meg, és visszatértem a diákomhoz, aki védelmébe vette a regényt:

– De ez valóban megtörtént!

Éppen a következő kéziratot értékeltem, egy polgárháborús regényt, amelyben egy szép és érzelmekkel teli, Scarlett nevű nő beleszeret egy jóképű, de bestiális gazemberbe („Jól érzi a kor hangulatát, de ez a cselekmény nem egészen odaillő.”), amikor meghallottam a szerkesztő hangját:

– Norton... Norton...

Odapillantottam. Valóban, a nő ott járkált a bokrok között, ahol az állat eltűnt, és megpróbálta előcsalogatni. Megráztam a fejem, és a következő lelkes íróval foglalkoztam.

Egy órával és számos kézirattal (egy sci-fi regény, amelyben a számítógépek igazából emberi lények, és olyan emberi lényeket hoznak létre, amelyek valójában komputerek; valami felemelő esszésorozat az élet

egyszerű örömeiről azzal a címmel, hogy *Hé, nem számít, ha kövér vagy*; egy rendkívül elegáns, Joy nevű nő novellája egy Jill nevű, nagyon elegáns nőről, akit megerőszakolnak egy sáros út mellett, majd kilométereken át vánszorog, amíg el nem ér egy szemétdombot, ahol beletemeti magát a hulladékba és meghal, de azért tudni szeretné az őt megerőszakoló férfi nevét, hogy megbocsáthasson neki – a rendkívül hasznos tanácsom ezzel kapcsolatban az volt, hogy „Azt írja, amit tud”) később a szerkesztő ismerősöm kisebb keresőcsoportot állított össze. Most már négy vagy öt kezdő író mászkált a fűvön, mondogatta Norton nevét, és könyörgött neki, hogy jöjjön haza.

Az azt követő óra végére (egy forgatókönyv, amelyben a színpadi idő ugyanaz volt, mint a *valóságos* – más szavakkal *semmi* nem történt; egy tucat vers a hétköznapi életről, amik közül csak arra emlékszem, amelyben a „kanál” a „vandál” szóval rímelt; egy thriller, amelyik a következő sorokkal kezdődött: „A golyó a homlokát súrolta, amitől megszédült, és alig volt annyi ereje, hogy kihúzza a kabátjába rejtett gránát biztosítószeget, amelyet utána a rárontó németekre dobott, a pokolba küldve őket, amit meg is érdekeltek.” Ehhez az egyetlen megjegyzésem az volt, hogy „A gránátot vagy a biztosítószeget dobta a németekre?”) már nem tudtam tovább figyelni a Norton utáni hajszát. Mintha San Diego teljes lakossága az én elveszett macskámat keresné. Meg kell jegyeznem, hogy bár kifelé teljesen nyugodt és higgadt ember képét mutattam, igazából már kezdtem nagyon aggódni. Mi van akkor, ha Dél-Kalifornia *nem* olyan, mint Fire Island? Mi van akkor, ha Norton úgy döntött, hogy *megkeresi* Fire Islandet, és úgy határozott, hogy erre a célra a főút jelenti a legjobb és leggyorsabb megoldást? Mi van akkor...

Arra a következtetésre jutottam, hogy az ilyen tünődések semmire nem jók, abban azonban biztos voltam, hogy az egyik diákom a helyzetet

valami ügyetlen versben fogalmazhatja meg. Úgy döntöttem, magam járok utána, hogy a Nortonba vetett hitem valóban téves következtetéseken alapult-e.

Semmi aggodalmat nem mutatva odamentem, ahol utoljára láttam őt nyávogni, és egyszer szólítottam. A kis szürke macskám egy pillanatig sem habozott, és máris előugrott a bokrok közül, miközben izgatottan és boldogan nyávogott, amiért végre megmentem ettől az egész felbolydulástól. Büszkén megpaskoltam, majd sarkon fordultam, és a lépcsőn felmentem a második emeleti szobánkba.

A medencénél teljes csend honolt, ahogy Norton követett, készen a délutáni szunyókálására. Amikor kinyitottam az ajtót, hogy beengedjem az épületbe, többen önkéntelenül is tapsolni kezdtek.

Ahogy Norton beiramodott, azon tűnődtem, meg tudnám-e tanítani rá, hogy ilyen esetekben meghajoljon. Arra az elhatározásra jutottam, hogy pár percnyi próbálkozást minden bizonnyal megérne.

≈ ≈ ≈

A konferencia többi része nyugodtan telt. Norton, a hangulatától függően, a nap egy részében vagy a szobában szunyókált, vagy a medence környékén kóborolt. Még az egyik szemináriumomra is eljött, és leginkább a pódiumon aludt, közvetlenül a jegyzeteimen.

Amikor a felolvasások, szemináriumok, előadások és a medence melletti beszélgetések véget értek, a részvételemmel kapcsolatos reakciók határozottan vegyesek voltak. Néhányan azt gondolták, hogy túlságosan szigorú vagyok; mások úgy vélték, hogy nagyon jó ízelítőt adok a kiadói valóságból. Ötven-ötven százalékosra vettem az esélyt, hogy a következő évben is meghívnak. Nortonnal kapcsolatban a reakció már sokkal inkább

egyoldalú volt. Biztosra vehettem, hogy szívesen látják, valahányszor el akar jönni.

Mielőtt azonban visszatérhettünk volna San Diegóba, Nortont még meg kellett ismertetnem Los Angeles egyedi hangulatával.

Ő, Esther és én visszaszálltunk a bérelt autónkba, és észak felé indultunk a parton. Csak az első élelmiszerboltnál álltunk meg, mielőtt ráhajtottunk az autópályára. Elmagyaráztam az eladónak, hogy miért van szükségünk két üres dobozra, ő pedig nagyon kedves volt, és minden fizetség nélkül teljesítette a kérésemet. Az utazás gyorsan megvolt, és csak abból a szempontból emlékezetes, hogy Norton úgy döntött, felét a vállamon tölti, ahol fejét kidugta a nyitott ablakon, Esther pedig úgy határozott, hogy a *teljes* időt panaszkodással tölti, mivel az autóban még határozottan érezni lehetett a Nortonnal való, előző napi utazás kellemetlen szagát.

Esthert kitettem a Beverly Hills Hotelnál, majd átmentem a Four Seasonshöz. Számomra a Beverly Hills túlságosan is a show-biznisz világát árasztotta. Szinte nem is lehet keresztül menni az előcsarnokon, vagy megenni egy vacsorát úgy, hogy az ember nem hall folyton olyan megjegyzéseket, mint „gebedjek meg, ha hajlandó leszek részletekben fizetni a produkcióért, vagy „az ötlet remek, de a koncepció már messze nem az”, és „kioszthatom a szerepet Dustyra, de alkalmas rá?”. Az ilyen mondatokat általában olyanok mondják, akik történetesen alig várják, hogy részletekben fizessenek, akiknek fogalmuk sincs, hogy mi az a remek ötlet, de halálosan megrémülnének, ha hallanának egyet, mert akkor meg kellene hozniuk egy döntést, és csak akkor osztanának ki bármit is Dustyra, ha véletlenül beléje botlanának az utcán, és a következő szavakkal kezdenének egy beszélgetést: „Elnézést, Mr. Hoffman, ön nem ismer engem, de...”

Kitettem Esthert a Showbiz Centralnál, majd továbbmentem az én szállodámhoz. A légiutas-kísérővel való kalamajkám után még valamennyi óvatosság volt bennem, ezért nagy megkönnyebbüléssel hallottam, ahogy a recepciós lány széles mosollyal az arcán megszólal, és azt mondja:

– Ő pedig bizonyára Norton.

Letettem cimborámat a regisztrációs pultra, ahol nyugodtan ült, gyorsan és könnyen bejelentkeztünk, és felvezettek minket a szobánkba.

Elégedett voltam, és ahogy kitettem a macskaalom dobozát, valamint a hamutartókat a víznek és az ennivalónak, a macskám is az volt.

Norton gyorsan megkedvelte Los Angelesét. Az egyedüli probléma a szüleim házában volt, de talán inkább egyedüli problémákat kellene most említenem.

Az elsőt nem lehetett megoldani. A szüleim háza a Coldwater Canyon fölötti hegyekben van, ahol prérifarkasok kóborolnak. Egyszer, amikor egy vacsorapartiról mentek haza úgy éjfél tájban, két prérifarkas ott állt a bekötőúton, pontosan a garázs előtt. Szerencsére a vadak legalább annyira megijedtek a szüleimtől, mint azok tőlük, és senkit nem ettek meg, de tény, hogy a környéken nagyon sok apró állatot *igenis* megettek. A szüleim szomszédjainak volt egy tündéri kis uszkárjuk. Éjszaka nem engedték ki a kutyát, mivel féltek, hogy a prérifarkasok az éj leple alatt támadnának, de napközben hagyták, hogy kint szaladgáljon. Az egyik alkalommal délelőtt tíz körül engedték ki. Délben utánamentek, hogy megkeressék, de nem maradt más belőle, csak a fej és a négy mancs. A látvány meglehetősen hátborzongató volt.

Nehéz sajnálni a prérifarkasokat, mivel kinézetre nem túl bizalomgerjesztő állatok, de valamennyire mégis ezt kell tennünk. Los Angeles környékén olyan sok építkezés zajlik, és olyan nagy a felbolydulás, hogy a prérifarkasok gyakorlatilag kiszorultak a helyükről. A

területüket elvesztették, ezért nincs hol élniük és vadászniuk. Más nem nagyon tehetnek, a gazdagok otthonai környékén kujtorognak, ahol a szemétkeresésért élelmet, és megeszik a házi kedvenceket. Ezt megpróbáltam elmagyarázni Nortonnak, de nem igazán sikerült. Nem sokat törődött a prérifarkasok sanyarú sorsával. Csak azzal törődött, hogy nem mehet ki a hátsó udvarba, pedig az nagyon csábító hely volt számára.

Én viszont úgy döntöttem, hogy inkább legyen rosszkedvű bent, mint a prérifarkasok ebédje kint.

A második problémát az jelentette, hogy a szüleimnél volt két golden retriever, mely kutyák mérete és intelligenciája a dinoszauruszokéra emlékeztet. Velük lenni azonban olyan, mint Stan és Pan mellett. Megcsóválják farkukat, és a drága kristályok máris csörömpölve repülnek a padlóra. Felugranak, hogy üdvözljenek minket, és a fehér vászonöltönyünk azonnal tele van sáros mancsnyomokkal. Ha megpaskoljuk őket, utána tíz percen át több liter nyálat moshatunk a kezünkről, karunkról, és még a nyakunkról is. A szüleim imádták ezeket a kutyákat. Apám a „gyerekeinek” hívta őket, és amikor New Yorkból telefonáltam, és nem érdeklődtem felőlük, akkor mindig kemény szidást kaptam. Szinte biztosra vettem, hogy Dolly és Rewrite még az öröklési listán is előttem és a fivérem előtt van.

Én magam ugyan kedveltem a négylábú „öcsémet” és „húgomat”, de Norton már sokkal nehezebben barátkozott össze velük – főleg azért, mert kedvenc tevékenységük az volt, hogy felkergették a lépcsőn, sarokba szorították

az ágyam alatt, és olyan hangosan ugattak, amilyen hangosan csak tudtak, aminél erősebb hangot szinte azóta nem hallottam, hogy 1972-ben elmentem a Who egyik koncertjére.

Norton egész jól kijött azokkal a kutyákkal, amelyekkel Fire Islanden találkozott. Rendszerint óvatos volt a közelükben, de azért valamennyire bízott bennük. Nem állíthatom, hogy kutyák is voltak a legjobb barátai között, de nem egy alkalommal láttam, ahogy a hátsó udvarban békésen feküdt az egyik Fire Island-i szomszédom kutyái mellett. Dolly és Rewrite azonban már egészen más kategóriát jelentett. Semmi nyugalomunk nem volt, amikor

a három állat egyszerre volt bent a házban.

Az ügy szerencsére magától elsimult, méghozzá egész könnyen. Amikor Dolly és Rewrite kint volt (a prérifarkasok önként távol maradtak, amikor ez a két fajankó ott ugrált és szaladgált), akkor Norton lejött, hogy szétnézzon a konyhában és a nappaliban. Ahogy a kutyákat beengedték, felraktunk egy rácsot, és már nem mehettek fel a ház emeleti részére. Norton rögtön a rács mögött feküdt

a lépcsőn, tudta, hogy nem érik őt el, és élvezte, hogy pusztán jelenlétével majd megőrjíti az állatokat.

A harmadik probléma kicsit kényesebb volt.

Apám egyértelműen utálta, gyűlölte és megvetette a macskákat. A Nortonnal való első találkozása előtt mindent megpróbáltam, ami csak az eszembe jutott.

– Ne hozd be a házba! – mondta. Alaposan kifejtettem neki, hogy az én cimborám más, mint a közönséges macskák, hihetetlenül okos, egyáltalán nem fogja zavarni őt, és hogy korábban én is úgy gondoltam, hogy nem szeretem

a macskákat, de amikor Nortonnal találkoztam, máris minden megváltozott. Mindez annyi hatást tett apámra, mint amennyit egy márványtömbre tett volna. Nem enyhült meg, és megismételte az utasítását:

– Ne hozd be a házba!

Itt most el kell mondanom pár dolgot az apámról. Olyan tökéletes szülő volt, amilyen csak lehetett. Remek cimborák voltunk, és nem hiszem, hogy nagyobb tisztelet lehetett volna bennem iránta. Éveken át ő volt Los Angeles legjobb televíziós íróinak egyike, és az ötvenes évei végén a legjobb televíziós rendezők közé is bekerült. Igazán figyelmet érdemlő valaki volt, mind a kinézete, mind a személyisége alapján. A fortély abban rejlett, hogy nyersnek és cinikusnak akart látszani, és a felszínen tényleg az is volt, de valójában annyira gondoskodó és nagylelkű valaki, hogy életemben még sosem találkoztam hozzá hasonlóval. Problémákat oldott meg és tanácsokat adott, és általában pont annyira volt szigorú és hajthatatlan, hogy a legjobb atyai támogatást nyújtsa. Egyértelmű, hogy sok hibát elkövetett életében és pályafutása során, de a jó választásai ezt bőven ellensúlyozták. Ismeretségük első két évében Cindy határozottan félt tőle, és egyszer még azt is mondta, hogy apám az első személy az általa ismertek között, aki a valóságosnál nagyobb. Én mindig is azt gondoltam, hogy mókás, okos, tehetséges és hihetetlenül erkölcsös, és annyira szerettem vele és anyámmal lenni, mint amennyire a legjobb barátaim társaságát élvezem. De továbbra is az apám volt, én pedig a fia, tehát túl sok provokáció nélkül is teljesen az örületbe tudtuk kergetni egymást.

Amikor először vittem fel Nortont a házba, az a különös érzésem volt, hogy ő is a másik felet az örületbe kergető provokációk egyike lesz.

Készültem Nortont bemutatni a családnak, és ennek kapcsán már csak egy elemet kell hozzáadnom a képhez, egy rövid leírást az édesanyámról, aki történetesen tökéletes anya. Amíg a papám szeretett hangosan beszélni, a mamám inkább csendben volt, a háttérben maradt, és úgy gondoskodott róla, hogy minden a lehető legnagyobb rendben legyen. Mindig is ő volt a

családban a nyugodt erő, de arra folyamatosan ügyelt, hogy mindenki más megkapja a neki járó elismerést.

Ötvenéves korára még életében egy napot sem dolgozott hivatalosan. Valamelyik délután egy akkoriban meglehetősen flancos étteremben volt, a Ma Maisonban. Úgy döntött, hogy meg akarja tanulni a francia konyha mesterfogásait, ezért megkérdezte a tulajdonost, Patricket, hogy miképp kezdhetne hozzá. Talán valami olyasmire gondolhatott, hogy esetleg elmegy egy hétre Franciaországba, ahol elvégez egy főzőtanfolyamot. Patrick ehelyett azt mondta neki, hogy hetente háromszor menjen be dolgozni az étterembe – fizetés nélkül –, és hat hónap múlva remek szakács lesz.

Ő meg is fogadta a tanácsot, és pont ezt tette. Fizetés nélküli tanoncként hetente háromszor ott volt az étteremben, és egy éven belül nemcsak kiváló séf lett, de még egy Ma Maison főzőiskolát is nyitott, amelyet maga vezetett.

Az azóta eltelt tizenkét évben a Los Angeles-i szakácsmaffia királynője lett, több népszerű szakácskönyvet írt, olyanokkal dolgozott együtt, mint a híres színész és szakács Wolfgang Puck, és olyan szakácsokkal kötött barátságot, mint Julia Child vagy a cukrász Maida Heatter. Ennek egyedüli hátránya, hogy anyám életében most túl nagy szerepet tölt be az étel. Ha felhívnám, és azt mondanám neki, hogy „Mama, meglehetősen magam alatt vagyok... Kirúgtak a munkahelyemről, a barátnőm elhagyott, ráadásul éppen most ütött el egy teherautó”, akkor nagy valószínűséggel sajnálkozna vagy egy percre, majd megkérdezné: „Beszéltem már arról a crème brûlée-ről, amelyet a múltkor készítettem? Remekül sikerült. Tettem bele egy kevés citromot, és...” Azután pedig tanácsokat adna, hogyan készíthetem el a legjobb vaníliamártást.

Anyukám meglehetősen higgadt természet. Úgy tűnik, hogy semmi nem

idegesíti, és ahogy az évek során anyagilag biztossá vált a helyzete, mindent kívülről, egyfajta bölcsességgel szemlél. A két szülőm közti különbséget nagyon jól mutatja a reakciójuk, amikor meglátták az első lakásomat New York Cityben.

Feltételezem, hogy aki arra gondolt, hogy művész lesz, és ezzel a céllal költözött New Yorkba, az már legalább egyszer élt az enyémhez hasonló lakásban. Ám, ha őszinte akarok lenni, ez bizonyára lehetetlen, ugyanis joggal feltételezhetem, hogy az én lakásom volt a legrosszabb, amely New Yorkban valaha is elkészült. A Perry utcában volt, a Hetedik sugárút mellett, egyenesen Greenwich Village közepén. Alagsor volt. Nem arra gondolok, hogy alagsori lakás, hanem egyfajta pince. Annak a helyiségnek, ami a nappali szerepét lett volna hivatott betölteni, a nagy részében nem volt padló. Pusztá föld volt benne, és nem is kellett volna sokáig ásni, hogy az ember bekukucskálhasson a földalatti alagútjába. Amikor beköltöztem, nem volt benne konyha, fürdőszoba, még zuhany sem volt. Mint ahogy világítás sem. Az utcára nyíló két ablakot az épület hatalmas szemeteskukái takarták el. A befejezés sem volt túl alapos. Különösen esős vagy havas időben lehetett számítani rá, hogy a szél befúj a fal repedésein. Semmilyen érzés nem hasonlít ahhoz, mint amikor valaki hajnali kettőkor tér haza Greenwich Village egyik bárjából egy havas, jeges, decemberi napon, és ágyba bújva azt tapasztalja, hogy az ágyneműt teljesen átáztatta a lakásba egész éjszaka befújó hó.

A lakásom védelmében azonban meg kell jegyeznem, hogy kifejezetten mutatós, festett bádogmennyezete volt, téglafala és remek fapadlója (legalábbis ott, ahol volt benne padló). Ráadásul Village közepén. És mindössze havi százöt dollárba került. De még én is tisztában voltam vele, hogy nem az a fajta lakás, amelyikben a szülők szívesen látják a gyerekeiket.

Akkoriban megpróbáltam felkészíteni a szüleimet, hogy mit látnak majd, amikor megérkeznek hozzám New Yorkba. Csak később tudtam meg, hogy anyám már előtte hetekkel majd megőrijtette apámat az olyan kijelentésekkel, mint „Ne feledd, hogy amikor meglátod Pete lakását, teljesen mindegy, hogy mit gondolsz róla, azt kell mondanod, hogy nagyon tetszik neked”. Apám szerint a nap szinte minden perce azzal telt, hogy egyfolytában kioktatást kapott, mennyire fontos, hogy helyeseljék az életvitелеmet és az ízlésemet. Apám végül beleegyezett, hogy a tőle elvárható legjobb módon viselkedik, és azt mondja, hogy milyen jól választottam lakást – függetlenül attól, hogy az igazából milyen.

Amikor először láthatták maguk is, anyám a taxiban végig a szabályokat ismételte a papának.

– Mondd azt, hogy milyen remekül néz ki... Mondd azt, hogy mennyire tetszik neked... Próbálj visszaemlékezni arra az időre, amikor fiatal voltál... – Gondolatban olyan sokáig készült az eseményre, hogy amikor végre meghallottam a kopogást és kinyitottam nekik az ajtót, még ki sem tudtam nyitni a számat, anyámból máris előtört:

– Istenemre, ez remek. Tökéletes. Hát nem tökéletes? Milyen nagyszerű lakás!

Volt bennem annyi higgadság, hogy azt mondjam:

– Mama, nem akarsz előbb bejönni és *körülnézni*, mielőtt eldöntöd, hogy tényleg tetszik-e neked? – Kicsit zavarban volt, és belépett. Apám követte. Két másodpercnyi csend után apám, ahogy csodálkozva körülnézett, az anyámnak tett ígéretét megszegve azt mondta:

– Micsoda patkánylyuk!

A szüleimről – és a köztük lévő különbségről – a legjobb leírást egy Bill Persky nevű rendező adta, aki egy évfordulás összejövetelel tartott pohárköszöntőben azt mondta, hogy „mintha Adolf Hitler és Julie

Andrews házasodott volna össze”.

Adolf, Julie... bemutatom nektek Nortont.

Vacsorára mentem hozzájuk, és Norton elégedetten hevert a vállamon lógó, már megszokott táskájában. Emlékeztem rá, hogy apám azt mondta, ne vigyem be, de biztosra vettem, hogy ezt nem gondolja komolyan.

Anyám kellő lelkesedést mutatott, amikor meglátta.

Ő maga sem rajong ugyan a macskákért, de értékelte a két tulajdonságot, amely azonnal egyértelmű volt – az állat szép, és kifejezetten édes természetű. Óvatosan simogatta, mert nem szokta meg, hogy macskákkal legyen. Megnyugodott, amikor Norton a kezéhez nyomta az orrát. Apukám pont akkor szólt le fentről:

– Az ott *macska* nálad? – Amikor azt válaszoltam, hogy igen, akkor már ordított: – Gondoskodj róla, hogy ne lássam, amikor lemegyek.

Némi zavar és újabb viták után mind arra a megegyezésre jutottunk, hogy képtelen vagyok úgy szervezni a dolgokat, hogy apám soha még csak ne is *lássa* Nortont, abba azonban beleegyeztem, hogy megpróbálom minél távolabb tartani tőle. Először megpróbáltam megértetni apámmal, hogy ez az adott macska milyen különleges számomra, de úgy tűnt, hogy ő az első, aki képes ellenállni Norton varázsának.

Norton a legédesebb pillantásával nézett rá. A hátára feküdt, mancsai a levegőben, és arra várt, hogy apám megvakarja a hasát. Próbált nekidörgölődni a papa lábának. Megpróbált felmenni az ölébe. Semmi nem segített, apám jégcsap volt. Tényleg nem szerette a macskákat, Norton pedig macska. Semmi másban nem lehetett reménykedni, mint egyfajta felemás fegyverszünetben ember és állat között.

Igyekeztem a tőlem telhető módon kezelni a dolgot, habár nagyon szomorú voltam. Sajnáltam, hogy a papa nem tudja megnyitni magát azok előtt a különleges örömek előtt, amelyekkel Norton engem

megajándékozott, de egyértelmű volt, hogy képtelen rá.

Vacsora után visszavittem Nortont a szállodába, és biztosítottam, hogy nem az ő hibája, amiért apám nem kedveli.

A következő napokban tettem pár látogatást Los Angelesben, felkerestem az ügynökeimet, filmeseket és tévéseket – sok olyan embert, akik „öregemnek” szólítottak, azt mondták, hogy annyira szeretnek, mintha családtag lennék, és azt is mondták, hogy „menő” vagyok. Szerencsére az egyik ügynököm megakadályozta, hogy a fejembe szálljon a dicsőség, mert a tudomásomra hozta, hogy menő valakivé *válni* nem nagy kunszt. Annak is maradni nehéz.

Norton időnként velem jött az autóban, néha pedig a szállodában töltötte az időt. Az autóban az új szórakozása a San Diegóból való elindulásunk óta az volt, hogy a vállamra ült, amikor a járművet vezettem, és kidugta fejét a nyitott ablakon. Addigra már nem féltem, hogy kiugrik. Ilyesmit Norton egyszerűen nem tenne. Még Los Angelesben is, ahol az emberek megszokták, hogy a legképtelenebb dolgokat látják, többen igencsak megbámultak minket, amikor a városban autóztunk.

Mindent egybevetve úgy döntöttem, hogy Nortont az egyik partról a másikra átvinni kifejezetten egyszerű, és a dolog csak tovább egyszerűsödik, ahogy több tapasztalatunk lesz. Éppen arra a döntésre jutottam, hogy semmi akadály nincsen, amikor felmerült egy fontos probléma.

Felhívtak az irodámból. Egy híresség önéletrajzát készültünk kiadni. Ahogy az nem ritka, a híresség igazából nem maga írta a könyvet; magnóra mondta a szöveget és beszélt egy íróval, akinek egy olyan művet kellett megjelentetnie, amelyet kizárólag maga a híresség írhatott. Ez viszonylag elterjedt gyakorlat, mivel a legtöbb híresség, legalábbis a legtöbb színész és sportoló számára meglehetősen nagy megerőltetést

jelent az „én”, az „enyém” vagy a „többet” szavakon kívül mást is leírni. Úgy gondoltam, hogy ennek a hírességnek a könyvével már minden rendben van. A szellemíró fantasztikus munkát végzett, a könyv olvasmányos és az időzítés is jó – ez a szerencsés híresség valóban menő *maradt*. De, ahogy az gyakran megtörténik, a híres ember valamiért begyulladt. Amikor utoljára átolvasta a könyvet, mielőtt azt a kiadóhoz vittük volna, úgy gondolta, hogy bár korábban biztosított minket, hogy nagyon tetszik neki az ő nevét viselő mű, *igazából* mégsem mondhatja mindazt, amit abban összefoglaltunk. Bizonyos dolgokat több helyen meg kell vágnunk, újraírunk és teljesen meg kell változtatnunk, különben nem hagyja jóvá, hogy kiadjuk. Ha mégis megjelentetjük, akkor semmit nem tesz a nyilvánosság érdekében, tehát végül semmi esélyünk nem lesz el is adni azt az átkozott dolgot.

Ez az elbűvölő valaki Santa Barbarában élt, Los Angelesből mindössze pár órányi autóútra. Mivel ott voltam a közelben és fontosnak tartottam a kérdést, úgy határoztam, hogy azonnal beülök az autómba, elindulok a parton, és munkához látok. Öt napom volt, hogy teljesen átírjam a könyvet, és akkor tartani tudjuk az ígért kiadási dátumot.

Nem is volt semmi probléma.

Leszámítva egyet.

Mivel a híresség már így is a kiborulás határán volt, én pedig végig ott leszek a házában – ez a fazon rengeteget ivott, ezért úgy gondoltuk, hogy napi huszonnégy órában kell vele lennem, különben *sosem* készülünk el –, fogalmam sem volt, hogy mit csináljak Nortonnal. A szerzőm annyira zaklatott életet élt, hogy akár azt is állíthatja, allergiás a macskákra és kidob a házából, a próbálkozásom minden esélyétől elzárva ezzel.

Csak egy megoldást láttam.

Anyám számára nem volt könnyű ugyan, de beleegyezett, hogy Norton

öt napig náluk maradhat, amíg én Santa Barbarában leszek.

– Nem akarod ezt előbb... khm... egyeztetni a papával? – kérdeztem bátortalanul. – A biztonság kedvéért?

– Nem – felelte a bátor anyám. – Szerintem jobb lesz, ha meglepjük őt.

Ezzel egyet kellett értenem. Ezért, mivel a papa egy megbeszélésen volt, a lehető leggyorsabban elvittem hozzájuk Nortont, még annál is gyorsabban távoztam, és felkészültem rá, hogy megkezdjem életem várhatóan legborzalmasabb öt napját – ami azonban még mindig jobb lesz, mint apám mellett lenni akkor, amikor rájön, hogy egy hétig együtt kell élnie Nortonnal.

Igazam volt. Amikor aznap este telefonáltam, anyukám azt mondta, hogy az ügy nem ment olyan simán, mint ahogy remélte. Anyámtól egy ilyen beismerés azt jelentette, hogy a házuk a Hazen Drive-on bizonyára hasonló állapotban lehetett, mint Nagaszaki volt a bomba napján.

A tekintetben viszont megnyugtató, hogy Norton továbbra is ott van – és maradhat is.

Amikor a második nap telefonáltam, a beszámoló arról szólt, hogy Norton a szüleim hálósobájában lévő díványon töltött valamennyi időt, és apám nem dobta ki.

A harmadik este a sértett szerzővel töltött nap után szinte teljes szellemi kábulatban voltam, ezért biztosra vettem, hogy nem igazán értem anyámat, amikor megjegyezte, hogy „Apád azt mondta, hogy szerintem Norton egész aranyos, ahhoz képest, hogy macska.”

A negyedik este arra a következtetésre jutottam, hogy bizonyára az agyamra ment a napi ötven oldal átírása, mert határozottan biztos voltam benne, hogy anyám azt mondja „Norton a múlt éjszaka velünk aludt.”

Az ötödik este annyira kimerült voltam, hogy nem is telefonáltam haza. A szöveg újraírását valamikor hajnali öt körül fejezhettem be, a kéziratot

beraktam a táskámba, és máris mentem az autómhoz. Reggel hétkor értem Los Angelesbe.

Anyukám, aki szinte mindennap hatkor kel, már fenn volt. Üdvözlésül megpusziltam, és a macskám felől érdeklődtem. Elmosolyodott, majd figyelmeztetett, hogy maradjak csendben, és felvezetett a lépcsőn a közös hálósobájukhoz. Ott az egyik legcsodálatosabb dolgot láttam, amiben valaha részem lehetett.

Apám az ágyon feküdt a takaró alatt, és mélyen aludt. A takarón ott feküdt Norton, és szintén mélyen aludt. Apám karja behajlítva volt a takarón, keze pedig gyengéden Norton hátán.

Lábujjhegyen kimentünk a szobából, és anyám elmondta, hogy Norton minden egyes nap megpróbált közelebb kerülni a papámhoz. Apám először elzavarta. Utána, mivel Norton nem adta fel, már valamennyi kíváncsiság ébredt benne. Ahogy a szerencsétlen fickó kicsit meggyengült, Norton máris általános támadásba ment át. Az ötödik együtt töltött estén elérte, hogy apám órákon keresztül simogassa, miközben ő közvetlenül a mellkasán volt. Abban a helyzetben aludtak el. Anyukám elárulta, hogy a papa elalvás előtt még meg is puszilta Nortont.

Ittam egy bögre kávé, és vártam, hogy a két cimbora felébredjen. Norton megörült nekem, habár nem annyira, mint amennyire örülnie kellett volna. Apukám egyfolytában arról beszélt, hogy milyen csodálatos dolog hallgatni, ahogy Norton dorombol.

– Egész biztos jól érzi itt magát – mondogatta egyfolytában. – Folyton dorombolt.

– Szerintem is szeret itt lenni – ismerte el az anyám.

Ahogy a repülőtérré indultam, apám hozzám intézett utolsó szavai a következők voltak:

– Mikor jössz el megint?

– Úgy gondolom, hogy talán egy hónap múlva – válaszoltam. – Miért?
Megcirógatta Nortont.

– Nem akarnád itt hagyni arra az időre, amíg visszajössz?

6.

A macska, aki randevúkra járt

A mikor Kaliforniából hazamentem, két jelentős – és egymástól nem teljesen független – esemény történt: Norton felfedezte a Pounce-t, én pedig újra felfedeztem a modern randevúzás már majdnem elfelejtett, meglehetősen ízléstelen, de mégis rendkívül izgalmas rituáléját.

Azok számára, akiket hidegen hagy a macskaistenek eme csodálatos nektárja, ez egyfajta apró finomság, és talán akkora lehet, mint egy nagyon vastag pénzérme. A jó ízlésű macskaféléknek olyan nassolnivaló, mint nekünk a Reese's mogyoróvajjas csemegéje. A Pounce-t kis keménypapír dobozokban árulják, amelyek eltérő színűek, attól függően, hogy a terméket csirkehússal, májjal, rákkal vagy marhahússal ízesítették. Valamelyik délután egy szupermarket polcán vettem észre, és mivel mindig nyitva tartom a szemem, hogy mivel szerezhetnék kellemes élményt szürke társamnak, úgy határoztam, hogy meg is veszem, és kipróbáljuk.

Aznap este lefekvés előtt két Pounce-falatot adtam Nortonnak, majd a dobozt betettem a konyhaszekrénybe. Levetkőztem, és a munkámhoz olvastam valamit. Vagy fél órával később le akartam oltani a lámpát. Norton nem volt a szokásos helyén mellettem a párnán, ezért szölongatni kezdtem. Mint általában, most is befutott és felugrott az ágyra, de a szokásától eltérően nem nyúlt el azonnal, hogy elaludjon. Ehelyett izgett-mozgott, és az orrát nyomkodta az arcomhoz, míg végre észrevettem, hogy közölni akar velem valamit. Úgy éreztem magam, mintha a *Lassie* egyik

epizódjában lennék, azzal a különbséggel, hogy amikor végre felálltam és követtem Nortont, nem azt akarta az értésemre adni, hogy Timmy bajban van. Csak azt akarta közölni velem, hogy kér egy újabb Pounce-t.

Engedelmesen kinyitottam a szekrényt, adtam neki, azt is a tudomására hoztam, hogy ebből nem csinálunk rendszert, majd visszamentem az ágyba. Felébredtem, kinyújtottam kezem és kerestem az ismerős ábrázatot, hogy megvakarjam, de semmi nem volt ott. Valahogy azonban tudtam – biztos vagyok benne, hogy picit talán aggódnom is kellene, amiért Norton és én mennyire egyformán gondolkodunk –, hogy hol van. Ahogy kikeltem az ágyból, az ösztönöm jónak bizonyult: Norton a konyhapulton ült, éhesen nézte a szekrényt, amelyikben a Pounce volt, és szomorúan kapargatta az ajtaját.

Adtam neki két újabb darabot, amivel olyan mindennapos szertartást kezdtünk, ami a mai napig tart. Reggelente, mielőtt elindulnék munkába, az ajtón való kilépés előtt az utolsó feladatom az, hogy adok Nortonnak két vagy három Pounce-t. Este, mielőtt lefekszem, kap még két vagy három darabot. Fogalmam sincs, hogy mi teszi olyan kíváncsossá a számára, hacsak nem a nagyon finomnak tűnő, zselatinnal bevont, búzalisztből sült tészta, vagy a benne lévő, úgyszintén remek vas-szulfát. Azt viszont tudom, hogy pusztán a gondolat, hogy megeheti, örült vággyal tölti el a macskámat. Úgy tűnik, hogy a reggeli és késő esti nassolás között Norton iszonyatosan sok időt tölt azzal, hogy valamilyen módon utat találjon a konyhaszekrénybe, és maga is elérje a Pounce-t. A fenyőn lévő karomnyomokból ítélve hasonló módot alkalmaz, mint gróf Monte Cristo a börtönben. Pár hónap múlva várok átütő sikert, amikor vagy a Pounce dobozait éri el, vagy a folyosó másik oldalán lévő lakást.

Ha még nem találták meg az összefüggést Norton nassolási szokása és a fejezet címe között, gondoljanak úgy a nőkre életemnek ebben a

szakaszában, mintha ők lennének számomra a Pounce.

Sok év óta először fordult elő, hogy nem volt társam, és nagyon különös volt az érzés. Cindy és én nagyon hadakoztunk ugyan a párkapcsolat gondolata ellen, ám mégsem lehet tagadni, hogy igazi pár voltunk, méghozzá hosszú időn át. Ennek megfelelően kialakult a saját mindennapi rutinunk, és társunk mindennapi életének is részévé váltunk.

Megegyeztünk, hogy bár nem muszáj minden apró társasági eseménybe bevonnunk a másikat, mégis *vannak* helyzetek, amikor ez kötelező. Ha bármi különösen jó vagy érdekes felbukkant, amelyikről tudtam, hogy ő is élvezné (vagy fordítva, természetesen), akkor ő volt az első, akit hívtam. Ugyanez volt akkor is, ha valami fontos, iszonytatóan unalmas vagy borzalmas esemény került bele a programunkba, ahol szükségünk volt a társunk támogatására. Másrészt viszont, ha bármelyikünknek egy szokásos, mindennapi, teljesen sablonos akármin volt jelenése, akkor nem kellett elhívunk a partnert, vagy nem kellett elmennünk vele. Ha jegyeket kaptam egy új musical első bemutatójára, akkor Cindynek egyértelműen ott *kellett* lennie velem. Ha egy színész barátom hívott meg, aki egy mérsékelt gyatra darab nyári előadásában szerepelt, akkor bárkit elvihettem magammal. Ha Cindynek valami borzalmas esküvőn kellett ott lennie New Jersey-ben, ráadásul egy két és fél órás autót is tartozott a látogatáshoz, akkor vele mentem. Ha egy csupán közepesen unalmas, havonta esedékes vacsoráról volt szó a nagybátyjával, aki mindig bőszen hangoztatta, hogy az emberek az utcán folyton összekeverik a rendező Rouben Mamouliannel, akkor örült, ha elkísértem, de nem *kellett* elmennem. Akkoriban ezt jónak tartottuk, és működött is a dolog, legalábbis egy ideig. (Történetesen meglepően sok alkalommal mentem el a Max bácsival való vacsorákra, de amíg ott voltam, soha senki nem jelent meg, aki Mr. Mamouliannek szólította volna. Kedvelt engem, mivel én

voltam az egyetlen, leszámítva az állítólagos idegeneket az utcán, aki tudta, hogyan néz ki Rouben Mamoulian. Ha esetleg kíváncsiak rá, valóban a kiköpött mása volt.) Amikor a rutin *már nem* működött, akkor hozzá kellett szoknom, hogy a különleges alkalmakra partnert találjak. Habár Norton minden bizonnyal nagyra értékelte volna a *Macskák* nyitóelőadását, nem hiszem, hogy jól boldogult volna a legtöbb színházi eseménnyel, vagy a rengeteg jótékonysági vacsorával.

Úgy gondolom, hogy egészen jól kezeltem a Cindyvel való szakítást. Azon az estén, amikor sor került rá, visszamentem a lakásomba, és igencsak bűnak eresztettem a fejem. Norton ott volt az ágyon, és hagyta, hogy simogassam, magamhoz szorítsam, és vele vigasztalódjam. Mindig felnézett rám, aggódott, és megpróbálta kitalálni, hogy mi lehet a baj. Feltételezem, hogy igazából sosem jött rá, de hosszú időn át különösen hangosan dorombolt, amivel egyértelműen biztatott, hogy dőljek le, és őt használjam párnaként. Az ajánlatot hálásan el is fogadtam, és elég sokáig maradtam abban a helyzetben.

Amikor végre úgy éreztem, hogy emberrel is képes vagyok beszélni, felhívtam a Los Angelesben élő legrégebbi barátomat, Paul Eagle-t. Paul nem volt otthon, ezért kénytelen voltam megelégedni az üzenetrögzítőjével. Valami általános szöveget mondtam, és lazán előadtam neki a helyzetet: „Szia, én vagyok, és csak úgy felhívtalak. Mit szólsz a Giants teljesítményéhez? A Rams most elég gyatrán szerepel. Mellékesen, Cindy épp most ejtett, és legszívesebben megölném magam. Hívj fel!”

A listámon a második az öcsém volt, Eric, aki szintén Los Angelesben lakik. Az ő üzenetrögzítőjén hagyott szöveg már kicsit racionálisabb volt: „Szia! Csak azért telefonálok, hogy megmondjam, utálok a nőket. Ezt később megbeszéljük.”

A kesergés, a megnyugtató dorombolás és a napi események érzelmi

traumái után végre készültem lefeküdni. Nagyon vártam már, hogy több órán át feküdjem a sötétben, kifejezéstartalankul bámuljak magam elé, tűnődjem az élet értelmetlenségén, majd valamennyi zaklatott alvásban is részem legyen. Ez történetesen egész biztatónak tűnt. Lekapcsoltam a lámpát, még egyszer utoljára megöleltem Nortont, megpusziltam, majd megkezdtem a szenvedést.

Úgy másfél perce szenvedhettem, amikor megszólalt a telefon. Felkapcsoltam a villanyt és felvettem a kagylót. Eric volt, az öcsém, aki egyértelműen kihallotta a kétségbeesettséget az üzenetből, és azt akarta tudni, hogy mi a baj. Elmondtam neki. Az egész történetet. Ahogy az egész dolgot hangosan újra felidéztem, és nem csak a fejemben, újra rám tört a szomorúság. Amikor befejeztem, Eric vigasztalni kezdett.

Most valamit még el kell mondanom: az öcsém nagyszerű fickó, és egész életünkben nagyon szoros kapcsolatban voltunk egymással. De ő Los Angelesben él. És forgatókönyvíró. Ráadásul már volt része terápiás kezelésben (és, ami még ennél is rosszabb, szerepjátékban is részt kellett vennie). Mindezt összeadva egy olyan valakit kapunk, aki *imád* másokat vigasztalni. Nagyon szereti, ha másokat megölelhet, megoszthatja velük az érzéseit, és elmondhatja nekik, hogy imádja őket.

Azt is hozzá kell tennem, hogy ez mind nagyon szép, én azonban *nem* ilyen vagyok. Senkit nem szeretek megölelni, hacsak nincs esély rá, hogy közben testnedvet is cserélhetünk. Nem hiszem, hogy az érzéseim túlságosan érdekesek lennének; a megosztásuk körülbelül annyira vonzó számomra, mint annak a gondolata, hogy az ökölvívó Leon Spinks műfogsoráról beszéljek valakivel. Van egy másik ok is, amiért nem rajongok az érzések másokkal való megosztásáért. Rájöttem, hogy az emberek igazából nem a mi érzéseinket akarják hallani, hanem a *saját* érzéseiket akarják velünk megosztani, ami után azt kell mondanunk, hogy

mi is ugyanezt érezzük. Általában, ha érzésekről van szó, akkor sokkal inkább mutatom őket, mintsem hogy beszéljek róluk.

Mindazonáltal nem voltam abban a helyzetben, hogy panaszkodhassam az öcsém vigasztalása miatt, és kiöntöttem neki a szívem. Világos, hogy cserébe elfogadhattam valamennyi igazi érzelmi kontaktust, és Eric elmondta, hogy számíthatok rá. Azt is elmondta, hogy szeret engem. Elmondta, hogy nagyon sajnálja a Cindyvel történeteket, mindamellett örül is, mert így lehetősége nyílt megmondani nekem, hogy mennyire kedvel, amit addig nem gyakran tett. Viszonzásként értékeltem az érzéseit, leszámítva talán az utolsót, amelyet már meglehetősen túlzónak tartottam, és elmondtam neki, hogy én is nagyon kedvelem őt, ami úgy is volt.

Vagy fél óráig beszélgettünk így, majd letettük a telefont.

Teljesen kimerült voltam. A beszélgetés nagyon sok energiát kivett belőlem.

A lámpát leoltottam, fejemet letettem a párnára, szemem lecsukódott. Az álom igazán közel volt, de mégsem elég közel. A telefon újra megszólalt.

Eric volt, és azt akarta tudni, hogy eljöjjön-e hozzám keletre. Engem vigasztalni. Őszintén meghatott az ajánlat, de azt válaszoltam neki, hogy nem muszáj. Ha igazán szükségét érezném, akkor rengeteg emberrel megoszthatnám az érzéseimet New Yorkban.

– Nagyon kedvellek – mondta.

– Tudom – feleltem, mielőtt letettem volna a telefont. – És újra köszönök mindent.

Azt hiszem, hogy jó harminc vagy negyven másodpercre elszunnyadhattam, amikor a telefon újra megszólalt. Már elmúlt hajnali kettő.

– Mi van? – sóhajtottam bele a telefonba.

– Pete – kezdte Eric –, remélem, tisztában vagy vele, hogy igazán és teljes mértékben melletted állok.

– Ezzel tisztában vagyok – válaszoltam. – Igazán, és teljes mértékben.

– Most nagyon aggódom. A hangod nem kifejezetten biztató.

– Nos, ebben a pillanatban meglehetősen fáradt vagyok. Reggel már sokkal biztatóbb lesz a hangom. Miután aludtam valamennyit.

– Biztos vagy benne?

– Teljesen biztos. Most az alvás lenne fontos.

– Imádlak – mondta Eric. – Igazán.

– Jó éjszakát – mondtam.

Ezúttal nem is próbáltam úgy tenni, mintha aludni készülnék. Felültem az ágyban, a lámpa égett, teljesen mozdulatlan voltam, és vártam. Nem kellett sokáig várnom.

– Igen – mondtam a telefonba.

Ezúttal Paul volt az. Akkor hallgatta meg az üzenetemet. Meglepődött, hogy milyen borzasztó a hangom, és pontosan tudni akarta, hogy mi történt. Nos, addigra már túlságosan fáradt és ingerült voltam ahhoz, hogy részletekbe bocsátkozzam. Ráadásul egyszer már kiöntöttem a szívemet, és egy nap kétszer megtenni ugyanazt már szinte lehetetlen lett volna. Inkább azt mondtam neki, hogy egyelőre be kell érnie egy rövidített változattal, és másnap délelőtt kapja meg az egészet. Ezt megértette, és pár szóban összefoglaltam neki a Cindyvel való szakítást: én, mint teljesen gyanútlan, az angliai utazás születésnapi ajándékként, kegyetlen orvos, kesergés, kesergés, dorombolás és kesergés, telefonhívás, telefonhívás, telefonhívás, imádlak, melletted állok, imádlak, fáradt vagyok, a befejezés.

Paul nem vitte túlzásba az együttérzés kifejezését – pont a megfelelő ideig, talán tizenöt másodpercig beszélt –, és elbúcsúzott tőlem. Mielőtt letettem volna a telefont, azért még sikerült beszúrnia, hogy „nagyon

kedvellek”.

Egy percre ült az ágyon, a lámpa még égett, és vártam. Ismerem Paul barátomat, aki nehezen tudna kihagyni egy ilyen helyzetet. Egyszer távolsági beszélgetést kérve felhívtam New Yorkból, hogy megkérdezzem, megvan-e neki egy Los Angeles-i virágbolt telefonszáma, hogy anyámnak anyák napi csokrot küldhessek. Igazán mindent beleadott, hogy a megfelelő számot megtalálja, engem is több percre várakoztatott, végül megadta egy kisállat-kereskedés számát. Amikor visszahívtam, és az igazi számot követeltem, miközben ordítottam vele, amiért örült benyomását kelthettem, mivel a Phil of Phil kisállat-kereskedéstől akartam rózsát rendelni, akkor elnézést kért az éretlen viselkedéséért, átlapozta az Aranyoldalakat és megadott egy másik számot – amely történetesen egy tekecsarnoké volt. Addigra a telefonköltségem már igencsak magasra rúghatott, de harmadszor is felhívtam, ordítottam vele, ő pedig megígérte, hogy most már nem lesz baj – és megadta egy koreai masszázsszalon számát. Biztosra vettem tehát, hogy képtelen lesz ellenállni, és újra felhív a kétségbeesett állapotomban. A lehetőség túl jó ahhoz, hogy kihagyja.

Igazam volt. Két perccel később megszólalt a telefon. Kimerülten felvettem.

- Azért hívsz, hogy elmondd, mennyire kedvelsz? – kérdeztem.
- Honnan tudod? – hallatszott egy női hang a kagylóból.
- Ki az? – tudakoltam.
- Laurie.

Paul felesége. Azt mondta, hogy ő is legalább annyira kedvel, mint Eric. De nem annyira, mint a következő személy, egy régi főiskolai barátom, akit Paul abban a pillanatban felhívott, hogy befejezte a velem folytatott beszélgetést. És ez a régi barát sem kedvelt annyira, mint a következő

három, aki telefonált. Amikor végre Paul is visszahívott, hogy elmondja, jobban belegondolva *kedvel* engem, de Cindyt *imádja*, úgy döntöttem, hogy a Cindy elvesztése miatti gyászom gyakorlatilag véget is ért.

≈ ≈ ≈

Tudom, hogy az idő meglehetősen rövidnek tűnik – egyetlen éjszakányi kesergés többévnnyi szerelem után –, de el kell mondanom, hogy az érzelmi megrázkódtatás ellenére valamennyi megkönnyebbülést is éreztem, amikor kapcsolatunk véget ért. Kicsit olyan volt, mint újjászületni, de tény, hogy a születéshez egyfajta szomorúság is társult. Ennek legyőzésére azonnal átadtam magam azoknak az örömöknek, amelyeket csak egyedülálló férfiak engedhetnek meg maguknak: sok doboz cukros zabpelyhet vettem, és többtálmányit ettem belőle vacsorára úgy, hogy *semmilyen* zöldségféle nem tartozott hozzá. A közszolgálati televízió csatornáját nagy ívben kerültem, és amikor ébren voltam, gyakorlatilag egyfolytában sportot néztem. (Amikor viszont azon kezdtem aggódni, méghozzá jócskán, hogy melyik nő nyeri meg a Dinah Shore Open golfbajnokságot, már magam is rájöttem, hogy kicsit túlzásba viszem a dolgot.) Nem ágyaztam be. Ráadásul borotválkozás után a levágott szőrt is otthagytam a mosdókagylón, akár napokra.

Természetesen, végül más vágyakozások és ábrándok is megjelentek a színen. Nem telt el sok idő, és már nők után kezdtem kaparászni a szekrény ajtaját.

Ezen a ponton még nem komoly vagy érdemi lehetőséget kerestem. Sokkal inkább érdekelt valami felszínes, futó, és lehetőleg szaftos kapcsolat.

A randevúkért nem rajongtam túlzottan. Az én korosztályom tagjai igazából sosem randevúztak. Együtt csavarogtunk, eljártunk helyekre,

szórtuk a pénzt, pszichoaktív drogokat használtunk, együtt henteregtünk vízágyon, de valójában nem randevúztunk. Ez most egy teljesen új valami volt, és elhatároztam, hogy a lehető legtöbbet hozom ki belőle.

Elsőként azt tanultam meg, hogy a vonzó nők (itt most csak nagyon kevés példát említek az ilyenekre: modell, színésznő, vagy bármilyen nő, aki a saját dzsipjét vezeti, de a neve nem Gutty, Rocky vagy Gertie) szeretnek írókkal járni. Ne feledjék persze, hogy nem mind. Nagyon sokan közülük befektetési bankárokkal szeretnek flörtölni, vagy nagyon csúnya roksztárokkal, esetleg fényképészekkel, akiknek csak vezeték- vagy keresztnevük van és nem mind a kettő, de nagy általánosságban úgy gondolják, hogy az írók okosak, és őket vonzzák az okos emberek. Az ilyesmi jól működik, mert én magam is megfigyeltem, hogy a legtöbb író szeret vonzó megjelenésű nővel együtt járni. Még olyan állítást is meg merek kockáztatni, hogy a férfi írók, kivéve talán az olyanokat, mint Václav Havel és Oscar Wilde, *csak* azért írnak, hogy jó benyomást tegyenek a nőkre. Különben miért gyötrődnének, hogy sok hosszú, magányos napon át alkossanak, nem is beszélve a szegénységben töltött életről, amikor gyakran még ki is gúnyolják őket? Csak azért, mert abban reménykednek, hogy egy bárban hozzájuk lép egy Emma, Ophelia vagy Daisy, és azt mondja: „Elnézést, véletlenül nem ön Fjodor Dosztojevszkij? Egyik kedvencem a *Karamazov testvérek*. Ez az Aljosa kifejezetten *szexi* férfi. Az írók valóban saját magukról mintázzák meg a szereplőiket?”

Úgy vélem, hogy a modellek buknak az okosokra, mivel ők nem a saját szépségüket tisztelik. Hogyan is tehetnék? Egész nap olyan nők körül vannak, akik még *náluk is* szebbek. Ahol én tökéletességet látok, ők olyan haját, amely nem annyira dús, mint Paulináé. Én művészi kecsességet látok, ők olyan bőrt, amely nem annyira feszes, mint Christie-é. A

szépségük nem igézi meg őket, nem tartják vonzónak, mivel úgy kezelik, mint ami felett nincs befolyásuk. Külső, mesterséges tulajdonság. Az írók azonban rendkívüli mértékben imádják a szépséget. Részben azért, mert közülünk a legtöbben csúnya kis férgek vagyunk, rossz a testtartásunk, az ínyünk is sorvad, és az bennünk az értékes, amit belülről tudunk adni magunkból. És ez főleg azért van így, mert életünk nagy részét a számítógép billentyűzete fölött töltjük, miközben kétségbeesetten próbálunk valami szépet *megalkotni* – és tudjuk, hogy ez mennyire nehéz, szinte lehetetlen, és kifejezetten pokoli dolog.

Tehát... nem meglepő, hogy az írók a vonzó nőket keresik, a vonzó nők pedig az írókat. De van még valami, amit a nők nagyon vonzónak és csábítónak tartanak, annyira, hogy szinte már a látványtól elolvadnak.

Úgy van, eltalálták.

Az aranyos, szürke, kerek fejű és lekonyuló fülű macskákat.

Halleluja!

≈ ≈ ≈

Társadalmi életem újraszervezésének első lépése az volt, hogy el kellett döntenem, hová menjünk nyaranta. A Fair Harbor-i kis kék ház nem annyira az én házam volt, hanem inkább a *mi* házunk. Cindy és én együtt találtuk meg, és együtt éreztük benne jól magunkat. Nem tűnt jó ötletnek, hogy Norton és én Cindy és Marlowe nélkül menjünk vissza.

Itt lép be a képbe Norm Stiles, egy olyan férfi, akinek a Fire Island-i hírességek csarnokában van a helye.

Norm már sok éve volt a barátom, és nyaranta több alkalommal jött ki a házba, hogy meglátogasson minket. Most végre úgy gondolta, ideje elhatároznia magát, és rendszeressé kell tennie a hétvégi látogatásokat.

Megkérdezte, hogy szeretnék-e megosztani vele egy házat.

Minél többet gondolkodtam a javaslaton, az annál jobbnak tűnt. Remek lenne egy nagy nyaraló a pici babaház helyett. Nagyszerű lenne az is, ha volna állandó teniszpartnerem. Partikat tarthatnánk, hús-vér emberek jönnének Pete és Norm házába, hogy jól érezzék magukat és kikapcsolódjanak. Ráadásul én szeretek főzni, Norm pedig azt mondta, hogy szeret takarítani.

Áll az alku.

A ház, amelyet választottunk, nemcsak nagyobb volt, de ismerős is. David, az írópartnerem és Diana úgy döntött, hogy ideje letelepedniük Connecticutban, tehát elköltöztek. Norton egyértelműen értékelte a helyváltogatás kényelmét, mivel már minden szempontból tudta, hogyan lehet eljutni a házba. A hely kapcsán mindössze egyetlen fenntartása volt, egy kék szajkó, amelyik ott élt. Ez a madár valami miatt pikkelt a macskámra, ott repdesett körülötte, hangosan gúnyolta, és időnként még le is csapott a levegőből, hogy Norton fejére koppintson. Norton *utálta* ezt a madarat. Próbáltam elmagyarázni neki, hogy ő a macska, és *neki* kellene háborgatnia a madarat, de szavaimnak nem sok foganatjuk volt. Határozottan félt a szajkótól.

A költözés tekintetében az első megérzéseim helyesnek bizonyultak. Egy nagyobb ház szinte luxuskörülményeket kínált. Norm és én ádáz teniszmérkőzéseket játszottunk. Megtanultam valamennyire elfogadható roston sült csirkét készíteni, Normról pedig kiderült, hogy mestere a mosogatásnak, és ezen a téren a legjobb, akit valaha is láttam. (Esküszöm, úgy tűnt, hogy szinte az egész házat bele tudja gyömöszölni a mosogatógépbe, talán még a nappali díványát is.) Egyedül az emberekhez kellett hozzászoknom.

Már négy éve laktam nyaranta Fair Harborban, de az alatt az idő alatt

egyetlen emberrel sem találkoztam, leszámítva a két fickót, aki a piacot vezeti, a The Rockettes-táncos hölgyet, és az írás alól számomra felmentést jelentő csoportot a kávézóban. Feltételezem, hogy már rájöttek, ez nagyrészt annak tulajdonítható, hogy körülbelül annyira örülök az új, közeli kapcsolatoknak, mint amennyire az emberek a középkorban lelkesedtek a lepráért. Norm ellenben a megérkezése után másfél perccel már mindenkit ismert, akinek háza volt a közösségben, ismerte a legtöbb állandó vendéget, és azok összes szokását. Norm társaságában végigmenni az utcán határozottan nagy élmény volt. Népszerűségi szintje olyan magas volt, hogy a „polgármester úr” becenevet adtam neki, mintha legalábbis ő lenne Fair Harbor első számú vezetője. Talán még az sem lett volna túlzás, ha úgy gondolok rá, mint New York polgármesterének szigeti megfelelőjére.

– *Hé, Norm! Hogy ityeg a fityeg?*

Egyértelműen a hatása alatt voltam, ahogy szinte teljesen idegenek megálltak, és megveregették a vállát. A nők is ott nyüzsögtek körülötte. Norm történetesen a *Szezám utca* vezető írója, ami – azon túl, hogy a világ legjobb munkája – azt is jelenti, hogy a nők automatikusan azt gondolják róla, hogy intelligens, mély érzésű és mókás, és igazából mindegyik tulajdonság jellemző is rá.

– *Norman, nagyon vagány módon viselkedtél a múlt este! Ma is elmész a diszkóba?*

Ennél a megjegyzésnél meg kellett állnom és megkérdezni tőle, hogy hol a pokolban diszkózhat az ember Fair Harborban. Norm elmondta, hogy az éttermet este tizenegykor diszkóklubbá alakítják át. Teljesen döbbenten kérdeztem, hogy mióta: egy vagy két hete?

– Nem – felelte Norm –, négy éve.

Erről ennyit. Úgy tűnik, nem nagyon vonzott a gondolat, hogy tíz után is

fennmaradjak a nyári idényben.

Volt viszont valaki, aki igenis fenn volt, és lazán járkált, egy bizonyos skót lógófülű macska.

Norton rendszerint velünk jött, amikor Normmal a tenispályára mentem, de a piacra és az öbölhöz is elkísért. Szinte hihetetlen, hogy Fair Harbor lakosai közül milyen sokan ismerték. Úgy tűnt, hogy minden második ember, aki mellett elmentünk, először Normot üdvözli, utána Nortonnak köszön – a nevéen szólítva –, majd furcsa tekintettel engem vesz szemügyre, mintha csak azt mondaná: „Hm, ez az alak mintha ismerősnek tűnne. De talán mégsem.”

Időnként én kezdtem a beszélgetést, és megkérdeztem, hogy honnan ismerik a macskámat. Erre a szokásos válasz a következő volt: „Ó, hiszen folyton átjár hozzánk, és meglátogat minket.”

Amikor mások szólítottak meg, akkor rendszerint ilyesmiket mondtak: „Ó, te vagy hát az a fickó, akiről Norm beszélt nekünk. Igaz, hogy még a lábadat sem teszed ki a verandáról?”, vagy ami a kedvencem: „Á, itt van Norton papája!” A sétáink alatt már *sok* ember üdvözölte Nortont, amikor eszembe jutott, hogy nincsen rajta biléta. Ami azt jelenti, hogy a szomszédoknak nem kellene tudniuk a nevét, hacsak nem *mondta meg*, amikor meglátogatta őket.

Arra az elhatározásra jutottam, hogy ezzel a témával nem foglalkozom tovább. Nem tűnt volna célravezetőnek.

– *Normie, találkozzunk a hatosnál, ce soir.* [{6}](#).

Ez talán kis magyarázatot igényel. Fair Harborban minden péntek és szombat este valami különös, talán a Stephen King-regényekre jellemző szertartás zajlott. Ahogy a teraszon söröztem, miközben a cipőmet levéve pihentem, többtucatnyi embert láttam, akik magukat kicsípve vonultak a

kikötő irányába. A legtöbb nőn annyi smink volt, hogy talán még a japán kabuki színház művészeit is lepipálhatnák vele. A férfiak nagy részén olyan ing volt, amely alatt jól ki lehetett venni a mellkasukon, vállukon és hátukon kisebb erdőt formázó szőrszálakat. Mind itallal teli poharat tartottak a kezükben, és karjukat negyvenöt fokos szögben hajlították be – feltételezem, hogy ez a legjobb szög annak megakadályozására, hogy a pohárból kiloccsanjon valami.

Csak akkor értettem meg igazán, hogy mit látok, amikor Norm beszélt nekem Fire Island titokzatos szokásairól.

A városban a kikötőből lehetett a legjobban látni a szép napnyugtát, ezért a városiak ott gyűltek össze azzal az ürüggyel, hogy a természeti szépséget élvezzék, valójában azonban annak érdekében tettek meg minden tőlük telhetőt, hogy felcsípjék a másik nem egy tagját, aki még nem kapott mérgezést a naptól, és vele töltsék az éjszakát. Ezek a csoportosulások rendszerint este hat körül kezdődtek, így egy frappáns szó, a „hatos”, teljesen beépült a közbeszédbe.

Voltak szokásos hatosok és rendkívüli hatosok (mint azok a július negyedikiek, amikor nemcsak tűzijáték van, hanem helyi iparosok is árulnak fényképet, ékszereket, pólókat, vagy névvel ellátott Kadimalapokat), és voltak még egy adott témára épülő hatosok is. Volt valami félelmetes abban, ahogy évente egyszer a *Party zóna* vígjáték mintájára rendezett hatoson kifejezetten sikeres jogászok, kiadók, ingatlanügynökök és hasonlók tógában álltak a parton, kortyolták az italukat, a fejüket forgatták, hogy hol találhatnának egy kedvükre való társat, és azt kántálták, hogy „*Par-ty... par-ty*”.

Norm elvitt egy hatosra, habár nagyon nem akartam. Nem vonzott a lehetőség, hogy tógába öltözött emberek között legyek (akkor nem viseltek ugyan tógát, de elég volt arra gondolni, hogy nyáron egyszer majd az lesz

rajtuk), ám a barátom azon a véleményen volt, hogy egy ilyen mindenképpen látnom kell. Elvégre új életet kezdtünk.

Nortont is magammal vittem, mert arra gondoltam, hogy látni szeretné. Miért ne? Hiszen már a legtöbb embert ismeri, aki ott lesz.

Be kell ismernem, hogy nem igazán tudtam felfogni a dolog értelmét. Miért jönnek az emberek New York City stresszes és zajos forgatagából egy szép, csendes és megnyugtató tengerpartra azért, hogy itt is *megteremtsék New York hangulatát*? Miért viselnek harisnyát a harmincfokos, szombat esti melegben, amikor nem muszáj? Vagy miért vesznek fel sportzakót? Miért nem viselnek sortot és pólót? És mi ez a félelem az egyedül töltött estétől? Azután, hogy öt napon keresztül lökdösődtünk és tolakodtunk több millió, néhány négyzetkilométeren összezsúfolt ember között, miért akar bárki is több százat összezsúfolni ugyanezen emberekből pár négyzetméteren?

Norton kifejezetten nagy sikert aratott az első hatosán – sok bókot kapott nemcsak régi barátoktól, de újaktól is, mind a fülére, mind a viselkedésére vonatkozóan. Az én sikerem már mérsékeltebb volt. Senki nem dicsérte sem a fületem, sem a viselkedésemet. Azt hiszem, hogy meglehetősen nehezen tudtam elrejtetni kétségbeesettségemet a sok közszemlére kitett háj láttán. Mintha hirtelen az egészségükre kínosan őrködők poklában találtam volna magam. (Azok számára, akiket már magával ragadott Norm varázsa, és úgy gondolják, hogy sokkal érzékenyebb fickó, mint én, érdemes elmondani, hogy az első, az enyémhez hasonló kikötői kaland és az azt követő sokk után kieszelte a tökéletes hatos csalit a másik nem tagjai számára: első lépésként fűzz fel zsinigre egy papírtálcára tett lekváros fánkot! Bármilyen ízesítés megfelel, habár a meggy és az eper a legcélszerűbb. Tedd le a tálcát a fánkkal a földre! Amikor a gyanútlan áldozatod odahajol, és úgy gondolja, hogy

suttyomban megfújhat egy potya édességet, akkor rántsd meg a zsineget, és húzd az ízletes finomságot több méterrel közelebb a házadhoz! A kiszemelt zsákmányod követni fogja. A műveletet addig ismételd, amíg szükséges, vagyis, amíg a szerencsétlen balek ki nem köt a hálósobádban. Ez az egyszerű trükk háromsaroknyi távolságon belül alkalmazható. A jobb eredmény érdekében az otthonodban legyen több égő gyertya, jeges daiquiri és még amerikai mogyoró is, amikor beléptek.)

Norton becsületére legyen mondva, úgy tűnt, hogy akárcsak engem, őt sem érdekli a hatos. Még más macskák sem voltak, amelyekkel barátkozni lehetett volna. Az egyetlen másik négylábú egy pici juhászkutya volt, amelyik számára az jelentette a szórakozást, hogy hangosan ugatott, Nortont pedig bekergette a piac melletti bokrok közé. Azt követően távoztunk, hogy fültanúja voltam egy beszélgetésnek, amelyet Norm egy olyan pszichológusnővel folytatott, aki az egoproblémákkal küszködő emberekre specializálódott.

– Időnként – mondta a nő – szeretném megrázní ezeket az embereket, és szeretnék rájuk kiáltani: „Nem érti? Én vagyok a legjobb pszichológus ebben az egész nyavalyás New Yorkban! Miért nem tesz maga is valamit, hogy javuljon az állapota?”

Ezután Norton már hagyta, hogy kézben vigyem. Mindketten a lehető leggyorsabban haza akartunk jutni.

≈ ≈ ≈

Norm, Norton és én három évig osztottunk egy nyaralón. Norm újabb és újabb népszerűségi rekordokat állított fel a szigeten, és ott írta meg – jó arra gondolni, hogy a velem egy fedél alatt élés is bizonyára segített neki benne – néhány legjobb vázlatát Morcos Oszkár történeteéhez. Norton

minden gond nélkül vált kiscicából fiatal macskává, szert téve mindazon tulajdonságokra, amelyek a tizenéves és a húszas évek elején járó fiúkban is megvannak. Hihetetlenül mindentudóvá vált, és lehetetlen volt bármit is elmagyarázni neki. Ha esett az eső, és ő ki akart menni, akkor minden érvelésem arról, hogy nagyon vizes lesz, ha kinyitom az ajtót, süket fülekre talált. Ragaszkodott hozzá, hogy mindent saját tapasztalat révén tanuljon meg. Sokkal függetlenebbé vált, és az egész éjszakát házon kívül töltötte, amikor a parton voltunk (legalábbis *majdnem* minden éjszakát, és hajnali ötkor nyávogott hangosan, hogy engedjem be). Sosem tudakoltam, hogy merre járt, és nagyon reméltem, hogy távol tartja magát az egész éjszaka nyitva tartó diszkótól. Ebben az időszakban a legkellemetlenebb esemény talán az volt, hogy el kellett távolítani Norton... khm... férfiasságát. Szerettem volna ugyan, ha kiscicák születnek, amelyeknek ő az apjuk (megpróbálom kerülni a nagypapákkal való összehasonlítást), de mindenki, akinek már volt macskája, böszön bizonygatta, hogy mennyire tanácsos elkerülni mindent, ami az állatok szaporodásával kapcsolatos. Végül az ingatott meg, hogy egy macska (és ezekben a gondolatokban Norton már *egy* macska volt, nem pedig az én macskám, vagy „az a kedves kis fickó”, vagy bármi hasonló) végigspricceli a lakásomat, megjelöli a ruháimat vagy a munkámat. Ezzel már nem tudtam volna szembenézni, tehát megbeszéltem egy időpontot, és elvittem az állatorvoshoz.

Norton állatorvosa, akinek Village közepén van a rendelője, pont úgy néz ki, mint a Mikulás. Megtermett, vidám természetű, hosszú fehér hajjal és fehér szakállal. Remek orvos, és nagyon jól ért a gazdák nyelvén. Amikor Nortont elvittem a rettegett operációra, határozottan szükségem is volt ez utóbbi tulajdonságra.

– Nem kell aggódni – mondta. – Fájdalommentes, és semmit nem fog

érezni.

– Esetleg itt kellene maradnom – folytattam. – Hozhatnék egy tábori ágyat, és felállíthatnám abban a helyiségben, amelyikben itt lesz...

– Nem kell itt töltenie az éjszakát – válaszolta Mikulás. – Ötkor jöhet érte.

– Szükség van bármi különleges dologra? Vegyek neki egy puha ágyat? Esetleg megkérjem a kábeltársaság emberét, hogy kapcsolja le a mozifilmek csatornáját?

– *Semmilyen* problémája nem lesz – biztosított az állatorvos. – Az egész nem okoz számára megrázkódtatást.

Az állatorvosnak igaza volt. Norton az egész procedúrát kifejezetten lazán vette, én viszont halálra izgultam magam. A nap legnagyobb részében összegörnyedve ültem, görcsökkel a gyomrom tájékán, attól tartva, hogy később talán pszichoterápiára kell hordanom.

Pontban ötkor megjelentem az állatorvosnál, ahol ott várt Norton. Kicsit kába volt ugyan, de semmilyen megrázkódtatás jelét nem mutatta. Mikulás megmutatta a sebészeti vágás helyét, és amikor már nem éreztem úgy, hogy az egész helyiség forog körülöttem, be kellett ismernem, hogy semmi ijesztő nincs benne. Megkért, gondoskodjam róla, hogy Norton kényelmesen töltsen az első éjszakát, és utána már el is lehet feledkezni az egésztől, és minden visszazökken a régi kerékvágásba.

Ebben teljes mértékben igaza volt. Nortonra semmilyen kellemetlen hatást nem gyakorolt az operáció, sem testi, sem lelki szempontból. Az viszont tény, hogy utána már nem hajszolta egész éjszaka a nőstény macskákat Fire Islanden. Még csak nem is hízott, amit annak tulajdonítottam, hogy fákra mászott fel, és Fair Harbor bozótosában kóborolt.

Ami engem illet, a ház közös használatának éve alatt a teniszjátékom

hihetetlenül sokat javult. Már nemcsak sült csirkét tudtam készíteni, de fantasztikus (ha ezt mondhatom így magamról) hideg lazacot is, fokhagymás majonézes mártással, és rengeteg jó programot eszeltünk ki magunknak. Ettől függetlenül nem lettem a hatosok rendszeres látogatója. Egoista pszichológusnőkkel sem randevúztam, és Fair Harbor polgármesterének csábítási technikáját sem kellett alkalmaznom.

Inkább beléptem egy olyan világba, ahol sok köntörfalazás van, pár ügyetlen ölelés, vagy próbálkozás a meghitt kapcsolattal. Valójában nem is annyira beléptem, hanem inkább fejest ugrottam bele.

≈ ≈ ≈

Cindy után az első igazi kapcsolatom egy Sarah nevű nővel volt. Később kiderült, hogy annyi bennünk a közös vonás, mint Madonnában és a pápában, de a randevúink első három hónapjában úgy gondoltam, hogy ő a tökéletes.

Ha a külsőségekkel akarom kezdeni, egyenesen lenyűgöző benyomást keltett. Sötét haja volt, és határozottan sötét árnyalatú, mélybarna bőre. Lába hosszú volt, lábfeje pici, és a legrövidebb szoknyát viselte, amelyet Twiggy óta valaha is láttam. Érzeki és vágyat ébresztő volt, és mindezek tetejében, amikor úgy döntött, hogy megbízhat bennem, jó pár ruhadarabját a Victoria's Secret boltjában vette meg.

Sajnos a külsőségek alatt sok mást már nem találtam. És az is folyton gondot okozott, hogy volt két terület, amelyen soha nem tudtuk elsimítani a köztünk lévő különbségeket. Az egyik a *humorérzék* volt. Sara életfilozófiája abból állt – amit elég gyakran ismételtetett is –, hogy „a humorérzék nagyon jó, de az életben vannak olyan időszakok, amikor a humornak nincs helye”. Kifejezetten nehezen fogadta az én

életfilozófiámat, amely szerint bizonyára igaza van, de „én még sosem találkoztam az életnek ilyen időszakával”.

Vitáink másik nagy területén nem más állt, mint Norton. Sarah iszonyúan féltékeny volt rá, és főleg azért, mert gyakran használtam ürügyül, hogy ne kelljen az éjszakát a lakásában töltenem. Kitartóan állította, hogy Norton jelenti számomra az eszközt a kötelezettségek elkerülésére. Ha elemeznem kellene a helyzetet, akkor úgy gondolnám, hogy igaza volt, habár szívesebben vélem úgy, hogy Norton olyan eszköz volt számomra, amelynek révén nem kellett *elmondanom* Sarah-nak, hogy kitérek valamilyen kötelezettség elől. Ha nem akartam az egész éjszakát a lakásában tölteni, erre a mentség az volt, hogy nem szeretném Nortont magára hagyni.

– Kibír egy éjszakát egyedül – mondta ilyenkor Sara.

– Tudom – válaszoltam. – De nem örülne neki.

Ami a mentségeket illeti, utóbbi igaz is volt. *Nem szerettem* Nortont magára hagyni, de voltak más okok is. Például Sarah lakása sem tetszett. Azon új, fehér téглаépületek egyike volt, amelyek nagyjából annyi melegséget árasztanak, mint Sztálin Szovjetuniója. Apró csecsebecsékkel töltötte meg a lakást, mozgó szobrokkal és modern művészi lenyomatokkal. Úgy nézett ki, mint egy olyan hely, ahol csak a leginkább elvont gondolkodású képzőművészek éreznék jól magukat.

Óriási veszekedésünk volt egyszer, amikor hajnali kettőkor kikeltem az ágyból és azt mondtam neki, hogy hazamegyek. Iszonyú dühös lett. Amikor Nortonról és a ragadozó elméletéről beszéltem neki, a dühe csak fokozódott. Ahogy tovább próbáltam magyarázni a távozásomat, Sarah végül könnyekben tört ki és közölte velem, hogy többé már látni sem akar. Véget vet a kapcsolatunknak. Kicsit meglepődtem reakciója hevességén, és pontosan tudni akartam, hogy miért érez így.

– Mert Norton csak egy macska – szipogta. – És csak macskaérzései vannak. Én ember vagyok, és emberi érzéseim vannak. Te viszont nem törődsz az érzéseimmal. Füttyölsz rájuk. – Akkorra már sírt. – Azt hiszem, hogy jobban szereted a macskádat, mint engem – mondta könnyein keresztül.

– Sarah, ez nem igaz – feleltem.

– Mi nem igaz? – kérdezte reménykedve.

– Nem hiszem, hogy Nortonnak kizárólag macskaérzései vannak.

Mondanom sem kell, hogy ez is azon alkalmak egyike volt, amikor a humornak nincs helye. Sara utána két hónapig nem találkozott velem.

≈ ≈ ≈

Sarah két álló hónapig nem volt hajlandó találkozni velem, és azt állította, hogy a kapcsolatunknak vége. Valahogy azonban utána is folyton összekerültünk. Ez rendszerint akkor történt, amikor egymásba futottunk egy étteremben, és rájöttünk, hogy jobban kedveljük egymást, mint azt a személyt, akivel éppen vagyunk, vagy amikor nagyon maga alatt volt a munkája miatt, és szüksége volt valakire, akivel beszélhet, vagy én kaptam egy Victoria's Secret-katalógust a postával, és történetesen éppen lefekvés előtt lapoztam végig. Úgy tűnt, hogy nem tudunk együtt lenni, de egymástól külön sem.

Az egyik Valentin-napon, pillanatnyi elhatározásból úgy döntöttem, hogy elviszem Vermontba egy romantikus hétvégére, síelni. Sarah annyira értékelte az ilyen gesztusokat, hogy az már kicsit ijesztő volt. Ritkán utaztunk vagy vakációztunk együtt, ami szintén annak tulajdonítható, hogy nem szeretek kötelezettséget vállalni. Egyszer majdnem elmentünk Arizonába, hogy pár napot eltöltsünk a phoenixi Biltmore-ban, amelyik a

Las Vegas-i Liberace Museum mellett a kedvenc helyem Amerikában, ott azonban nem fogadnak be macskákat, és ezen úgy felbőszültem, hogy lemondtam a foglalást. Ezt követően Sarah rólam mondott le három hétre. Most, hogy egy hosszú és havas hétvégére számíthattunk, olyan kedves és elégedett volt, mint amilyennek addig talán még nem is láttam őt. Valamennyi lelkiismeret-furdalásom is volt, amikor rájöttem, hogy annak idején nem kellett volna mást tennem, mint keresni Vermontban egy romantikus fogadót, ahol befogadnak macskákat.

A huszadik telefonhívásom után Sarah már jóval kevésbé volt elégedett, és még annál is kevésbé volt kedves. A huszonegyedik próbálkozásnál már én is meglehetősen kétségbeesett voltam. Amikor a fogadós felvette a telefont, előadtam a jól begyakorolt szöveget Nortonnal kapcsolatban. Éreztem, hogy a nő valamennyire habozik – ami sokkal jobb volt, mint az addig kapott azonnali elutasítások –, tehát mindent beleadtam. Már készültem előadni az összes trükköt – és beszélni arról az esetről is, amikor Norton megmentette a szegény elveszett nagymamámat abban a borzalmas hóviharban –, amikor a fogadós megenyhült.

Így ismerkedett meg az én skót lógófülű macskám a sífutással.

Ahogy megérkeztünk a fogadóba, másnap Sarah azt mondta, hogy a lesiklás egész jól megy neki, de a sífutást még sosem próbálta. Elhatároztuk, hogy orvosoljuk a problémát, előbb azonban arra gondoltunk, hogy kísérletet végzünk, és megnézzük, Norton hogyan boldogul a hóval. Addig még sosem volt hóban; ami tapasztalata volt a kinti világgal, azt mind nyáron szerezte, ám Vermontban a nyár már távoli emlék volt csupán. A talajt harminc centiméteres, puha lepel borította. Finoman kitessékeltük Nortont a fogadó ajtaján, és lélegzet-visszafojtva vártuk, hogy mi lesz.

Azonnal eltűnt, és semmi nem látszott belőle, mivelhogy világos

színével teljesen elveszett a mély hóban. A következő pillanatban azonban felugrott a levegőbe, és annyi hó tapadt a bundájára, hogy szinte hóembernek is beillett volna.

Nagy meglepetésemre, élvezte a havat. Odaszaladt a legközelebbi fához, félig felfutott rá, majd visszaugrott a földre. Hörcsög módjára beásta magát a hóba, és orrát előredugva alagutat fűrt benne. A hátára fordult, és a már fehér mancsait a kék ég felé nyújtotta. Nem hiszem, hogy valaha is láttam állatot, amelyik ennyire jól érezte volna magát.

Fél óra elteltével úgy gondolom, hogy fázni kezdett, mert megjelent a fogadóban. Bundájáról parányi jégcsapok lógtak és hópihék hulltak. Bebugyoláltam egy törülközőbe, megszáritottam, amit láthatóan nagyra értékelt, majd letettem a kandalló elé, hogy ott szunyókáljon. Addigra a fogadó tulajdonosa természetesen már akár a sajátjának is elfogadta volna Nortont.

Ebéd után Sarah és én felcsatoltuk a sífutáshoz megfelelő sítalpakat, és elindultunk. Norton most is követett, mint általában mindig, amikor sétára indultam a vidéken. Erről megpróbáltam lebeszélni ugyan, de ragaszkodott hozzá. Lehet akármekkora hó, lehet akármilyen hideg, ő készen áll a felfedezőútra.

Amikor elértük a közeli erdőt, Norton nem maradt közvetlenül mellettünk az ösvényen. Cikcakkban futkározott, mint aki megháborodott, felugrott a fákra, belevetette magát a hókupacokba, majd hirtelen megállt és örült módon addig nyávogott, amíg oda nem mentem, hogy vigyem egy darabig.

Összességében remekül érezte magát. Két órával később öröme csak fokozódott, amikor megismételtük a dolgot a törülközővel és a kandallóval. Még Sarah is boldog volt, és – egy késő esti konyak és egy

ostáblaparti után – beismerte, hogy érdemes volt elhozni Nortont a Valentin-napi hétvégére. Elégedetten sóhajtott, és azt mondta, hogy kezd szerelmes lenni belém.

Két nappal később azonban, amikor nem voltam hajlandó a lakásában tölteni az éjszakát, úgy döntött, hogy soha többé nem akar látni.

≈ ≈ ≈

A Sarah-val folytatott romantikus kapcsolatok között voltak más romantikus (és kevésbé romantikus) kapcsolatok is. Norton úgy intézte, hogy ő is benne legyen szinte mindegyikben.

Vagy hat héten át fűlig szerelmes voltam egy női sportújságíróba, aki Bostonban élt. Ez több rendszeres hétvégi kiruccanást jelentett vagy Bostonba, vagy valamilyen főiskolai kosárlabda-mérkőzésre egy déli városban, ahol teljesen megszokott, hogy a lazacot bagellel egyék.

Amikor először utaztam Bostonba, hogy találkozzunk, úgy jelentem meg nála, hogy két szelet húst vittem magammal, egy üveg vörösbort, és egy macskát.

Norton kedvelte Bostont (a Pan Am Shuttle stewardessei, akárom mondani, légiutas-kísérői *nagyon* kedvesek a kicsi és barátságos állatokhoz), de a sportújságíró nem tudta elképzelni, hogy macskával a vállán készít riportot Dean Smithtel, és ez meglehetősen gyorsan lehűtötte a kapcsolatot.

Egyszer együtt jártam egy rivális kiadó szerkesztőjével, aki gyakrabban használta a „dickensi” szót, mint bárki, akit ismerek. Amikor bemutattam Nortonnak, csodálta ugyan a kinézetét, de elkövette azt a hibát, hogy megkérdezte, Norton Simon után neveztem-e el. Már magát a tényt, hogy valaki azt hiszi, a macskámat a világ legbutább milliárdosáról nevezem el,

kifejezetten felháborítónak véltem. Ha Kenny Nortont említi, akkor talán még lett volna valamennyi esélye, hogy hosszabb ideig együtt maradjunk, de így a viszony mindössze két hétig tartott.

Egy hetet egy divattervező társaságában töltöttem. Nagy valószínűséggel nem maradtunk volna együtt az egész héten, de pár nappal halloween előtt, az első közös ebédünkön bevallotta nekem, hogy az előző évi halloweenkor teljesen meztelenül ment egy jelmezbálra – csak egy réteg testfesték volt rajta. A kapcsolatunk azért nem lehetett egy hétnél hosszabb, mert egy tetovált kígyó volt a vállán, és Norton éjszaka folyton ráugrott, és mindent megpróbált, hogy eltávolítsa a bőréről. A nő valami miatt úgy érezte, hogy ez alapos ok befejezni a kurta viszonyunkat.

A randevúkat illetően az egyik legjobb dolog az volt, hogy figyelhettem, Norton hogyan fogadja a nőket, akiket hazavittem (vagy a sportújságíró esetében mi mentünk hozzá). Legtöbbszörüket kedvelte. A szokásos gyakorlat a következő volt: vacsora után hazatértem, és bekísértem az illetőt a lakásba. Norton kapott egy késő esti Pounce-t, én pedig bemutattam őket egymásnak. Megvoltak a szokásos, „ó, milyen különös füle van” megjegyzések, és azalatt Norton alaposan megnézte magának a nőt. Ha a kedvére volt, akkor odabújt mellé, és oldalról a fejét is egész csábítóan hozzányomta. Ez nem kevés bátorítást adott a randevúpartneremnek, hogy komolyabban fontolóra vegye a vonzó tulajdonságaimat.

Ahogy a díványon ültünk, zenét hallgattunk, beszélgettünk, és azt próbáltuk kitalálni, hogy mit tartogathat még számunkra az este, Norton – megint csak akkor, ha ő is úgy akarta – tőlünk nem messze leült, a hátára fordult, és minket figyelt. Ez olyan meglepően édes látvány volt, hogy amikor a randevúpartner és a macska egymásra nézett, szinte már minden női ellenállást le lehetett győzni.

Természetesen, ha Norton *nem* kedvelt valakit, már teljesen más volt a

helyzet. Nem dugta oda hozzá az orrát, és nem nézett rá kedves pillantással. Egyáltalán nem. Ilyen esetekben szaladgált, kaparta a dívány lábát (és időnként a nőét), vagy talán még hányt is. A nőkkal kapcsolatban általában megegyezett az ízlésünk, Nortoné és az enyém, és amikor valakit ellenszenvesnek tartott, sosem tudtam haragudni rá. Gyakran nekem is kedvem lett volna úgy viselkedni, mint ő, leszámítva a dívány kaparását.

Cindy és Norton profi módon alakított ki egy kölcsönösen elfogadható alvási rendet. Utána már egyik nő sem tudta olyan simán elrendezni a dolgokat (különösen egy Michelle nevű nem, aki óránként felébredt, köpködött, zihált és vadul hadonászott, mert Norton folyamatosan a szájába nyomta a farkát). Norton, a papájával ellentétben, különösen válogatós volt, hogy kinek engedi magát cirógatni reggel az álla alatt.

≈ ≈ ≈

Ha nőkről volt szó, akkor általában megbíztam Norton ítéletében, amelyet legtöbbször úgy is elfogadtam, hogy nem voltam igazán biztos a helyességében. Az egyedüli erősebb nézeteltérésünk Karynt illetően támadt.

Karyn dán modell volt, akivel Párizsban találkoztam (Norton egyik első utazása idején). Huszonegy éves, egy nyolcvan magas, és a legkáprázatosabb nő, akivel valaha is úgy beszéltem, hogy közben nem csöpögött a nyálam. Több nyelven beszélt és olvasott, rendkívül művelt volt, csípős nyelve és remek humorérzéke volt, és... bizonyára el tudják képzelni, hogy már rögtön az első találkozásunk alkalmával belehabarodtam. Szerencsére benne is erős vágy ébredt, és úgy tűnt, hogy az élet igazán tökéletes.

Leszámítva egyetlen akadályt.

Családom egy bizonyos tagja úgy döntött, hogy ki nem állja ezt a magas, szőke nőt, aki időnként elfoglalta az ágyban az ő térfelét. Norton gyűlölte.

A macskám nem fúj – Karynra viszont igenis fújt. A macskám nem harap – őt azonban megharapta. Szerette kivárni, amíg Karyn már mélyen aludt, akkor ráugrott a párnájára, és a lehető leghangosabban nyávogott, amivel halálra ijesztette. Egyszer belevizelt a cipőjébe – pont akkor, amikor ő egy modellpróbára sietett.

Megpróbáltam meggyőzni, hogy téved. Karynt is megpróbáltam meggyőzni, hogy nem hagyhatom a macskát New Yorkban, amikor elugrom egy rövid kiruccanásra Párizsba. Egyiküket sem sikerült meggyőzőnöm.

Szerencsére nem kellett választanom kettejük közül. Tudom, hogy ez egyfajta betegség lehet nálam, de ha döntenem kellene, hogy egy olyan valakit válasszak, aki elnyerhetné a Miss Universe címet (és olyan okos, hogy talán kisebb agyműtétet végezhettek rajta), vagy egy temperamentumos, skót lógófülű macskát, a macskám utcahosszal nyerne. Nem kizárt, hogy megölném, de akkor is ő nyerne. Mielőtt azonban erre került volna a sor, egyszer s mindenkorra megtanultam, hogy bíznom kell Norton ítéletében, ha nőkről van szó.

A Karynnal való első együttlétem idején – amely egy hétig tartott – kifejezetten jól éreztük magunkat. Pici, eldugott helyen lévő párizsi éttermekben ettünk, remek bort ittunk, akkor kóstoltam meg először a barackpezsgőt, összebújva táncoltunk, és egymás kezét fogtuk egy alagsori *caveau des jazz*ben. Utána visszatértem New Yorkba. Leveleket írtunk egymásnak, a telefonszámláink összege már a csillagos eget súrolta, és terveket szőttünk, hogy miként találkozhatnánk mindenféle egzotikus helyen.

A második időszak, amelyet együtt töltöttünk, úgyszintén fantasztikus volt. Mindössze öt napig tartott, mivel hosszabb ideig nem tudtam szabaddá tenni magamat

a számára. Azon az utazáson történetesen két kedves ismerősöm, Nancy és Ziggy Alderman is Párizsban volt. Nancy, aki rendkívül vonzó megjelenésű, de mindössze százhatvan centi magas, és sötét, göndör haja van, ugyancsak meghökkent, amikor bejött a szobámba a Tremoille-ben egy pohár pezsgőre, és ott egy szőke istennőt talált – akin egyetlen ruhadarab volt, nem sokkal nagyobb, mint Hook kalózkapitány szemtapasza –, aki buzgón töltögette a gyöngyöző italt mindnyájunknak. Zig az egyik erényesebb pillanatában teljesen pánikba esett Karyn látványától, és azt mondta, hogy egy pillanatra be kell mennie a fürdőszobába. Az egyetlen hiba mindössze az volt, hogy a beépített szekrénybe ment be, és annyira zavarban volt, hogy jó öt percre ott is *maradt*, és valami miatt azt remélte, hogy nem vesszük észre.

A következő párizsi utamon Karyn és én elmentünk egy étterembe vacsorázni, hogy megünnepeljük a visszatérésemet és a szerelemmel teli, újbóli találkozásunkat. Már több hónapja nem láttam. Ugyanolyan elragadó és kíváncsú volt, mint mindig – és Norton is ugyanolyan hangosan fűjt rá, mint mindig, amikor eljött a szállodába.

A vacsora után a Les Halles utcáin sétáltunk visszafelé, kézen fogva, és minden pár lépés után szenvedélyesen csókolóztunk. Megérkeztünk a Tremoille-be, és felmentünk. Rendkívül szenvedélyes éjszakára készültem. Akkor Karyn megjegyezte:

– Ó, mellesleg, a barátom kicsit dühös, amiért mi mostanában többször együtt voltunk.

Meglepő, hogy egy ilyen mondat hogyan tud elfojtani egy iszonyúan heves szenvedélyt.

– Mi... mire utalsz azzal, hogy a barátod? – kérdeztem. – Azt mondtad, hogy már régen szakítottál a barátoddal.

Zavartan rám nézett.

– Szakítottam?

– Aha. Az első este, amikor elmentünk... amikor egy hetet együtt töltöttünk... azt mondtad nekem, hogy épp akkor vetettél véget a kapcsolatodnak, és...

– Tehát *arra* gondolsz – mondta. – Pusztán csak várnom kellett, amíg nem volt a városban. Egész héten távol volt. Igazából nem szakítottam vele.

– És a múltkor, amikor itt voltam?

– Akkor is elutazott.

– Miért nem *beszéltél* róla nekem?!

– Mert arra gondoltam, hogy akkor nem találkoznál velem.

Fel-alá járkálni kezdtem a szobában. Nem néztem Nortonra, mert biztos voltam benne, hogy gúnyosan vigyorogna rám.

– Mi a neve? – kérdeztem. – A barátodnak.

– Robert.

– Mivel foglalkozik?

– Lábgyógyász.

Ha autóversenyző, vagy esetleg nemzetközileg ismert ruhatervező, abban az esetben valószínűleg elfogadtam volna, hogy osztozunk egy nőn, még akkor is, ha a dolog meglehetősen kellemetlen. Legalább a büszkeségemből megőriztem volna valamennyit. De egy lábgyógyász?

– Hogyan... hú... honnan tudja Robert, hogy mi ketten találkoztunk? – kérdeztem.

– Nos, ezúttal meg kellett mondanom neki, mivel itt van a városban.

– És mit mondott?

- Robert meglehetősen indulatos – felelte Karyn, és vállat vont.
- Mit *mondott*?
- Azzal kapcsolatban valamit, hogy megöl téged.
- Robertnek nagyon jó humorérzéke is van? – tudakoltam.
- Robertnek *semmi* humorérzéke nincsen – válaszolta Karyn.

Ez volt a Karynnal folytatott kapcsolat vége. Kiderült, hogy Robertnek tényleg *nincs* humorérzéke, és *valóban* meg akart ölni. Valamennyi arab vér is folyik benne, és úgy tűnt, hogy akármilyen országból származik is, ott a gyilkosság elfogadható módszer egy probléma megoldására. Lehet, hogy ténylegesen nem akart meggyilkolni, de be kell vallanom, hogy néhány nagyon kellemetlen kép – lekötözve ülök egy széken, cipő nélkül, és mindenféle eszközökkel kínoznak – megjelent a gondolataim között. Nem állt szándékomban lábfej nélkül leélni az életemet, még egy nagyon szép dán modell kedvéért sem.

Norton, becsületére legyen mondva, nem nézett rám kárörvendőn. Dániába azonban sosem vittem el, szándékosan, és nagy valószínűséggel nem is fogom. Karynról utoljára csak annyit hallottam, hogy Rómába költözött, és valamilyen gróffal él együtt. Csak remélni tudom, hogy Drakulával.

≈ ≈ ≈

Norton szokásos utazásainak egyike az volt, amikor évente egyszer leugrottunk Floridába, a tavaszi baseballledzésre. Minden év márciusában mentem a Rotisserie League kilenc másik tagjával. Eredetileg kizárólag férfiak számára szerveztük, és valamennyi jó baseballt is megnézhattünk, de később feleségek és barátnők is csatlakoztak hozzánk. Később, ahogy picit idősebbek lettünk, már a golf is az utazás része volt. Az évek során,

ahogy a Rotisserie League évkönyvében írtunk a kiruccanásainkról, más ligák játékosai is megjelentek. Az esemény egész tisztességesen kinőtte magát; a Rotisserie League egyfajta találkozó lett, amelyre több száz, statisztikák iránt rajongó ember jön az egész országból, hogy baseballt nézzenek velünk, és a baseballról beszélgessünk.

A Rotiss-hétvége nem alkalmi barátnők számára van. Sarah egyszer jött el (több Rotisserie League-pólót adott el, mint amennyit bárki el tudott képzelni; és *sokkal* jobban nézett ki egy olyan pólóban, mint bármelyikünk), de ezek a hétvégék rendszerint olyan időszakokra estek, amikor nem volt velem beszélő viszonyban. Éppen ezért, pár évig Norton volt az egyedüli társam. Szerette a szállodát, amelyikben laktunk; ez volt a Belview Biltmore, egy kifejezetten látványos, a századforduló idejét idéző, nagy területen elterpeszkedő monstrum, benne a dél összes varázsával, amit az ember csak kívánhat. A varázs része volt az is, hogy a szálloda dolgozói szerették Nortont.

A második évben, amikor Norton is velem tartott, elvittem egy házaspárt, két kedves ismerőst is, akik Párizsban találkoztak Karynnal, Nancy és Ziggy Aldermant.

(A Ziggy nem az igazi neve. Az igazi neve John, de amikor egy nagyon prűd befektetési cégnél a munkatársai között van, ők Aldynak hívják, hogy ne lehessen egy David Bowie-albummal kapcsolatba hozni, ám nekünk Johnnak kell szólítanunk. És ha ez nem lenne már így is épp elég zavaró, van egy másik, John nevű nagykutya is a cégnél, aki fontosabb pozíciót tölt be, mint Ziggy, tehát Zig főnökei közölték vele, hogy Jacknek fogják hívni, hogy ne legyen kavarodás, amikor az emberek az irodában John után kiáltoznak. Ennek nyomán néhányan Ziggyként ismerik, páran Aldyként, néhányan Johnként, megint mások pedig úgy, mint Jack. A helyzet most olyan, mintha valaki Sybil Dorsett barátja lenne.)

Ahogy St. Petersburg felé mentünk Aldermanékkal (vagy, ha jobban tetszik, Alderékkal), Ziggy/John/Aldy/Jack ugyancsak nehéz helyzetbe hozott, amiért ott volt nálam Norton. El nem tudta képzelni, hogyan vihetek magammal macskát egy olyan férfias programra, mint a tavaszi edzésre való elutazás. A repülőút során végig gúny tárgya voltam, és ezen a téren Zig barátom igencsak tehetséges. Pár éve mi hárman mentünk az arizonai Biltmore-ba, hogy öt napot tenisszel és golfbal töltsünk (igen, Sarah azon a héten éppen nem volt velem beszélő viszonyban). Otlétünk második napján három barátom jött Tucsonból, és együtt vacsoráztunk velük. Mind elég sokat ettünk és ittunk a meglehetősen drága szállodai étteremben. Amikor indulni készültünk, Ziggy ragaszkodott hozzá, hogy ő rendezze a számlát. Ezt nem akartam hagyni – hiszen az én barátaim voltak, ő addig nem is találkozott velük –, de minden próbálkozásom hasztalan volt. Cikornyás szignóval aláírta a számlát, és az este maradék részében végig élvezhette túláradó hálánkat. A következő két nap során, büntudattól vezérelve nagyon igyekeztem, hogy mindent én fizethesek – Nancy és Zig reggelijét a golfozás előtt, magát a golfjátékot, az italt a bárban a játék után, ami csak jött. Amikor elérkezett az idő a szállodából való kijelentkezésre és megkaptam a számlát, Nancy megkérdezte a férjét:

– Nem gondolod, hogy már ideje lenne megmondani neki?

Tényleg ideje volt, és Zig bevallotta nekem, hogy aláírta ugyan az igencsak borsos vacsoraszámlát, de az én nevemet írta rá.

Ahogy a floridai szállodánk előcsarnokában álltunk, az arcán tükröződő kifejezés nem teljesen ugyan, de majdnem kompenzálta a csillagászati számlát, amelyet végül mégiscsak nekem kellett kifizetnem. Miután órákon át gyötört azért, mert magammal viszem a macskámat, Zignek ott kellett állnia a recepciós pultnál és azt kellett látnia, hogy minden vonzó kinézetű nő, aki a szállodában dolgozott (talán tízen vagy tizenöten

voltak), boldogan felsikít:

– Norton? Itt van hát *Norton*?

Később azt is végig kellett néznie, hogy ezek a nők odajönnek hozzám, pajkosan rám mosolyognak, és azt mondják:

– Ne feledje, ha bármire szüksége van, csak nyugodtan telefonáljon!

Az esetre visszagondolva, ez már *megfelelő* kárpótlás volt a számláért.

Az éves Rotisserie-találkozó volt Norton talán legnagyobb kalandjának is a helyszíne.

Pár éve is elmentem, mint mindig, hogy valamennyi felderítést végezzek. Norton is velem volt, mint mindig. A repülőgépem elég sokat késett, ezért csak este nyolc után érkeztünk meg a szállodába. Nortont látványosan üdvözölték a recepciónál, utána felvittem az első emeleti szobánkba, kikészítettem neki a dobozokat az étellel és a macskaalommal, majd lementünk vacsorázni. Finom ételeket ettünk, jó volt a sör és remek beszélgetést folytattunk a baseballról, de pár óra elteltével már nagyon fáradt voltam, ezért visszamentem a szobába. A bandából a többiek kimentek a kerti étterembe, hogy ott folytassák az evést, ivást és beszélgetést.

Abban az évben erkélyes hálósobát kaptam. Amikor beléptem, Norton az erkélyajtónál állt, és nagyon várta, hogy kimehessen. Megszokta, hogy végigjárja a Belview Biltmore-t. Volt egy nagy terület medencével, fűvel és sok bokorral, ahol jókat tudott bóklászni. Valami miatt a szállodában a kedvenc helye az alagsor volt. Sok napot töltött azzal, hogy bolyongott a zugaiban és szegleteiben. Különösen egy poros, betonfalú sarkot kedvelt; úgy tűnt, hogy az a legjobb hely a szunyókálásra. Amennyire viszont tudom, soha, egyetlen alkalommal sem játszott a különböző tornyocskákon vagy a tetőn.

Pillanatnyi mérlegelés után arra a következtetésre jutottam, hogy teszek

egy próbát. Mi sülni kezdhet el rosszul? Kinyitottam az ajtót. Norton kifutott az erkélyre, felugrott a korlátra és elindult, hogy felfedezze a hegyes tornyocskákat, amelyek mintha kilométereken át sorakoztak volna egymás mögött. Tíz vagy tizenöt percet vártam, akkor próbaként a nevét mondtam, és ő futva meg is jelent. Ebből tudtam, hogy nincs semmi veszély, és mondtam neki, hogy szabadon barangolhat.

Negyvenöt perccel később már alváshoz készülődtem. Amikor elindultam az erkély felé, hogy Nortont behívjam éjszakára, megszólalt a telefon. Felvettem, és Glen Waggoner hangját hallottam meg, a társaságban az egyik legjobb barátomét.

- Úgy gondolom, hogy le kellene jönnöd ide.
- Miről van szó?
- Norton éppen most pottyant ide az étterem tetején keresztül.

Emlékeznek a *Kengyelfutó gyalogkakukk* című rajzfilmre, amelyben a címszereplő úgy száguld végig az utcákon, hogy több kilométert tesz meg pár másodperc alatt? Nos, én is hasonló módon mentem le, hogy megkeressem a macskámat.

Ahogy a zárt belső udvarhoz értem, a Rotiss-csoport minden tagja dőlt a nevetéstől. Glen odavezetett az étterem közepére, és felfelé mutatott. Három méterre a fejem felett lyuk tátongott a zöld-fehér csíkos ponyván. Norton minden valószínűség szerint elunta magát a tetőn és kimászott a ponyvára, ám annak a közepénél volt egy gyenge rész, amely nem bírta a súlyt. Norton öt métert zuhant, és csak pár centiméterre esett le egy asztaltól, ahol két hetvenéves nő fejezte be éppen a vacsoráját. Mondanom sem kell, hogy sikítottak – mindenki sikítana, ha nyugodtan falatozik egy étteremben, és hirtelen egy macska pottyan le a levegőből úgy, hogy csak pár centiméterre megy el a feje mellett –, és egyikük nagyon közel volt hozzá, hogy újraélesztésre szoruljon. Szerencsére lazán fogták fel a dolgot, és

amikor mentegetőzni kezdtem (miközben a Rotisserie League teljes csoportja hasát fogta a nevetéstől), akkor azt javasolták, hogy inkább a macskámat keressem meg, mivel bizonyára sokkal jobban megijedhetett, mint ők.

Glen, akit Norton jól ismert, megpróbálta őt elcsípni a nagy zuhanás után, de Norton nem hagyta. Addig rohangált a sötétben, amíg Glen szem elől veszítette.

Fogalmam sem volt, hogy hová mehetett, ezért ott bolyongtam a hatalmas gyepen, és a nevét mondogattam. Semmi válasz. Járkáltam még vagy tizenöt-húsz percig, Nortonnak nyoma sem volt, és akkor hirtelen eszembe jutott, hogy hová tűnhetett. Odamentem a nyikorgó, fából készült pinceajtóhoz, kinyitottam, és beléptem. Pár percbe beletelt, amíg szemem hozzászokott a teljes sötétséghez; utána, amikor már kivettem valamit, centiméterről centiméterre megközelítettem az ismerős, poros sarkot. Ott volt Norton, és mélyen aludt.

– Pszt – mondtam.

Norton kinyitotta szemét; annyit hallottam, hogy *hrrrrrrmiaúúúúúúúúúú*, és máris odajött a kitárt karomba.

A hét többi részében az emberek sokat beszéltek róla, miközben nagyokat kuncogtak, és ő az ottlétünk maradék napjaiban már mellettem maradt. Elég volt számára a kalandokból. Csak egyszer láttam, hogy odadörgölőzik valakihez a szállodában – egy nagyon csinos, szőke nőhöz, aki a recepción dolgozott. Amikor odamentem, hogy elcsípjem a kis bajkeverőt, a nő rámosolygott, utána pedig énrám.

– A magáé? – kérdezte, és kedvesen pislogott hozzá. – Olyan édes.

Ha nem tudnám, hogy ez lehetetlen, még arra is megesküdnék, hogy Norton mindkettőnkre rákacsintott.

7.

A macska, aki Párizsba ment

Norton életének első évei, amikor már én voltam a gazdája, egy átlagos macska esetében kifejezetten izgalmasan teltek. Zsebben hurcolásztam Manhattan utcáin. Taxival, hajóval és vonattal utazott. Felfedezte Fire Island partjait, Vermont havas csúcsait, és megismerte a pennsylvaniai Bucks megye régiségboltjait (ez az utazás meglehetősen eseménytelen volt, azt leszámítva, hogy akkor vettem egy nagyon szép, tizennyolcadik századi juharbölcsőt, amely aztán Norton kedvenc szunyókálási helyévé vált). Az irodámban is rendszeres látogató volt – átlagosan heti egy napot töltött ott velem –, és amikor ez már megszokottá vált, még vállalati értékesítési konferenciákra is elkísért. A vállalat vendégeként járt az arizonai Phoenixben; a kaliforniai Laguna Beachen; Bermudán; valamint különböző helyeken Floridában. Általában, ha az utazás során egy vagy két óránál nem kellett több időt repülőn tölteni, akkor mindig velem jött, függetlenül attól, hogy milyen hosszú vagy rövid időre mentem, még akkor is, ha éjszakai útról volt szó. Ha az egész országon át kellett utazni, vagy valami olyasmiről volt szó, ami elég gyötrelmes lehetett volna a számára (például öt óránál hosszabb idő macskaalom nélkül), akkor nem vittem Nortont, hacsak nem voltam távol legalább öt vagy hat napot.

A Norton előtti időben gyakran ábrándoztam, hogy lehetne kutyám, amelyet egy nap elvihetnék Franciaországba. A franciák szeretik az állatokat; sokkal jobban bánnak velük, mint a turistákkal. Még a legelegánsabb éttermek is megengedik, hogy a vendégek kutyákat vigyenek be, ahol az állatok otthonosan érzik magukat az étkezés alatt. Nem ritka látvány, hogy szmokingos úriemberek és szőrmét viselő

társasági hölgyek a Jaminban, a Robuchonban vagy a L'Ambroisie-ben vacsoráznak, és uszkárjuk vagy dakszlijuk közben ott hever az asztal alatt. Néhány éve egy francia kiadó ismertető könyvet jelentetett meg, amelyben Párizs összes éttermét annak alapján osztályozták, hogy ott miként fogadják a kutyákat: milyen ételmaradékot adnak nekik, beengedik-e őket póráz nélkül, vagy mennyire barátságosak a pincérek, amikor az állatok simogatást várnak tőlük.

Arra történetesen sosem gondoltam, hogy Nortont elviszem a tengerentúlra. Fogalmam sincs, hogy ez a lehetőség miért nem jutott eszembe. Talán csak azért, mert az első években, amikor nálam volt, nem sűrűn utaztam Európába.

Ez a helyzet azonban nagyon gyorsan megváltozott.

A változás akkor történt, amikor telefonon felhívott Roman Polański.

– Peter – kezdte jellegzetes akcentusával, amelyben a lengyel lázadó, a francia értelmiségi, az angol dandy, az amerikai csirkefogó és a zsidó nagybácsi hanghordozásából is van egy kevés –, láttad már Párizst karácsonykor?

Roman és én először 1982-ben dolgoztunk együtt az önéletrajzán – *Roman by Polanski*. Rendkívül jól ment a közös munka, és valami különös ok folytán azonnal összebarátkoztunk. Tudom, hogy élete nagy részét ellentétek jellemzik, de én őszintén megmondom, hogy semmi figyelemre méltóan ellentétes dolgot nem tapasztaltam vele kapcsolatban. Nagyon sok témában azonosan gondolkodunk, egyformán kíváncsi természetűek vagyunk, és a cinikusságból is körülbelül egyforma adag van bennünk. Egy barát szemszögéből nézve kivételesen nagylelkű valaki – semmi nincs, amit ne tenne meg értünk, ha kedvel minket –, és káprázatos humorérzéke van. Csodálatos történeteket mesél, és semmit nem szeret jobban, mint a

La Coupole étteremben üldögelni, miközben pezsgőt kortyol, nyers osztrigát eszik, és jó tréfákat süt el.

Rengeteg nagyon, nagyon okos emberrel találkoztam már, de talán Polański az egyetlen zseni, akit ismerek. Vagy tizenkét nyelven beszél, kifejezetten érdekes, értelmező módon gondolkodik, az utóbbi időszak néhány legcsodálatosabb és leginkább eredeti filmjét ő készítette, és mindennek tetejébe vagy egymillió hosszú lábú, Suzette nevű modellt ismer. Ezt csak annak szemléltetésére írtam most le, hogy egy „Láttad már Párizst karácsonykor?” jellegű kérdést nem tesz fel úgy, hogy ne járna valami a fejében.

– Ó... nem – válaszoltam bölcsen. – Nem hiszem, hogy láttam volna.

– Nagyon szép. Igazán szép. Hull a hó, és világítanak a lámpák. Ó, a fények Párizsban, hm, csodálatosak. Az ember meghatódik a látványtól. És a nők... Elképesztően sok vonzó megjelenésű nő jön ide karácsonykor, Peter.

– Feltehetek neked egy kérdést, Roman? – kérdeztem a New York-i lakásomból.

– Hogyne. Bármit kérdezhetsz.

– Miért mondtad el most ezt nekem?

– Mi lenne, ha eljönnél Párizsba karácsonyra, és segítenél megírni az új filmemet, amelyet Harrison Ford kért?

Ennek az embernek eredeti stílusa van, *nem igaz?*

Természetesen kicsit kérettem magam. Nem vagyok olyan, aki rögtön az első szóra ugrik. Mondtam neki, hogy legalább négy vagy öt másodpercebe beletelik, amíg összecsomagolok, és elcsípek egy Franciaországba tartó gépet. Ennél történetesen valamivel több időt igényelt a dolog, de nem sokkal. Egy héten belül Norton és én már úton voltunk Európába.

≈ ≈ ≈

Sokan úgy gondolják, hogy állatot a tengerentúlra vinni kifejezetten nehéz vállalkozás. Többen azt hiszik, hogy karantén vár rájuk (csak Angliában), vagy iszonyú bonyolult megszervezni az utazást, esetleg a szállodába nem engedik be a kedvenceket. Az igazság az, hogy macskát külföldre vinni már nem is lehetne könnyebb – ha mindent jól csinálunk. Amikor először vittem Nortont, akkor természetesen mindent rosszul csináltam.

Polański Amszterdamba ment, hogy ott csapjon hírverést a legújabb filmjének. Éppen az utazásra való előkészületeimet – elnézést, *előkészületeinket* – akartam megtenni, amikor azt mondta:

– Peter, miért nem repülsz Amszterdamba? Elfogyasztunk egy remek vacsorát, minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy valami bajba kerüljünk, majd Párizsba megyünk, hogy ott dolgozzunk néhány napig. Amszterdam tökéletes hely lesz az időeltolódás okozta fáradtság kipihenésére.

Észszerűnek tűnik, ugye? Nekem mindenesetre annak tűnt. Ennek nyomán Norton első európai megállója – miután egy órát vártunk a Charles de Gaulle repülőtéren – Amszterdam volt.

Indulás előtt el kellett vinnem a cimborámat az állatorvoshoz, hogy megkaphassa az útlevelét. Az eljárás határozottan egyszerű volt: az állatorvos injekciót adott Nortonnak, vattával kitörölte a fülét, belenézett a torkába, majd kiállított egy kis zöld kártyát, amely szerint a Los Angelesben született, de New Yorkban élő Norton Gethers – egy négykilós, skót lógófülű macska – egészséges, és gazdája nyugodtan elviheti egy másik kontinensre.

A repülőút a legkisebb problémát sem jelentette, leszámítva egy apróságot. Norton már több amerikai légitársaság sok gépén utazott.

Azokon nagy a szigorúság, ezért pontosan betartom a szabályokat. Általában beteszem Nortont a dobozába, és az egész repülőút során ott van; csak akkor merem kivenni az ölembe, ha egy – jó, most ezt a szót használom – utaskísérő meg akarja nézni, ami nem gyakran fordul elő. Az Air France járatán azonban olyan melegen üdvözölték Nortont, mintha teljes árú jeggyel utazott volna. Az utaskísérők örültek, hogy egy házi kedvenc van a gépen, és azonnal javasolták, hogy vegyem ki a szűk dobozából, hogy kényelmesen érezze magát.

A Warner Brothers jóvoltából első osztályon utaztunk, és végig első osztályú kiszolgálásban is volt részünk. Amikor én pezsgőt és kaviárt kaptam, Norton egy kis tálban füstölt lazacot kapott, és hozzá egy pohár tejet. A desszert felszolgálásakor megemlítettem, hogy Norton gyengéje a csokoládé, és *voilà*, máris ott volt a számára készített *mousse au chocolat*, még hozzá *tout de suite*.^{7} Olyan hihetetlenül kedvesek voltak az útitársamhoz, hogy teljesen ellazultam. Annyira, hogy amikor már körülbelül két órája repültünk az Atlanti-óceán fölött, és Norton elégedetten hevert az ölemben, simán elaludtam. Egészen Párizsig mélyen aludtam volna, ám a férfi utaskísérő egy idő után megfogta a vállam, és felébresztett. Amikor kinyitottam a szemem és tájékozódni próbáltam, azt vettem észre, hogy nincs macska az ölemben. Felnézve már az okát is láttam; az utaskísérő tartotta kezében a szürke tarkóbőrénél fogva. Egészen elborzadtam, megragadtam Nortont, visszatettem az ölemben, és mentegetőzni kezdtem a steward előtt.

Az amerikai stewardessek szigorúsága annyira elbátortalanított, hogy már jó ideje mentegetőzhettem hevesen, mire észrevettem, hogy a kedves francia steward beszél hozzám:

– Hadd mondjam el, hogy semmi baj nincsen. Hiszen csak egy kis sétát

tett.

Végül rájöttem, hogy a steward tényleg *nem* bánja Norton ottlétét, ezért összeszedtem a bátorságot, hogy feltegyem az egyedüli kérdést, amelyre választ vártam.

– Hová ment?

Akkor a steward rosszállóan felhúzta az orrát. Világos, hogy Norton valami olyasmit tett, amit ez a férfi visszataszítónak tart. A francia gondolkodás szerint a macskám tényleg elkövette a legsúlyosabb bűnt.

– Hátra, a turistaosztályra – felelte a steward megvetően –, és egy *kutyával* barátkozott.

Az utazás maradék részében már ébren voltam. Norton szinte végig az ablakból nézelődött, szemlélve az Atlanti-óceánt. Úgy tűnt, hogy azt is legalább annyira érdekesnek tartja, mint a Fire Island-i öblöt.

Amikor leszálltunk Amszterdamban, taxival az Amstelbe mentünk, amelyről kiderült, hogy csodálatos szálloda. Felkészültem rá, hogy vagy elrejtsem Nortont, vagy előállok valami bődületes hazugsággal, hogy nem tölti ott az éjszakát; elviszem majd egy holland barátomhoz. Ármánykodásra azonban semmi szükség nem volt. A recepciós nő meleg mosollyal nézte a macskát, arra kért, hogy vegyem ki a dobozából, majd vidám tekintettel figyelte, ahogy Norton lehuppant a pultra, és rögtön otthon érezte magát. A főportás is azonnal odajött, hogy barátságosan megpaskolja Norton fejét; akárcsak néhány londiner. A recepciós nő tudni akarta, hogy Norton tényleg ott marad-e éjszakára, és amikor bátortalanul bólintottam, azonnal megkérdezte, hogy szeretne-e egy kis tál halat. Éreztem, hogy Norton a „hal” szó hallatán képzeletben a lekonyuló fülét hegyezi, ezért azt mondtam, hogy az tényleg nagyon jó lenne.

Fent a szobában leraktam Norton dobozát a macskaalommal, vártam, hogy meghozzák a halát, majd felhívtam Romant. Szundítok egy keveset,

és máris indulhatok.

Norton nem bánta, hogy Európában az első éjszaka a pehelyágyunkon aludjon, miközben én néhány holland újságíró meghívására egy káprázatos indonéz étteremben vacsoráztam. (Jó, beismerem, Romant hívták meg vacsorára, de hát hagyták, hogy én is vele menjek, nem? És ez az, ami számít!) A következő nap már picit kevésbé volt eseménydús, legalábbis a szürke társam számára.

A megérkezésünk előtt még nem tudtam, hogy mit csinálunk majd Amszterdamban, de hamarosan megtudtam. Délben kijelentkezünk a szállodából, megnézzük Roman legújabb filmjének a bemutatóját, amelyet a legfontosabb holland forgalmazók számára tartanak, elmegyünk egy holland vetélkedőműsor felvételére, mivel Roman beleegyezett, hogy megjelenik ott és beszél a filmről, megvacsorázunk a tévésekkel és néhány filmforgalmazóval, utána pedig elcsípünk egy késő esti gépet Párizsba.

Minden pompásnak tűnt, egy dolgot leszámítva. Mi a csudát csináljak Nortonnal déltől este tízig?

Mivel nem volt más választási lehetőségem, egyszerűen magammal vittem.

A nap első fénypontja az volt, amikor bemutattak minket a forgalmazóknak. Egy nagy stúdióban voltunk és egy pódiumon ültünk, a helyiség bejáratával szemben.

A Roman mellé beosztott stúdiós kis beszédet tartott, hogy mindenki milyen boldog lehet, hogy újabb Polański-filmet mutathatnak be. Felsorolta Roman sikereit Hollandiában – *Kés a vízbentől* a *Kínai negyeden* át az *Egy tiszta nő*ig.

– És most – mondta a közönségnek –, szeretnék bemutatni néhány nagyon különleges vendéget. Tőlem jobbra egy olyan férfi ül, aki nem igényel bemutatást. Ő korunk egyik legjobb rendezője, Roman Polański.

Ezt hatalmas taps fogadta.

– Mr. Polańskitól jobbra Mr. Polański új filmjének írója ül, Peter Gethers, és most azért mennek Párizsba, hogy megkezdjék a munkát a filmen.

Kaptam valamennyi udvarias tapsot, és közben arra gondoltam, hogy ott még soha senki nem hallott rólam, és nagy valószínűséggel nem is fog. És utána jött a legjobb bejelentés, amikor a stúdiós felismerte, hogy még valakit be kell mutatnia.

– És Mr. Getherstől jobbra... a *macskája*?

Nagyon régen hallottam már bárkit is annyira zavarban lenni. És nagyon régen voltam már olyan büszke a macskámra. Norton történetesen nem hajolt meg a neve hallatán, de amikor meghallotta a nem kis meglepettséget kifejező tapsot, annyira felegyenesedett, amennyire csak tudott.

≈ ≈ ≈

A nap többi részét a vetélkedő felvételénél töltöttük.

A műsor nevét úgy lehet fordítani, hogy *Wanna Bet?*, vagyis Fogadunk?, és a legnépszerűbb tévéprogram volt Hollandiában (Németországban és Belgiumban is).

A *Wanna Bet* kilencven perc hosszú, és a felvétel körülbelül három óráig tart. Norton ebből két és fél órát azzal töltött, hogy mellettem ült a közönség soraiban – a producerek olyan kedvesek voltak, hogy külön széket adtak neki –, és leginkább az időnként kigyulladó feliratot nézte, amely szerintem azt jelentette hollandul, hogy „Tapsoljanak!”

A többi fél órát az öltözőben töltötte – ahová engem nem engedtek be –, ahol harminc káprázatosan szép, a műsorban fellépő topless táncosnő

simogatta.

Norton általában nem engedi, hogy idegenek felvegyék és magukkal vigyék, de amikor az egyik szinte meztelen nő odaszaladt hozzá a szünetben, és engedélyt kért, hogy magával vihesse a színpad mögé, meg sem várta az engedélyemet. Leugrott a padlóra, és követte a nőt. Még csak vissza se pillantott az irigy papájára. Amikor a műsor végén visszahozták – három táncosnő, akik szinte képtelenek voltak elszakadni tőle –, az is olyan pont volt a kapcsolatunkban, amikor kifejezetten sajnáltam, hogy Norton nem beszél. De még ha beszélne is, az ábrázatából arra lehetett következtetni, hogy ennek a kalandnak a részleteit akkor sem tudnám meg.

A tévéműsor után vacsorázni mentünk a tévéstúdió vezetőivel és néhány forgalmazóval, akiket már korábban bemutatattak Nortonnak.

A város egyik legjobb éttermébe vittek minket. Norton úgy jött velünk, mintha teljesen megszokott dolog lenne számára, hogy minden este étteremben vacsorázik. Már hosszú órák óta nem használta a macskaalmot, *ráadásul* addig még sosem evett étteremben sok ember között, tehát kicsit ideges voltam. A fiúcska azonban remekül viselkedett, és minden gond nélkül vette az akadályokat. Ő volt az este sztárja.

Az első jelentősebb dolog az volt, hogy a pincérnők szinte elájultak, amikor meglátta, hogy Norton milyen aranyos. Amikor látta, hogy milyen nyugodtan ül az ölemben, akkor ragaszkodott hozzá, hogy külön széket hozzon neki, amelyet odacsúsztatott az enyém mellé. Ezután külön vacsorát is hozott neki – kis tányéron heringet és krumplit, amit Norton elismeréssel be is habzsolt. Annyira jól érezte magát, hogy szinte zokon vettem, amiért a pincérnő nem ajánlott neki egy pohár bort – habár úgy tűnt, hogy sokkal jobban örül a kapott tejnek.

Ezt eredetileg üzleti vacsorának szánták, ahol Roman a filmjéről beszél, de csak nagyon kevés üzleti témáról esett szó. A beszélgetés leginkább a

legújabb – és legkisebb – díszvendég körül forgott. Rendszeres időközönként, szinte pár percenként, valaki mindig helyet akart cserélni velem vagy Romannal, aki Norton másik oldalán ült, hogy a macska mellé kerülhessen. Az este végére az asztal ellentétes végén találtam magam, miközben Norton a holland filmforgalmazó-ipar vezetője és a *Wanna Bet?* női producere között pont úgy viselkedett, mintha csak Cary Grantet utánozná – udvariasan, magát kihúзва ült a széken, rágt a heringet, lefetyelte a tejet, és kifejezetten nagyra tartotta az éttermet és a ráírányuló figyelmet.

Amikor elérkezett az indulás ideje, többen is felajánlották, hogy Norton náluk lehet, ha újra eljön a városba, és páran azt kérdezték, hogy meglátogathatnák-e, amikor legközelebb New Yorkba utaznak. Mire felszálltunk a Párizsba induló repülőre, társam már igencsak kimerült macska volt. Föl kellett ébresztenem, ahogy a város felett köröztünk, és oda kellett tartanom az ablakhoz, hogy az első alkalommal megpillanthassa a szépen kivilágított Eiffel-tornyot.

≈ ≈ ≈

Norton úgy érezte magát Párizsban, nos, mint *canard à l'eau*.{8}.

A világ összes szállodája közül az egyik kedvencemben laktunk, a Trémoille-ben, amely a Rue de la Trémoille és a Rue du Boccador sarkán van, a nyolcadik arrondissement {9}-ben.

Gyönyörű, viszonylag kicsi, elegáns, barátságos, *nagyon* párizsi, és *imádják* benne a macskámat.

Az előző évben, amikor egy másik film szövegét írtam Polańskival, az ügynököm – Esther, aki velem volt, amikor Norton miatt kalamajkánk volt

az ördögi stewardess-szel – ellátogatott Párizsba, hogy pár napig jól érezze magát, és remek ételeket egyen. Én három hónapig voltam ott, és nagy bánatomra nem a Trémoille-ben laktam – a stúdió úgy határozott, hogy az túl drága lenne olyan hosszú időre, ezért egy lakást kaptam –, de ragaszkodtam hozzá, hogy ő már ott szálljon meg. Vacsora után visszakísértem a szállodába, és arról beszéltem, hogy a személyzet mindig milyen kedves Nortonhoz. Ezt éppen részletesen is ki akartam fejteni, amikor megállított az utcán, és azt mondta:

– Nem hiszek neked. Biztosan csak kitaláltad az egészet.

Méltatlankodva bizonygattam, hogy szintiszta igazat beszélek, ám ő ezt nem akarta elfogadni. Amikor megérkeztünk a szállodába, odamentem a recepcióhoz, magabiztosan Estherre vigyorogtam, és megszólítottam a portást:

– Jó estét! Emlékszik rám?

– Természetesen – felelte. – És hogy van a macskája? Jó lenne hallani róla.

– Nagyon jól – válaszoltam neki.

– Adja át neki az üdvözetem! – mondta a férfi, Esther teljes megdöbbenésére. – Mondja meg neki, hogy bármikor jöhet hozzánk, amikor csak akar.

Esther azóta mindent elhisz, amit mondok neki.

Az évek során Norton hatszor vagy hétszer volt a Trémoille-ben, általában akkor, amikor Romannal dolgoztam együtt. A forgatókönyvírás menetrendje a következő volt: fél tizenegy és tizenegy között láttunk neki a munkának, egy óra tájban kényelmesen megebedeltünk, majd háromtól hétig vagy nyolcig újra dolgoztunk. Utána egy vagy két órát lazítottunk, ittunk egy pohár jeges lengyel vodkát, és általában vacsoráztunk is. Az ebédszünetben vagy a vacsora előtti szünetben én mindig visszamentem a

szállodába, hogy megnézzem Nortont, és kicsit játsszam vele. Egy idő után rájöttem, hogy a játékra fordított idő mellőzhető. Nortonnak már nem volt rá szüksége, hogy velem játsszon. Amikor visszamentem a szobába, szinte minden alkalommal ott volt egy, de leginkább két takarítónő, akit vakargatták, simogatták, vagy egy új játékkal játszottak vele, amelyet akkor vettek neki. Ahogy a szállodai család elfogadott tagjává vált, azt is hagyták, hogy napközben az előtérben lebzseljen (az egyik takarítónő visszavitte a szobába, ha úgy gondolták, hogy esetleg útban lehet), és nekem is megengedték, hogy vacsorára levigyem az elegáns étterembe.

Valamelyik nap majdnem katasztrófa történt. Este hétkor mentem vissza a szokásos napi ellenőrző látogatásra, nyugodtan besétáltam a szállodába, és a szobakulcsot kértem. A főportás rám nézett, és nagyon komoly hangon azt mondta:

– Ó, Monsieur Gethers, a kis macskája nagyon beteg.

Minden további szó nélkül felkaptam a kulcsot, és felviharzottam a lépcsőn az emeleti szobámhoz. Amikor beléptem, egy takarítónő ott ült az ágyon, nyugtatóan simogatta Nortont, és bátorítóan beszélt hozzá. A macska összegömbölyödve feküdt a párnámon. Összességében elég szánalmas benyomást keltett, és egyértelműen beteg volt.

A takarítónő egyáltalán nem tudott angolul, ezért nem mindent értettem, amit mond. Annyit kihámoztam belőle, hogy korán reggel bement a szobámba takarítani, és megkezdte a szokásos játékot Nortonnal, ám az nem reagált. Le sem szállt az ágyról, nem emelte föl a fejét, és szinte meg se mozdult. A nő megpróbált adni neki valamennyi Pounce-t – annyit vittem magammal, hogy egy életre elég lett volna, és minden takarítónőnek megmutattam, hogy hol tartom –, de még csak hozzá sem nyúlt. A helyzet súlyos volt.

Norton addig még sosem volt beteg. Nem tudtam, hogy mit csináljak.

Roman meglepően megértő volt, amikor mondtam neki, hogy egy beteg macska miatt kihagyom a szokásos vacsoránkat és mulatozásunkat. Addigra már ő is nagyon megszerette Nortont.

Norton azon az éjszakán nem evett. A párnám mellől se ment el (egész éjszaka az ő térfelén aludtam). Minden lehetséges módon biztattam, hogy nem lesz semmi baj, de nem viháncolt tőle. Ha bárkitől azt hallják, hogy a macskák nem gondolkodnak vagy éreznek, csak arra kell kérni az illetőt, hogy töltsen ágyban az éjszakát egy beteg állattal. Ha magyarázatot keresnek a szótárban a „gyászos” szó jelentésére, akkor olyan leírást kapnak, amelyik azon az éjszakán tökéletesen illet Nortonra. Úgy döntöttem, hogy huszonnégy órát adok neki, mielőtt hívok egy francia állatorvost.

Úgy tűnt azonban, hogy másnap reggelre jobban érzi magát. (Én viszont egyáltalán nem voltam túl jól, mivel egész éjszaka csak forgolódtam az aggodalom miatt.) Nem volt kifejezetten élénk – nem szállt le az ágyról, hogy reggelizzen –, de elrágcsált pár Pounce-t, amikor odavittem neki, és utána hálásan megnyalta a kezem. Amikor elindultam, hogy dolgozzunk, Norton egy pillanatra felállt az ágyon. Visszamentem, mondtam neki, hogy semmi baja nem lesz, majd figyeltem, ahogy újra elhelyezkedik a párnán.

Ebédidőben visszatértem, hogy megnézzem, Norton hogy érzi magát. A főportás a hüvelykujját felemelve üdvözölt, amikor kértem a kulcsomat. A szobában két takarítónő hajolt Norton fölé, aki már játékos módon hevert a hátán, miközben élvezte a gyengéd vakargatást és gügyögést. Ajándékot is kapott tőlük, egy kevés illatos macskamentát, amelyet letettek az éjjeliszekrényre. Azt mondták, hogy még nem igazán erős hozzá, de úgy gondolták, hogy jó ösztönző lenne számára a gyógyuláshoz.

Úgy tértem vissza a munkánkhoz, hogy tudtam, a cimborám jó

kezekben van. Aznap a vacsoránál már teljesen normálisan viselkedett. Nemcsak behabzsolta a vacsoráját és rávetette magát a Pounce-ra, amikor felmutattam előtte, de még a macskamentából is megevett pár levelet. Amikor elérkezett a lefekvés ideje, már elég jól volt ahhoz, hogy a saját párnáján aludjon. Fogalmam sincs, hogy mi okozhatta az egynapos rosszullétét – talán a kiadós francia macskatáp –, de megkönnyebbült sóhajjal azt mondtam neki, hogy örülök, amiért jobban érzi magát, és megpusziltam a feje búbján. Gyorsan megnyalt a smirgliszerű nyelvével, amitől úgy éreztem magam, mintha legalábbis egy megértő és gondoskodó nővér lennék.

≈ ≈ ≈

Norton és én kialakítottunk egy kellemes, párizsi rutint. Mivel nekem legalább fél tizenegyig nem kellett munkába mennem, szokásommá vált, hogy rendszeresen betértem egy reggeli tejeskávéra egy, az Eiffel-toronytól nem messze, a Szajna másik oldalán lévő cukrászdába. Néhány ilyen reggeli látogatás után nem láttam rá semmi okot, hogy miért ne vihetném magammal Nortont. Így hát mindennap beugrott a vállon hordozható táskájába, kényelmesen megtettünk néhány saroknyi utat a törzshelyemig, leültem a szalmából készült székre, kortyoltam a kávémat és a *Herald Tribune*-t olvastam, ő pedig a saját székén ült szoborszerűen, mint egy szfinx, figyelte a járókelőket, és amikor a pincérek megszokták az ottlétét, akkor már egy kis edényből vizet vagy tejet is lefetyelt.

Reggeli után legtöbbször visszavittem a szállodába, de néha velem tartott Roman lakásába. Az első ilyen alkalommal, amikor a később *Őrület* címmel bemutatott film forgatókönyvét írtuk át, Harrison Ford eljött, hogy pár héten át velünk együtt dolgozzon. A film főszereplőjeként ő is hozzá

akart járulni a hős jellemének kialakításához, a cselekmény és az elgondolás megformálásához. Romannal barátok voltak, de addig még sosem dolgoztak együtt. Én magam korábban sosem találkoztam Harrisonnal, így az első napok azzal teltek, hogy próbáltuk kiismerni egymást, hogyan boldogulunk majd együtt. Mindannyian megpróbáltunk kitartani a filmmel kapcsolatos álláspontunk mellett, de azért rugalmasak is voltunk, és igyekeztünk megérteni a másik kettő egóját és vágyait. Harrisonról köztudott – amit a saját tapasztalatom is messzemenően alátámaszt –, hogy rendkívül intelligens színész. Ez azért figyelemre méltó, mivel a színészeket az intelligencia skáláján általában nem teszik sokkal magasabbra, mint például egy átlagos, hétköznapi ebédlőasztalt. Azt is mondják róluk, hogy gyakran belepiszkálnak a forgatókönyvbe és elszúrják csak azért, hogy a szerepük előnyösebb színben tűnjön fel. Harrison nemcsak okos, de számára a *film* fontosabb annál, mintsem hogy ő legyen benne a legbátrabb, legokosabb és legravaszabb. Kezdetől fogva nagyon kedveltem és tiszteltem. Ettől függetlenül azt hiszem, hogy az első nap, amikor megérkezett, kifejezetten nagy véleménnyel nem lehetett rólam. Kezet fogtunk, elkezdtük megbeszélni a forgatókönyv első változatát, amelyet Roman a vele hosszú ideje együttműködő társával, Gerard Brachhal írt – mi benne a jó és mi benne a rossz –, és amikor már éppen bele akartunk mélyedni a munkába, Roman, mintha csak a beszélgetésbe akarna valamennyi szenvedélyt vinni, szimatolni kezdett.

– Minek van itt ilyen förtelmes szaga? – kérdezte.

– Várj, még ne ezzel foglalkozz! – mondta Harrison, és egyre izgatottabb lett. – Azt hiszem, hogy itt eszembe jutott valami. Azt hiszem, hogy ennek az alaknak, ennek az orvosnak igazán szeretnie kell a feleségét, és *hihetetlenül* féltékenynek kell lennie rá...

– Hűűű, mi lehet itt ennyire bűdös? – Roman már nyilvánvalóan nem

tudott figyelni. Arca úgy eltorzult, mintha maga a lélegzés is fájdalmas lenne.

– Roman, Roman, most rám figyelj! Azt hiszem, hogy rögtön a film elején szükség van egy jelenetre, amikor én és a feleségem gyengéd kapcsolatban vagyunk egymással... Jézus, mi ez a bűz?

A forgatókönyvről folyó beszélgetés rögtön abba is maradt. Lassan az egész lakásnak olyan szaga volt, mintha valaki meghalt volna, és a teste már legalább három hete oszlana. Mindketten rám néztek, amikor motyogni kezdtem valamit.

– Ó... azt hiszem, hogy tudom az okát.

Bevezettem őket Roman fürdőszobájába, ahol a fürdőkádban ott ült a macskám. Mellette pedig ott tornyosult egy nagy kupac... nos... igen, macskaürülék.

– Ma elfelejtettem elhozni a dobozát az alommal – magyaráztam esetlenül. – Általában a fürdőkádat használja, amikor nincs alom.

– Nagyon okos megoldás – jegyezte meg Roman.

– Ez a *te* macskád? – kérdezte Harrison.

Bólintottam.

– New Yorkból hoztad el?

Újra bólintottam.

– Most együtt vagyok egy íróval, aki Párizsba hozza a macskáját, hogy az a fürdőkádba csináljon?

– Tudom, hogy ez nagyon kellemetlen, de adj neki egy második esélyt!

– Nem *miatta* aggódom – mondta Harrison.

Ez volt a bemutatkozásom egy olyan munka elején, amelyről egész életemben álmodoztam; filmet írni Párizsban egy kiváló rendezővel és egy szupersztár színésszel – a kiváló rendező és a szupersztár színész most a

fürdőszobában térdel, és kefével próbálja eltávolítani a bűzlő macskaürüléket a fürdőkádból, míg én a kezemben tartom a macskát, és arról próbálom biztosítani, hogy semmi rosszat nem tett.

≈ ≈ ≈

Azt hiszem, hogy az évek során Norton, a papájához hasonlóan, jobban megkedvelte Párizst, mint New Yorkot. Szereti a szabadtéri reggeliket, és élvezi az időnkénti, éttermi vacsorákat. (Pusztán véletlenségből Norton és én éppen Párizsban voltunk, amikor aláírtam a szerződést ennek a könyvnek a megírására. *Határozottan* élvezte az eseményt megünneplő vacsorát, amelyre elvittem. A kedvenc csehómba mentünk a L'Ami Louisba, ahol Norton egy hatalmas tállal kapott Louis specialitásából, ami nem más, mint a legjobb libamáj, amit ember (vagy macska) csak kívánhat. Ez az állat még egy vagy két éjszakai klubban is volt. Teljes bizonyossággal nem tudom állítani, de szerintem ő az egyedüli macska, amelyik áttáncolta az éjszakát a Bains Douchesban, Párizs egyik legklasszabb klubjában. Ott a portás nagyon sok embert nem enged ugyan be, de Norton garantálta a bejutást, amikor velem volt.

≈ ≈ ≈

Kismacskám egyik kedvenc időtöltése az volt, hogy felfedezőutakat tett a híres párizsi háztetőkön. A Tremoille-ben a szobánkból gond nélkül kimehetett rájuk. A szállodának régimódi, nagyon nehéz, kétszárnyú üvegajtói vannak, amelyeket ki lehet tární. (Várjunk csak – most már talán értem, hogy angolul az ilyet miért hívjuk *francia*ablaknak.[{10}](#).) Norton ültében nekinyomta orrát a hálószoa erkélyajtájának, és várta, hogy végre észrevegyem, nagyon szeretne már kimenni. Először haboztam, de egy

macska vágya újra erősebb volt a józan logikánál, és máris kitártam az ajtót. Pár pillanatig a karomban tartottam Nortont, és azt magyaráztam neki, hogy most idegen városban van, ezért nem kellene túl messzire mennie, de akkor máris leugrott az erkélyről, és lazán kiment a város vörös cseréptetőire.

Nem tudom, hogy valójában milyen messzire jutott. Egyszer észrevettem három csúcsos tetővel távolabb – talán félsaroknyira. Mindig visszajött, amikor hívtam, tehát nem lehetett hallótávolságon kívül. Végül már nem bántam a kinti csavargásait, és amikor a takarítónőkkal meg tudtam értetni, hogy nem szabad bezárniuk az erkélyajtót, ha Norton nincs a szobában, akkor már én is nyitva hagytam, így a cimborám szabadon kóborolhatott, amikor nem voltam ott.

Norton egy darabig nagyon élvezte a New York és Párizs közötti, szokatlan ingázásunkat. Általában célszerű, ha egy író abból indul ki, hogy amit csinál, az vagy bukás lesz, vagy sosem hoz majd sikert, de volt egy, talán egy hónapos időszak, amikor minden összejött – a Polański-film, egy regény, amelyet írtam, egy kísérleti jellegű, a televízió számára készített anyag –, ezért az adott februárban, Norton és én, gyakorlatilag a Concorde-on éltünk. Hetente egyszer pár napra Párizsba mentem, hogy a forgatókönyvön dolgozzunk. Utána újra felpattantam a gyors repülőgépre, és sietve visszatértem New Yorkba, hogy ott elvégezzem az éppen aktuális munkát – addigra már alig tudtam különbséget tenni a feladatok között –, majd újra kimentem a repülőtérre, és megint felszálltam a Concorde-ra. A rövid utazás alatt vagy olvastam, vagy írtam, vagy újraírtam valamit. Norton a pár órát azzal töltötte, hogy kóborolt a szűk utastérben, és barátkozott az utaskísérőkkel és a többi utassal.

Ez határozottan a legnagyobb öröm volt a macskának, és az európai utazások fénypontját jelentette. A Concorde utaskísérői olyan jól

összeismerkedtek vele, hogy már dobozt sem kellett vinnem. Egy idő után már csak a vállra akasztható táskára volt szükségem. Norton annyira otthon érezte magát a repülőgépen, hogy azon sem lepődtem volna meg, ha az egyik út során a következő szöveget hallom a hangszóróból:

– Hölgyeim és uraim, a mai útra új pilótát kaptunk. Monsieur, kérem, üdvözölje az utasainkat! – Ezután a pilóta hangja hallatszik a hangszóróból: – Miaú.

Odáig természetesen nem fajultak a dolgok, de nem azért, mert Norton nem próbált bejutni a pilótafülkébe.

Amennyiben azt tervezik, hogy a közeljövőben Párizsba repülnek, el kell mondanom, hogy a lehetőséget talán mégsem zárom ki. Ha azt akarják, hogy gépük idejében célba érjen, akkor javaslom, hogy vigyenek magukkal egy jó adag Pounce-t.

8.

A macska, aki szerelmes lett

A macskám idősödött, amihez egyfajta elégedettség is társult, mintha csak mélázva figyelné a dolgok alakulását. Ráadásul hízni is kezdett.

Azt tettem hát, amit bárki megtenne a macskájáért. Vettem egy házat.

A Fire Islanden töltött nyarak során Norton folyton szaladgált, remekül érezte magát, és minden alkalommal legalább fél kilót fogyott május vége és szeptember eleje között. Mire a levelek kezdtek színesedni, a skót lógófülű kifejezetten karcsú, stramm ragadozó lett. Ősszel és télen azonban sosem hagyta el a lakásomat (leszámítva időnként egy utazást, hogy sífussunk valahol), ami azt jelenti, hogy leginkább csak ült, aludt, vagy Pounce-t kunyerált. Mivel én is főként ezt csináltam – mármint a lustálkodást, és nem a Pounce utáni epekedést –, gyanítottam, hogy bizonyára én sem élhetek túl egészségesen. Úgy döntöttem hát, hogy megpróbálok egy eladó házat keresni.

A házat igazából nem is kellett *keresnem*, mivelhogy *belebotlottam*.

Nancynek és Ziggynek háza volt Sag Harborban, és valamelyik hétvégén elmentem meglátogatni őket. Nortont otthon kellett volna hagynom, mert Zig felettébb allergiás a macskákra. Igen ám, de a megbízható macskafelügyelőm az utolsó pillanatban lemondta a feladatot. (Addig még nem is foglalkoztam a gondolattal, hogy mit tegyek, ha az utazó macskámat valami miatt mégsem tudom magammal vinni. Szerencsére egy barátom, Lynn Waggoner úgy döntött, hogy Nortonra vigyázni nem rosszabb, mint Tom Cruise-t furikázni a városban. Nos,

elképzелhető, hogy itt kicsit túloztam, de Lynn eszméletlenül jól gondját viseli Nortonnak – játékokat vesz neki, sétálni viszi, és Norton ezt már várja is tőle. Egyszer, amikor Lynnt nem tudtam elérni, az asszisztensem vette magához Nortont egy hétre. Elvitte férje szüleinek a házába, Mountaukba. Norton mindössze két perce volt a házban, amikor kiszaladt, mert valaki nyitva hagyta a bejárati ajtót. Laura, az addigra már halálosan rémült asszisztensem és férje az egész éjszakát a szomszédos ligetben töltötte, és égre-földre keresték Nortont.

A kutatást hajnali kettő körül feladták és hazamentek, de a házhoz érve azt látták, hogy Norton türelmesen várakozik a bejárati ajtónál. Laura később – *sokkal* később – elmesélte nekem ezt a történetet, és azt is elmondta, hogy miképp hozta volna tudomásomra a hírt, ha elveszíti a macskámat. Egy búcsúlevél formájában tette volna.) Mindenesetre, mivel macskafelügyelőről nem tudtam gondoskodni, a hétvégi házigazdáimat azzal leptem meg, hogy végül csak elvittem Nortont.

A meglepetésem nagyjából olyan lelkesedést váltott ki, mint amelyet egy földrengés kiválthatott volna. „Semmi problémát nem jelent majd – nyugtattam őket. – Egész nap kint lesz. Csak lefekvéskor jön be, és akkor velem alszik. Nem engedem ki az ágyamból. Zig nem is tudja majd, hogy macska volt a házban.”

Ami igaz is volt. Nem tudta, hogy macska van a házban – egészen az éjszaka közepéig, amikor Norton kilopódzott, amíg aludtam, felment az emeletre, és úgy döntött, hogy Ziggy fején alszik.

Aznapi éjszaka Aldermanék olyan benyomást keltettek, mint amelyet képzeletem szerint egy aktív vulkán kelthet a kitörés pillanatában. Éjszaka háromkor felmentem, megragadtam Nortont, levettem a köpködő házigazdáról, és visszavittem az ágyamba. Három harminckor újra ott volt Ziggy fején. Megismételtük az előzőket. Hajnali négykor Norton visszatért

az újonnan felfedezett kedvenc helyére, és Zig arcának nagy részét betakarta a testével. Négy harminckor Zig feladta. Ötkor észrevette, hogy már nem tüsszög. Reggelre már arra a következtetésre jutott, hogy életében Norton az első macska, amelyikre nem allergiás.

A düh és a kétségbeesettség boldogsággá és sikerré változott. Nem én lettem ugyan a kedvenc vendég (igazából megnyerhettem volna a „Legidegesítőbb hétfégi látogató” címet), de Norton valahogy mégis belopta magát a szívükbe.

Másnap elmentünk, hogy megnézzünk pár ingatlant. A keresést csak úgy ímmel-ámmal végeztem, mivel nem állíthatom, hogy *igazán* akartam egy házat. Ennek egyik oka, hogy nem én vagyok a világ legügyesebb embere. Még mindig borzadva ébredek fel az éjszaka közepén, ha a középiskolai műhely jelenik meg álmomban. Pusztán a gondolattól, hogy fűrőt kell használnom, vagy meg kell javítanom egy elektromos vezetékét, a hideg szaladgál a hátamon, és máris minden bajom van. Egy másik ok az volt, hogy nem rajongtam az ingázás gondolataért, még akkor sem, ha csak hétfvégekről volt szó. Azt sem tartottam vonzónak, hogy kerti munkát végezzek, leveleket gereblyézzek, vagy havat lapátoljak a bekötőútról. Bekötőutat sem akartam, mivel nem volt autóm.

Nortonnak viszont egész évben mozognia kellett, tehát...

Az első négy ház, amelyet megnéztünk, mind szép volt, mind tágas, és mind elfogadhatatlan. Semmi személyes jelleg vagy báj nem volt bennük. Az ingatlanügynök, egy Peggy Meves nevű nő, akinek örökre hálás vagyok, arra kért, hogy írjam le a számomra ideális – és *megengedhető* módon ideális – házat, amit meg is tettem: legalább százéves, jó állapotban lévő, hogy ne kelljen felújítást végezni rajta, benne egy vagy két kandalló, a szokásostól eltérő szobák, két szint, egy iroda, amelyik annyira barátságos, hogy *kedvem legyen* benne leülni az írógéphez, és két vagy

három hálószoza. Ne legyen szűk, de olyan tágas se legyen, hogy esetleg nem tudnám tisztán tartani. Más szóval, ami annyira tökéletes, hogy talán nem is létezik.

Amikor végeztem a ház leírásával, Peggy azt mondta:

– Azt hiszem, hogy meg kellene néznie egyet, amelyikre gondolok, de a tulajdonosok már kaptak rá ajánlatot. Úgy vélem, hogy talán el is fogadták, tehát valószínűleg nem tudja megvenni, de pont olyannak tűnik, mint amilyet ön keres, és legalább képet kapok a maga ízléséről.

Beleegyeztem, hogy megnézem a házat, habár tudtam, hogy nem vehetem meg. Nem is nagyon bántam. Hiszen igazából nem is akartam vásárolni. Inkább csak élveztem, hogy szép házakat nézhetek meg.

Az emeletre nem is mentem fel. Elég volt egyetlen pillantást vetni a nappalira – eredeti, százhusz éves fapadló volt benne, egy antik, gömbölyű hasú kályha, ráadásul *személyes jellege* volt –, és máris hallottam, hogy azt mondom:

– Megveszem.

Peggy, aki azon igazán őszinte emberek egyike, akikből csak kevés van, újra megpróbálta értésemre adni, hogy nem kaphatom meg a házat. Csak megmutatta nekem, hogy képet alkothasson az ízlésemről.

– Ez álmaim háza – mondtam. – Azt hiszem, hogy ezt *meg kell* vennem.

– Nézze meg legalább fent is, mielőtt úgy dönt, hogy ez álmai háza – tanácsolta.

Fent a helyzet csak rosszabb lett. Volt egy pici, szívet melengetően kedves vendégszoza, egy nagy hálószoza (a fürdőszobában egy régi, lábakon álló fürdőkád volt), és álmaim netovábbjaként volt még egy pici iroda is, amelynek terasza a behajtó fölé nyúlt ki, és ahonnan az üvegezett ajtón át a szépen parkosított kertre lehetett látni. A ház külső megjelenését még nem is említettem; Jancsi és Juliska is teljesen otthon érezné magát

benne, ha beköltöznének.

Leszaladtam a lépcsőn, kimentem a bérelt autómhoz, és kinyitottam az ajtót. Norton kis ugrásokkal követett a ház előtti gyepen. Óvatosan ment be a házba, szétnézett a nappaliban, majd lehuppant a helyiség közepén, ahol az ablakon át éppen rávetült egy napsugár. Rám nézett, és boldogan nyávogott.

Másnap megvettem a házat.

≈ ≈ ≈

Hirtelen lett egy vidéki házam, volt egy macskám, és a szomszédok is jó barátaim lettek. Mindössze egyvalami hiányzott.

A meglehetősen laza külső (többek szerint a felszínes belső világomat próbálom álcázni vele) ellenére már kezdtem kicsit aggódni, hogy Cindy búcsúszavai („Nem tudod, hogy mi a szerelem”) nem voltak teljesen alaptalanok. Kezdttem arra gondolni, hogy túl sok éven át hajszoltam a poénokat, flörtöltem dán modellekkel és dolgoztam éjjel-nappal, és már nem igazán vagyok alkalmas rá, hogy elérjek „picit többet”. Ezen eltűnődtem és megpróbáltam elképzelni, hogy mi lehet „picit több”, mint a nevetések, a dán modellek és a megelégedettséget adó munka. A fantáziám kifejezetten aktív, ám ezen a téren csődöt mondott.

De akkor...

Megjelent Janis.

Ez szokatlan kapcsolatnak számított, mivel Janis egyáltalán nem az én esetem volt. Remekül nézett ki ugyan, de engem általában nem ez a típus vonz. Alacsony termetű és enyhén molett, nem pedig magas és karcsú. Rendkívül pedánsan öltözött és elegáns volt, miközben én rendszerint a kicsit lezsért kedvelem. Olyan volt, mint Deborah Kerr a *Félévente*

randevú című filmben, és számomra az olyan típus a vonzó, mint például a beszappanozott testű lány, aki a rabok szeme láttára mosta az autót a *Bilincs és mosoly*ban. Még a személyisége is más volt, mint a korábbi kapcsolataimban lévő partnereké. Én általában kerülni igyekszem a konfrontációt. Janis csak annyira volt harcias, mint a profi futball egy tehetséges támadó játékosa. Olyan magabiztossággal mozgott és viselkedett, mintha legalábbis a brit királyi család tagja volna, ugyanakkor olyan makacs és önfejű volt, mintha csak Szaddám Huszein rokona lenne. Nos, a köztünk lévő különbségek ellenére – vagy talán éppen miattuk – őt tartottam az egyik legintelligensebb, leginkább ösztönző és legkevésbé unalmas személynek, olyannak, akivel már hosszú, nagyon hosszú ideje nem találkoztam.

Volt azonban egy apró nehézség, amely az ellen szólt, hogy hosszú, tökéletes és mindenben kielégítő kapcsolatom legyen Janisszel. Ő *nem akart* hosszú, tökéletes és mindenben kielégítő kapcsolatot. Legalábbis nem velem akart ilyet.

Minél közelebb kerültünk egymáshoz, ő annál inkább visszahúzódott. Végül már olyan távolra húzódott vissza, hogy távcsővel kellett őt megkeresnem, ami jó jelzés volt arra nézve, hogy a románcnak vége.

Maga a kapcsolat azonban nem ért véget. Az történt, hogy Janis és én a legjobb barátok lettünk. Mivel nem fenyegetett a románc veszélye, olyan közel kerültünk egymáshoz, mint amennyire ez két ember számára egyáltalán lehetséges. Még az is előfordult, hogy együtt dolgoztunk. Napközben találkoztunk, hetente többször együtt vacsoráztunk, és pár alkalommal még a hétvégére is együtt utaztunk el, de az együttlét szigorúan plátói volt. Több fájdalmas románc és szakmai krízis kapcsán is támogatást kaptam tőle, amit hasonló módon viszonztam. A Sarah-k, a Karynek, a sportújságírók és a dickensi szerkesztők dacára Janis volt az

egyetlen, aki úgy tűnt, hogy mindig ott van számomra, legyen szó mókáról, támogatásról, vagy bármiről, amit egyikünk akkor éppen érdekesnek vélt. Egymástól annyira elválaszthatatlanok lettünk, hogy a legtöbben azt gondolták, már egy pár vagyunk, ő azonban ezt nem akarta. Nem akart kapcsolatot, mivel tapasztalatai alapján a kapcsolatok csak egy viszony végét vetítik előre, a vég pedig fájdalmas (és minél jobb a kapcsolat, annál fájdalmasabb a vége). A fájdalommal együtt jár a keserűség, a keserűséggel a bánat. Innen már maguk is folytathatják.

Az idők során elfogadtam a tényt, hogy ezzel a nővel soha semmilyen igazi kapcsolatom nem lesz. Nem volt könnyű dolog – valamennyi fogcsikorgatással és túlságosan is sok önostorozással járt –, de végül mégiscsak elfogadtam.

Volt azonban egy személy, aki nem fogadta el.

Feltételezem, hogy itt a „személy” szót nem a szó szoros értelmében kell használnom.

Norton kedvelte Janist. Ez különösen figyelemreméltó, mivel Janis nem sokat törődött vele. Állatokkal sem akart mélyebb kapcsolatot kialakítani, mert semmi örömet nem talált az ilyesmiben. Nem látta a dolog lényegét. Norton azonban nem adta fel. Általában, amikor valaki nem vett róla tudomást, a macskám határozottan örült neki, hogy nem figyelnek rá. Apámon kívül Janis volt az egyetlen, akinek Norton kereste a kegyét. Amikor Janis átjött hozzánk, nem simogatta meg ugyan a macskát – de pár pillanat múlva az állat ott volt mellette, a lábához dörgölődött, vagy megpróbálta beledugni orrát a tenyerébe. Janis ilyenkor szinte oda se figyelt rá, de a több év alatt Norton egyszer sem adta fel. Amikor meglátta őt, mindig a hátára fordult, mintha csak a világ legjátékosabb macskája lenne. Ha Janis nem volt hajlandó ránézni, akkor odament hozzá, nekidörgölődött, hozzásimult és dorombolt. Janis nem akart engedni, mert

tudta, hogy milyen veszélyekkel járna a barátság. De Norton sem engedett, mert tudta, hogy milyen örömmel járna a barátság.

Ennek az időszaknak – Norton kontra Janis – a legnagyobb részében megelégedtem azzal, hogy semleges maradtam. Akkor jött viszont Sag Harbor.

Amikor megvettem a Long Island-i házat, Norm és én már béreltünk egyet Fire Islanden. A gondolat, hogy az utolsó évben végre elkerülhetem a hatosokat, nagyon vonzó volt számomra (főként azért, mert már kifizettem a házat), ezért hát előálltam a tökéletes megoldással. Úgy intéztem, hogy Janis minden bérleti díj nélkül az új házamban tölthesse a nyarat, azzal a feltétellel, hogy fizetségként felújítja – beszerzi a szükséges konyhai eszközöket, tapétát vesz és rak fel, és még a kert kialakításához is hozzákezd. Az ilyesmikre nekem vagy időm, vagy tehetségem, vagy kedvem nem volt. Tisztességes alkut ajánlottam, amelyet ő boldogan elfogadott. A nyár végén Norm és én autóval elmentünk Sag Harborba, hogy megnézzük a házat, és Janisszel vacsorázzunk, aki ragaszkodott hozzá, hogy főzzön. A vacsorát a homlokzati tornácon tálalta, diszkrét gyertyafényben. Amikor beléptem – először azután, hogy három hónappal korábban aláírtam az adásvételi papírokat –, teljesen elképedtem. A hely már nem pusztán kedves volt, hanem kifejezetten szép. Már nem pusztán saját személyisége volt, hanem Janisé volt benne. Egyértelmű volt számomra, hogy ő is legalább annyira szereti a házat, mint én. Ez azok számára is egyértelmű volt, akik vették maguknak a fáradságot, hogy belülről is megnézzék, és láthatták, hogy Janis milyen munkát végzett.

Azon az estén remekül éreztük magunkat. A vacsora isteni volt, sok bort ittunk, mindenki annyit nevetett, hogy a végén már nem is tudtunk többet nevetni, és én – sok év óta először – nehezen vettem búcsút Janistól. Mintha még nem fejeztünk volna be valamit.

A városba visszamenet ezt Normmal is megbeszéltük. Ő is észrevette, hogy Janis más volt, mint általában, és kevesebb képzeletbeli fallal vette magát körül, vagy azok legalábbis alacsonyabbak voltak (rendszerint szögesdróttal és német juhászkutyákkal óvja érzékeny lelkvilágát). Megbeszéltük az ösztönös szimpátia kérdését; elég ahhoz, hogy két ember kapcsolatot létesítsen a hatására?

Norm úgy gondolta, hogy igen, amennyiben a két ember már készen áll egy kapcsolatra. Azt is érdekesnek tartotta, hogy Janis meglepő módon valami olyasmit tett, amit addig sosem csinált. Mielőtt visszaszálltunk volna az autóba, hogy New Yorkba induljunk, lehajolt a dívány mellett, és megsimogatta Nortont. Csak egyszer, de nagyon gyengéden.

Útközben esni kezdett az eső, és emlékszem rá, hogy a visszapillantó tükörből figyeltem Nortont. Kényelmesen hevert a hátsó ülésen, és szundikált. Arra gondoltam, hogy tényleg felmérhetem-e egy kapcsolat jövőjét egy macska segítségével.

Norton nem nyitotta ki szemét, hogy visszanézzon rám. Nem könnyítette meg a helyzetemet.

≈ ≈ ≈

Janis születésnapja szeptember közepén van. A születésnapján döntöttünk úgy, hogy kapcsolatunkat új szintre emeljük. Vagy visszavisszük egy korábbira. Vagy visszavisszük, de változtatunk is rajta. Ahogy sejtik, mi sem tudtuk igazán, hogy *mit* teszünk.

Azt viszont *tudom*, hogy amit csináltunk, vagy amiké lettünk, az nem lett volna lehetséges Norton nélkül.

Az én házamból a *mi* házunk lett – az enyém, Janisé és Nortoné. Nortonnal nagyon jó volt együtt lenni a hétvégeken Sag Harborban, és

mindkettőnket megnevettegetett. Janis alig akarta elhinni, hogy az állat velem jön a Sean's Murray Hill piacra, háromsaroknyira a háztól. Fire Islanddel ellentétben, Sag Harborban már elég nagy forgalom volt, ezért nehéz volt őt elvinnem a délutáni sétákra. Korán reggel viszont, mielőtt az autók megtöltötték volna az utcákat, Norton kényelmesen ballagott mögöttünk, és időnként hangosan nyávogott, mint általában. Türelmesen várt a piac bejáratánál, amíg vásároltunk, majd hazakísért minket. Janis kezdetben bosszús volt, ha Norton úgy döntött, hogy séta közben bevonul a bokrok közé egy kétperces (vagy tízperces, a hangulatától függően) pihenőre. Kezdetben próbált meggyőzni, hogy hagyjuk otthon, amikor elérkezett a vásárlás ideje, de később már csalogatta, hogy tartson velünk a sétára. És amikor már együtt elindultunk, de én a macska számára túl gyorsan kezdtem lépkedni, akkor mindig figyelmeztetett, hogy vegyem vissza a tempót.

– Ne siess annyira! – szólt rám. Többé már nem panaszkodott, ha Norton kis kitérőt tett, és boldogan üdvözölte, amikor újra csatlakozott hozzánk.

Azt is szerette nézni, ahogy Norton kóborol a kertben. Sag Harborban nem voltak kék szajkók, hogy gyötörjék, ellenben volt egy poszáta, amelyik gyorsan a macskám új végzetévé vált. Ahogy a poszáta felmérte a helyzetet – egy szürke, szőrös állat a hátsó udvarban –, lecsapott a fáról, amelyen ült, Nortontól egy vagy két méterre ért talajt, és onnan hangosan rikoltzott a szegény macskára. Norton teljesen megijedt. Janis nógatta, hogy zavarja el az apró madarat, de ennek természetesen semmi hatása nem volt. Lassan már személyes sértésnek vette a dolgot, és gyakran azt vettem észre, hogy a dzsungel törvényét magyarázza Nortonnak – mint ahogy tettem én is pár évvel korábban Fire Islanden –, és a táplálékláncról beszél neki.

A kertben macskamentát ültetett neki. Sosem nőtt elég magasra ahhoz, hogy levágjuk és megszársítsuk. Ahogy Janis elültette, Norton máris egyből odament, felkaparta körülötte a talajt, és órákon át boldogan hentergett a földön, miközben Janis úgy tett, mintha szidná.

Jó volt figyelni a köztük kialakuló kapcsolatot, amely annak dacára formálódott, hogy mindketten mennyire függetlenek. Én az évek során már hozzászoktam Norton szinte mágikus erejéhez, és üdítő volt látni, hogy milyen hatást tesz Janisre, aki viszont annak lehetett tanúja, hogy másokra milyen hatást gyakorol.

Janis egy nap velünk volt, amikor a Long Island-i főúton mentünk autóval Sag Harborba. Én vezettem, Janis a jobb oldali ülésen ült, Norton pedig a szokott helyén feküdt hátul, és a hátsó ablakból nézelődött. (Amikor csak ketten vagyunk az autóban, akkor Norton az első ülésen foglal helyet, de Janis nem szereti, ha ott van. Egyik oka az, hogy veszélyesnek tartja. Egy másik – az igazi – ok, hogy Norton időnként kimereszti karmát, hogy jobban kapaszkodni tudjon, ha az autó megdől, és így tönkretetheti a harisnyáját, vagy elszakíthatja a blúzáét. Norton ezért türelmesen fekszik hátul, és megelégszik azzal, hogy az elsuhanó tájat szemlélje egészen addig, amíg Janis el nem alszik. Akkor óvatosan előrelopakodik, és ott kényelembe helyezi magát.) Szép nap volt; belemerültem a gondolataimba, és minden bizonnyal örült tempóban hajthattam. Amikor egy motoros rendőr megállásra szólított fel minket, a bírságcédulák tömbje már a kezében volt, ahogy közölte velem, óránként százhusz kilométeres sebességgel mentem. Éppen készült kiszabni a bírságot, amikor benézett a hátsó ülésre.

– Skót lógófülű? – kérdezte.

Bólintottam. Rendőrök társaságában sokkal jobban tudok bólogatni, mint beszélni.

– Nagyon szép – mondta a bőrdzseki zsaru. – Nekem is van egy.

Nem untatom önöket az unalmas részletekkel. Elég annyi, hogy Norton hagyta, hogy a minket feltartóztató rendőr a kezébe vegye és simogassa – a bírságra már egyáltalán nem került sor. Nem kaptam büntetőpontot, a bírságcédulát pedig eltépték.

Janis velünk volt az autóban egy másik találkozásnál is, amely azonban már nem végződött olyan kellemesen, mint ez.

Aznap az irodába mentem, és úgy határoztam, hogy viszem a macskát. Remek társaság a munkahelyen, és egész nap vagy az íróasztalomon fekszik, vagy a díványon pihen a sarokban. Időnként elhagyja az irodámat, végigmegy a folyosón, és betér azokhoz, akiket kedvel. A kiadónál már senki nem tartotta meglepőnek – beleértve az igazgatótanács elnökét is –, ha egy macska besompolygott hozzá, hogy üdvözlje.

Kegyetlenül meleg, nyári nap volt, és szinte egyértelmű, hogy az autómban pont akkor kellett elromlania a légkondicionálónak. Hazafelé tartottunk – Janis elől, Norton a hátsó ülésen, és abban reménykedett, hogy a társam elalszik –, és az összes ablak nyitva volt. A belvárosban a garázs felé menet megálltunk egy piros lámpánál. A sarkon egy női koldus állt, nagyon piszkos, mintha teljesen beszámítható sem lenne, és egyértelműen hajléktalan. Nehéz nap állt mögöttem, túl meleg volt, vagy bármi más is lehet az ok, de amikor a nő odajött az autónkhoz és pénzt kért, Janis is és én is egyszerűen keresztülnéztünk rajta. Mintha nem is valóságos személy lenne, mintha nem is létezne. Talán már túl régóta éltünk New Yorkban, ahol a hajléktalanság teljesen megszokott életforma, amihez az ember túl könnyen hozzászokik.

Ahogy a lámpánál várakoztunk, a nő megkérdezte tőlem:

– Ez valami különleges macskafajta? – Nortonra mutatott, aki őt nézte, két mancsával a hátsó ajtón, fejét pedig kidugta a nyitott ablakon.

Igazából nem is foglalkoztam a kérdéssel – gőgösen úgy döntöttem, hogy nem fogom Norton pedigréjét magyarázni egy hajléktalan nőnek –, és egyszerűen azt mondtam:

– Nem. Közönséges macska.

– Ó – lepődött meg a nő. – Pedig úgy néz ki, mint egy skót lógófülű.

A lámpa zöldre váltott. Mielőtt azonban elindulhattam volna, a hajléktalan még sóhajtva hozzátette:

– Nekem annak idején hét sziámi macskám volt.

Kezét bedugta az ablakon, megpaskolta Norton fejét, majd meglepő méltósággal továbbment.

Norton nagy boldogságára, Janis megengedte neki, hogy a garázsunkig hátralévő úton már az első ülésen legyen. Még meg is ölelte. Norton nagy valószínűséggel annak is örült, hogy utána már egyikünk sem nézett ugyanúgy egy hajléktalanra. Jó terápia volt a felsőbbrendűségi érzésünk csökkentésére.

Janis annál az egyetlen, és minden szempontból sajnálatos eseménynél is ott volt, amikor Norton egy másik macskával verekedett.

Már régóta gyanítottam, hogy Norton nem Rocky Marciano. A kertben szívesen cserkészte be az időnként ott lévő pillangókat, és vadászott rájuk, ám az volt agresszív hajlamainak a csúcsa. Sajnos, ha valaki egy kint csatangoló macskát nevel, akkor szembe kell néznie a lehetőséggel, hogy más bóklászó macskák is megjelennek a színen.

Észrevettünk egy hatalmas, narancsvörös, hosszú szőrű kandúrt, amelyik úgy tűnt, hogy esténként szívesen bóklászik a hátsó udvarunkban Sag Harborban. Ha Norton kint volt ezeknél a látogatásoknál, akkor vagy azonnal nyávogni kezdett, hogy engedjük be, vagy pedig gyorsan bement a ház elejénél az egyik titkos rejtőzködési helyére. Ha ez a behatoló akkor jött, amikor Norton teljes biztonságban a házban volt, a macskám bátran

megállt a hátsó ajtónál, a szúnyogháló védelmében, és hangosan sziszegett. Még a hátát is meggörbítette és a karmait is kieresztette, majd visszanézett ránk, hogy mit gondolunk róla. Ilyenkor vagy Janis, vagy én biztosítottuk, hogy milyen kemény fiú, és mennyire büszkék vagyunk rá. Nem kizárt, hogy ettől picit öntelt lett.

Egyik délután, amikor az emeleti irodámban ültem és dolgoztam, a lehető legborzalmasabb hangot hallottam meg. Fájdalommal és félelemmel teli üvöltést, amely mintha véget sem akart volna érni. Ezt Janis sikoltása követte. Az én nevemet kiáltotta, utána pedig azt, hogy menjek le azonnal.

A lehető leggyorsabban már ott is voltam, de a pár másodperc alatt, amíg lejutottam, végig erőszakos sziszegést és üvöltést hallottam, éles visítást, és valami olyan hangot, mintha két szumó birkózó püfölné egymást. Mire kiértem, a vörös szörnyeteg már diadalittas módon távozott a gyepen át. Ordítottam rá, és közben hadonásztam. Úgy tűnt, hogy ettől nem ijed meg – olyan pillantással nézett rám, amely egyértelműen azt fejezte ki, hogy éppenséggel akár velem is elbánhat –, de megértette az üzenetet, hogy nemkívánatos a kertben. Amikor átugrott a kerítésen és már a szomszédom kertjében volt, akkor én is elindultam, hogy megkeressem Nortont.

A macskám *mindig* megjelenik, amikor hívom. *Mindig*, de akkor kivételesen nem jött elő. Janisszel húsz percen át kerestük mindenhol. Norton sehol nem volt. Már igazán aggódni kezdtem, amikor nagyon gyenge, és meglehetősen szánalmas nyávogást hallottam. Megálltam, és akkor újra hallottam. Janis is meghallotta. Úgy tűnt, mintha a bekötőúton álló autóm alól jönne.

Négykézlábra ereszkedtem, hogy benézzek a koci alá, és Norton tényleg ott volt. Több percen át kellett csalogatnom, de végül csak előbújt. Amikor kilopódzott a hátsó kerék mögül, Janis teljesen elképedt. Norton

vérzett az orra fölött és a jobb lábánál. Szőre összetapadt és ragadós volt, ő pedig annyira félt, hogy teljesen összegömbölyödött, olyan kicsire, mintha a normális méretének csak a fele lenne, pedig már az sem túl nagy. Ahogy felvettem

a kezembe, észrevettem, hogy ijedségében még kakált is, és az egész magára ment.

Nyugtattam, ahogy csak tudtam, majd felvittem a fürdőszobába. Betettem a fürdőkádba, úgy nyitottam meg a vízcsapot, hogy csak egy vékony sugár folyjon belőle, és lemostam, amennyire lehetett. Nem is próbált ellenkezni. Amikor már tiszta volt, láttam, hogy csak kisebb karmolások és sérülések vannak a testén. A testi sérülések a felszínen vannak, de az érzelmi sebek már mélyre hatolnak. Miután megszáritottam, miközben végig kedveskedve beszéltem hozzá, félénken felment a hálósobámba, felugrott az ágyra, majd bemászott a takarók alá. Átfúrta magát az ágy végéig, és a délután maradék részében végig ott maradt. Hébe-hóba megpróbáltam rávenni, hogy jöjjön elő, azonban rám se bagózott. Eljött a vacsora ideje, de még akkor sem dugta ki fejét a paplan alól.

Annál a pontnál Janis úgy döntött, hogy női technikára van szükség. Figyeltem, ahogy leül az ágyra, és óvatosan lehúzza a takarókat. Norton teljesen összegömbölyödött, a szemét és orrát nem lehetett látni. De miközben nem volt hajlandó rám nézni akkor, amikor én próbáltam felvidítani, most lassan ellazult, ahogy Janis simogatta és suttogva beszélt hozzá. Pár perc múlva már a kis nyelve is kint volt, és nyalogatta Janis ujját. Amikor Janis azt mondta neki, hogy ideje lemenni és vacsorázni, akkor felállt, leugrott az ágyról, majd követte őt le a lépcsőn.

Pár napba beletelt, mire Norton újra a régi volt. Elég hosszú ideig nem

nézett a szemembe. A vörös Chuck Norrisszal való összetűzés után megalázóbb volt számára a papájára nézni, mint az új mamájára. Ezután azt vettem észre, hogy Norton kapcsolata Janisszel sokkal erősebb. Valahogy sokkal jobban bízott benne, mint korábban. Janis ezt megérezte, és viszonzta is.

Mivel Janis annyira ellenállt egy kapcsolatnak, érzelmei változását leginkább a macskával való viszonyán lehetett lemérni. Amikor betegesen félt a kapcsolattól, akkor Nortont is eltolta magától. Amikor vonzalmat érzett irántam, akkor azt könnyebb volt a macskának kimutatnia, mint nekem. Biztonságosabb is volt.

Kezdetben a legnagyobb vitánk azzal kapcsolatban volt, hogy hol aludjon Norton. Janis nagyon *nem szerette*, hogy a macska velünk alszik. Eljutottam odáig, hogy már nem is aludtam jól, ha Norton nem volt velem az ágyban. Janis úgy érezte, mintha megfojtanák – különösen azért, mivel Norton ragaszkodott hozzá, hogy bal oldalt közvetlenül ott feküdjön mellette, a fejénél. Mivel tőle jobbra én voltam, ő közénk szorult – éjszaka, nyolc órára.

Norton előttünk került ágyba, és általában Janis párnájára telepedett le (még mindig úgy aludt, mint egy ember – feje a párnán és teste a takaró alatt). Janis követte, még mielőtt én is csatlakozhattam volna hozzájuk, felvette, és minden teketória nélkül lerakta a padlóra. Végül én is lefeküdtem, készen a lámpaoltásra, és hívtam a cimborámat, aki rögtön oda is jött hozzám. Először az én oldalamon feküdt, de mihelyt lehetősége nyílt rá – ami azt jelentette, hogy Janis elaludt, és nem tudott tiltakozni –, átment az ő oldalára. Janis ugyan tágas és kényelmes helyen aludt el, de az éjszaka közepén már arra ébredt, hogy újra beszorult kettőnk közé.

Az enyhülés első jelét akkor lehetett tapasztalni, amikor Janis már nem rakta ki Nortont az ágyból. Inkább áttette az én párnámra. Ezután felettébb

derűsen figyelte, ahogy megpróbállok úgy lefeküdni, hogy ne zavarjam az állatot.

– Csak egy macska! – mondta ilyenkor. – Dobd le onnan!

– Azt nem lehet, nagyon kényelmesen fekszik – mondtam ilyenkor, miközben megpróbáltam beszuszakolni fáradt testem a félméteres szabad helyre.

– Tedd magad szabaddá tőle! – mondta szigorúan –, de mindketten tudtuk, hogy ez *neki sem* sikerült.

Ez a szakasz sokáig tartott, egy évnél is tovább. Ez a kapcsolatnak egy olyan periódusa volt, amikor egyik személy sem tudja, hogy amit elértek, az állandó jellegű-e, de mindketten arra gondolnak, hogy azzá *válhat*, amennyiben az állandóság emberi szempontból egyáltalán lehetséges. Semmit nem dobott el – sem engem, sem a macskámat –, de nem is ölelt minket magához.

Ebben az időszakban kapcsolatunk kibontakozott és tovább erősödött – mindketten ellazultunk; mindketten feladtuk az erős próbálkozást és elfogadtuk a helyzetet olyannak, amilyen –, és ugyanígy változott Janis Nortonnal való kapcsolata is.

A második szakasz akkor érkezett el, amikor az egyik este felmentem és azt láttam, hogy Janis alszik, Norton pedig összegömbölyödve fekszik mellette az ágyban – az ő oldalán. A párna felét elfoglalta. Janis nem mozdult úgy, hogy több helyet adjon neki, de nem is tolta el magától. Nagyjából akkor mondta nekem először, hogy szeret.

A harmadik szakasz ezt követően pár hónappal kezdődött, nem sokkal a vörös macskával vívott szerencsétlen küzdelem után. Kimerült voltam, és korán elaludtam, még jóval azelőtt, hogy Janis lefeküdt volna. Norton nagyon élvezte, hogy csak ketten vagyunk az ágyban, letelepedett Janis párnájának közepére, és a régi módon helyezkedtünk el; neki is ott volt az

ágy fele, és nekem is.

Nem aludtam igazán mélyen, ezért érzékelttem, amikor Janis végre bebújt a takaró alá. Szinte félálomban figyeltem, ahogy óvatosan kikerüli az alvó Nortont – *nagyon* óvatosan, nehogy zavarja. Ugyanúgy, mint ahogy én is olyan sokszor tettem az évek során, bepréselte magát a hatvancentis helyre köztem és a macska között. Éreztem, ahogy finom puszit nyom a homlokomra, és ezután gyorsan elaludtam. Előtte azonban még láttam, ahogy fülét Norton testére nyomja, hogy hallgassa, ahogy dorombol, és neki is puszival kíván jó éjszakát.

Körülbelül akkor kezdtünk rájönni, hogy esetleg életünk többi részét is együtt tölthetnénk.

A negyedik szakasz meglehetősen kusza és zavaros formában köszöntött ránk. Annyit mondhatok, hogy a kapcsolatnak egyértelműen jó próbája volt. Mindez azért alakult így, mert beleegyeztem, hogy *visszaviszem* a macskámat Párizsba.

Azzal kezdődött, hogy Roman Polański újra felhívott, mivel úgy gondolta, hogy valamit együtt kellene megírnunk. Nem újraírunk – ezúttal teljesen az alapokról akart indulni.

Arra az elhatározásra jutottunk, hogy átdolgozunk egy könyvet. Egyikünk sem bővelkedett nagyszerű, csodálatos cselekmények ötleteiben, és arra gondoltunk, hogy az adaptáció szórakoztató lesz, könnyű, és szakmai szempontból érdekes. A döntés meghozatala után pillanatokon belül már eszembe is jutott egy könyv, hogy jó lenne átdolgozni. Gyönyörű, drámai hangvételő, miközben egyszerre mulatságos és tragikusan szomorú. Levettem a könyvespolcra, több másodpercen keresztül nézegettem, majd gyorsan visszatettem a helyére. Túl hátborzongató, döntöttem el. Azt fogják hinni, hogy örült vagyok. A könyv Mihail Bulgakov regénye volt, *A Mester és Margarita*. Soha senkinek nem

említettem. Se Romannak, se a stúdióban.

Nem találtam másik könyvet, és Polański se talált. A stúdióból kitartóan újabb és újabb krimiket küldtek. A rendező kitartóan visszautasította őket. Később, egy teljes évvel azután, hogy elhatároztuk a közös munkát, Roman felhívott.

– Tudom, hogy mit akarok csinálni – mondta. – Hallottál már *A Mester és Margarita* című regényről?

Arra gondoltam, hogy tréfáról lehet szó. Biztosított, hogy nem az. Szívem repesett, és két héttel később Norton és én már Párizsban voltunk, hogy átdolgozzuk a huszadik század egyik legnagyobb irodalmi művét. Nem tudom, hogy a forgatókönyv elkészül-e valaha is. Úgy sejtem, hogy bizonyára nem. Túl drága lenne, és túl hátborzongató. A folytatásra sincs lehetőség. A filmiparban végzett munkával együtt járnak az ilyen csalódások és frusztrációk. Egy dolgot viszont egyértelműen tudok a munkáról: nem könnyű. Gyötrelmesen nehéz. (Legalább olyan nehéz, mint amilyen az írás lehet. Természetesen eszem ágában sincs az írást olajtüzek eloltásához vagy rizsföldön végzett betakarításhoz hasonlítani.) Roman megszállottja a vizsgálódásnak, és kínos pontossággal ragaszkodik az anyaghoz, amelyből dolgozik. Olvasta a regényt angolul. Utána elolvasta az Amerikában kiadott változatot (két külön fordítás). Majd pedig lengyelül, franciául, és végül oroszul. Valahányszor egy másik változatot olvasott, az mindig más ötletet vagy ösztönzést adott neki. Mindegyik új ötletnél egy újabb éjszakát töltöttem munkával – és egyedül dolgoztam, mivel Roman úgy gondolja, hogy az éjszaka egyértelműen nem a munkára való –, hajnali kettőig vagy háromig.

Nagyon hálás vagyok Nortonnak. Korábban még sosem értékeltem annyira a társaságát, mint akkor. A legtöbb este kimerülten, szellemileg és érzelmileg elcsigázottan tértem haza a Polańskival töltött nap után. Egy

vagy két órára lerogytam az ágyra, és Norton odabújt hozzám; utána a szobaszerviztől rendeltem valamit, vagy levittem Nortont egy kávézóba, hogy bekapjunk valamit – azután vissza a lakásba, ahol több órán át görnyedtem az írógép fölött, hogy valami értelmes tartalmat adjak a nap során hozott döntéseknek és a jegyzeteknek. Norton ott ült az íróasztalon, közvetlenül tőlem balra, és figyelte, hogyan próbálom formába önteni a könyvet. Délelőtt tízre már elő kellett állnom új jelenetekkel, ötletekkel és párbeszédekkel, hogy Roman megnézhesse őket.

Ahogy dolgoztam, és próbálkoztam, hogy értelme legyen ennek a fordultatos és nyakatekert történetnek, és ahogy az egészet megbeszéltem Romannal – újra és újra –, valami a helyére kattant. A könyvben hemzsező politikai és intellektuális elméletek ingoványa kezdett megszilárdulni. Ahogy dolgoztunk, megbeszéltünk kérdéseket, érveltünk, ordítoztunk és küszködöttünk, ez a remek és sűrű szövevény kezdett olyan megfogható alakot ölteni előttem, mint még soha. Elég furcsa – még hozzá *nagyon* furcsa, mivel az életem már nem is különbözhetne jobban a regényben bemutatott életektől –, de a könyv végül annak alapján kapott értelmet, hogy milyen kapcsolatot alakítottam ki Janisszel. És igen, Nortonnal.

A szerző *A Mester és Margaritát* az 1930-as években írta, és a mű csak azért tekinthető befejezettnek, mert az írója meghalt, vakon és nyomorúságos körülmények között, a sztálini elnyomás áldozataként. A regény tartalmát nem nehéz elmondani, de azt már igen, hogy miről szól. A főszereplők az ördög, egy öngyilkosságra hajlamos író, egy rossz költő, egy száznyolcvan centis macska cylinderben és mellényben, Jézus Krisztus, Poncius Pilátus, és a világ legszebb nője. Vannak benne brutális gyilkosságok, nyilvános megaláztatások, keresztre feszítések, és ott van még egy, a legfőbb gonosszal való összetűzés. Van még benne maró szatíra, hangos nevetésre ösztönző helyzetkomikum, politikai paródia,

vallásos revizionizmus, és elsőprő erejű filozófiai felismerés. Szellemek és emberek szállnak az égen, bűvös átalakulások történnek. És igen – történetesen ez az egyik legcsodálatosabb szerelmi történet, amelyet valaha is írtak. Összességében úgy gondolom, érthető, hogy ez idáig miért volt nagyon nehéz rávenni bármely hollywoodi stúdiót, hogy anyagi téren zöld jelzést adjon ennek a filmnek: egyértelműen nem olyan, mint a *Reszkessetek, betörők*.

Mindenesetre sok habozás, kutatás és vizsgálódás után végre eldöntöttem, hogy *A mester és Margarita* miről szóljon. Mindebben Cindy segített, pontosabban az, amit évekkkel korábban mondott búcsúzásként.

„*Nem tudod, hogy mi a szeretet.*”

Hála annak a párizsi útnak, hála Janisnek és fejlődő kapcsolatunknak, és legfőképpen hála a pici, kerek fejű és lekonyuló fülű macskának, igenis tudom, hogy mi a szeretet. Nemcsak tudom, hogy mi az, de meg is találtam. Láttam, hogyan fejt ki hatását, és láttam, hogy mire képes.

Napokkal azelőtt, hogy megírtam a forgatókönyv végét, telefonhívást kaptam Janistől. Sag Harborban volt éppen. Számára kora reggel volt, számomra kora délután.

– Mit csinálsz ilyen korán reggel? – kérdeztem.

– Nem tudtam aludni – felelte. – Mostanában nem alszom jól.

– Miért nem? – tudakoltam.

– Hiányzol – mondta.

Bizonyára észrevették már, hogy imádom az ilyen szöveget hallani.

– Ó – feleltem. – Ez nagyon kedves.

– És nem *csak* te hiányzol – folytatta.

– Ki más még?

– Már nem alszom jól akkor, ha Norton nincs mellettem.

Janis eljutott hát a negyedik szakaszba, és ez adta számomra az

elhatározást, hogy úgy döntsek, *A mester és Margarita* általunk készített forgatókönyve elsősorban a szeretetről fog szólni. A szeretetről, annak legvalóságosabb értelmében. Szeretet két ember között. Két valóságos ember között. A szeretet erősebb a politikánál, az elnyomásnál, a művészetnél, a történelemnél, és még a halálnál is. A film forgatókönyve úgy fejeződik be, mint ahogy Bulgakov befejezte a könyvét. Mester és Margarita felemelkedik, nem a mennybe, hanem egy olyan világba, ahol csak ketten vannak, és ahová elmenekülhetnek abból a gyakran gonosz és mindig abszurd világból, amelybe mi mind beleszületünk.

Én ezt a csodálatos regényt úgy értelmeztem, hogy a legfontosabb dolog talán egy olyan világban élni, ahol a szeretetnek nagyobb szerepe van, mint a fájdalomnak. Az én esetemben azonban, mint ahogy már Janis esetében is, ez nem kétszemélyes világ. Norton ebben a pillanatban is itt ül az íróasztalomon, tőlem tizenöt centire balra, és figyel, ahogy ezeket a szavakat írom, ami arra emlékeztet, hogy ez egyértelműen háromszemélyes világ.

9.

A macska, aki Los Angelesbe ment

Akik a nyugati civilizációban élnek, azoknak az élete viszonylag hasonló. Ugyanazokkal a korlátokkal szembesülünk – idő, energia, törvények, a velünk szemben támasztott követelmények. Mindegyik életnek megvannak a saját csúcs- és mélypontjai, amikor valaki önfeledten örül valaminek vagy teljesen kétségbe esik, vannak nagy sikerek és méltósággal viselt kudarcok, ám mégis, mindent összevetve, a tapasztalatok egyértelműen valamennyire hasonlóak. Az izgalmak, amelyeket átélünk, és amelyekről úgy gondoljuk, hogy soha senki nem érzékelheti ugyanolyannak, olyan izgalmak, amelyeket mindenki megtapasztal – szerelem, szex, siker. A szomorúság, amely olyan elemi erővel zúdul ránk, hogy biztosak vagyunk benne, más már nem érezhet hasonlót, mindnyájunkat körülvesz – betegség, magányosság, szegénység, halál. A csúcs- és mélypontok egyikének megtapasztalása után két dolgot tehetünk; vagy elszigeteltségbe vonulunk, vagy elfogadjuk, hogy ez az élet rendje, és arra használjuk, hogy többet tudjunk meg magunkról és másokról.

Tavaly először tapasztaltam meg egyet ezekből a szomorúságokból. Tavaly apám meghalt.

Anyám a hálaadás ünnepe előtt pár nappal telefonált. Apám tüdőrákja, amely korábban átterjedt a csípőcsontjára, de pár évig békén hagyta, most kiújult és még tovább terjedt. Nemrégiben úgy roppantotta össze a csípőjét, mint egy tojáshéjat, és most a hátát támadta meg. Apám visszakerült a kórházba, a fájdalom elviselhetetlen volt, és egyértelműen

érezni lehetett, hogy már nincs sok hátra neki.

Norton és én másnap már repülőgépen voltunk. A stewardess, talán azért, mert érezte szomorúságomat, egy szót sem szólt, amikor kiengedtem a macskát a dobozából, hogy az ölembe jöhessen. Az egész út során ott ült, hagyta, hogy simogassam, és időnként megnyalta valamelyik ujjam a pici, érdes nyelvével.

Visszaemlékeztem rá, amikor apám első műtétje volt. Kivették a fél tüdejét. Mind borzongva gondoltunk rá, hogy mi lesz, és Nortonnal akkor is odarepültem. Amikor a papát kiengedték a kórházból, gyötrelmes fájdalmai voltak. Minden lélegzetvétel pokoli kínokkal járt, és csak az jelentett valamennyi enyhülést számára, ha hátradőlt egy hatalmas, csúnya, dönthető támlájú, vastagon párnázott fotelban, amelyet anyám kifejezetten erre a célra vett. Hátradőlt, gyakorolta a fél tüdővel való légzést, és megpróbált hozzászokni a törött bordák jelentette kínhoz (a sebészek a bordák átvágásával értek hozzá a tüdőhöz). Leginkább arra emlékeztem, hogy apám mennyire félt. A haláltól is, az biztos, de főként a fájdalomtól.

A párnázott fotel a szüleim hálósobájában volt, az ágyuk végénél. A papám a nap legnagyobb részében ott hevert és a televíziót nézte, mivel a fájdalomtól még az olvasásra sem tudott figyelni.

Két vagy talán három napig volt úgy a fotelban, és a nap nagy részét azzal töltötte, hogy egyszerűen csak félt. A szobámban voltam, tőle talán tíz méter távolságra, amikor azt hallottam, hogy apám a nevemet mondja. Nem barátságos hívás volt, és még csak nem is gyenge, legalábbis nem olyan gyenge, mint amit tőle akkor várni lehetett. Félelem volt benne, és azonnal odafutottam.

A szobába érve megláttam, hogy apám mitől fél. Norton a szék alatt lapult, ugrásra készen, és az apám ölében lévő takarót nézte. Határozottan hívogató helynek tűnt, ahol elnyúlhat, miközben simogatják – különösen

úgy, hogy ők ketten már régen összebarátkoztak. Apám arca azonban korántsem volt barátságos. Félt, hogy Norton ráugrik, talán éppen a hosszú, cikcakkos forradásra, amivel újabb fájdalmakat okoz neki. Apám annyira félt, hogy mozdulni sem tudott.

Nem értem idejében Nortonhoz, hogy lefoghassam. Amikor beléptem a szobába, a jelenlétemet talán további bátorításként értelmezte, és ugrott.

Valamennyire emlékszem rá, hogy úgy éreztem, mintha mindent lassított felvételen láttam volna magam körül.

A macska szállt a levegőben, egyenesen apám mellkasa felé. Apám döbbenten nézte, és talán még soha életében nem félt úgy, mint akkor.

Természetesen az egész csak a másodperc töredékéig tartott. Norton a fotel párnázott karfáján ért le, és még csak meg sem érintette apámat. A papa megkönnyebbülten hátradőlt, a félelemtől kimerülten, Norton pedig olyan finoman, mintha még fél kilót sem nyomna, elhelyezkedett az ölében, és nyalogatni kezdte a kezét. A papa remegett, de a másik kezével megsimogatta a macskámat. A vér visszatért az arcába, és végre énám nézett. Mosolygott –

a mosoly nem volt ugyan az igazi, de mégis mosoly volt –, és gyengén bólintott.

Egy órával később mentem vissza, hogy megnézzem őt. Már mélyen aludt, feje belesüllyedt a fotel párnájába, és teste is ellazult. Keze továbbra is ott volt Norton testén, Norton pedig még mindig összegömbölyödve feküdt az ölében lévő takarón. A papa felébredt, amikor beléptem a szobába, és újra mosolygott. A mosolya ezúttal valódi volt, és mintha már nem látszott volna rajta félelem. Úgy gondolom, picit komikusnak érezhette, hogy annyira megijedt Nortontól, de egyúttal megkönnyebbültség is volt benne. A fájdalom lehetősége igencsak valódi volt, de a fájdalom mégsem következett be. Igazából azt hiszem, hogy az a

pillanat volt az első alkalom, hogy apám arra gondolt, talán jobban lehet, és akkor tudatosult benne először, hogy nincs a halálán.

Három évvel később, ahogy a kórteremben láttam, már haldoklott, és ezúttal tudta is.

Eric fivérem és az anyám egy ideje már feszültségben élt napról napra, és, mivel én jelentem meg utoljára a színen, én számítottam az erős valakinek. A döntések, amelyeket meg kellett hoznunk, egyáltalán nem voltak kellemesek – az orvosságok mennyisége, mikor állítsuk le a kezelést, mikor adjuk fel, és fogadjuk el az elkerülhetetlent. Pár nap múlva azonban már nem sok döntést kellett meghoznunk. Csak nagyon keveset tehettünk. Apám hol érzékelte a külvilágot, hol nem, és általában nem érzékelte. Hátborzongató módon a helyzetet valamennyire még mulatságosnak is véltük, ami végső bizonyíték rá, hogy igazam volt, és Sarah tévedett: úgy tűnik, hogy egyetlen olyan szituáció sincsen az életben, amelyikben ne találhatnánk valamennyi humort.

Az egyik alkalommal a papám, teljesen a fájdalomcsillapítók hatása alatt, egészen komolyan azt gondolta, hogy Pete Maravich kosárlabdázik az előszobában. (Legjobb tudomásunk szerint egyszer sem találkozott Pete Maravichcsal; mindazonáltal, ahogy Eric rámutatott, mivel Maravich pár hónappal korábban halt meg, ez nagyon nem számított jó jelnek.) Egy viszonylag tiszta pillanatában a papám teljesen zavarban volt a nem létező képektől, amelyeket a falon látott – zavarban volt, mert a képek hirtelen eltűntek.

– Pedig olyan szépek voltak – mondta.

– Most legalább megérted – mondtam neki –, hogy a hatvanas és hetvenes években Eric és én miért szedtünk drogokat.

– Tehát *ezért* – felelte, és folytatta: – Most már csak azt nem értem, hogy *miért hagytátok abba*.

Apám nem akart a kórházban meghalni. Tehát, amikor már tudtuk, hogy az orvosok semmi többet nem tehetnek, hazavittük őt.

Egy huszonnégy órás szolgálatot ellátó nővér kórházi ágyat állított fel apám hálósobájában, és ott helyeztük őt el. Az ágy közel volt a régi, párnázott fotelhoz. Még több napig életben volt otthon, és az alatt az idő alatt Norton egyszer sem hagyta el a fotelt. Egész nap ott volt; éjszaka ott aludt, hogy a papámnak társasága legyen.

Egy nap azt szerettem volna, ha velem van az ágyban. Későn volt, talán hajnali kettő lehetett, és szükségem volt a társaságára. Óvatosan bementem apám szobájába. Aludt – vagy addigra talán már mintha egyfajta kómában lett volna –, és a nővér olvasott. Norton a fotelban ült, ébren, és úgy nézte az apámat, mintha csak egy szóra várna, hogy felugorhat az ágyára, és vigasztalhatja. Ez a szó nem hangzott el, legalábbis addig nem, amíg ott álltam, és néztem őket. Nem vittem Nortont vissza a szobámba. Otthagytam a fotelban, és egyedül mentem vissza aludni. Arra gondoltam, hogy amennyiben a szó mégis elhangzik, akkor nem árt, ha ott van.

Másnap apám meghalt. Délután történt.

Nem voltam ott, egy élelmiszerboltba mentem vásárolni, de amikor beálltam a bekötőútra, szinte mégis tudtam. Amikor leállítottam az autót, az öcsém és anyám kijött a házból. Sírtak. Mindössze pár percet késtem. Eric ott volt az apánk mellett, aki az egyik pillanatban még mélyeket lélegzett, majd a lélegzés hirtelen megszűnt. Ennyi volt hát.

Már napokkal korábban elbúcsúztam tőle. A papám váltakozva hol eszméleténél volt, hol nem. Amikor igen, akkor időnként magához hívott közülünk valakit, vagy pár esetben mindenkit odahívott. Néha, amikor a nővér azt mondta nekünk, hogy ébren van, egyszerűen csak bementünk, hátha az lesz az utolsó alkalom, hogy beszéljünk vele, vagy halljunk tőle valamit.

Egyszer a nővér azt mondta nekem, hogy a papa ébren van, és mondjak el neki mindent, amit még akarok. Azt is hozzátette, hogy újabb alkalmam talán már nem lesz rá. Kiment a szobából, én pedig ott álltam a haldokló apám mellett és fogtam a hideg, nyirkos kezét. Tudtam, hogy tudja, ki vagyok. Addigra beszélni már nem tudott, de úgy rázta a fejét, és forgatta hozzá a szemét is, mintha csak azt akarná mondani: „Nem rossz pipi, ugye?”

Már semmit nem kellett neki mondanom. Nagyon közeli kapcsolatban voltunk, amíg élt – úgy érte, hogy *igazán* életben volt, nem csak valamennyire –, és akkor rengeteg mindent elmondtam neki, amikor szükségét éreztem. Nem kellett neki megmondanom, hogy szeretem, mivel tudta. Azt sem kellett megmondanom, hogy hiányozni fog, mert azt is tudta. Ha bármit mondok most neki, az valahogy őszintétlennek, túlságosan tragikusnak vagy teljesen értelmetlennek tűnt volna. Nem mondtam hát semmit. Egyszerűen csak fogtam a kezét és vártam, hogy újra elaludjon. A papám sosem kedvelte az üres fecsegést. Úgy gondolom, hogy annál a csendet is jobban szerette.

Aznap délután Janis is megérkezett New Yorkból. A papám kifejezetten imádta őt, és viszont. Remek kapcsolatot alakítottak ki egymással, és sokszor ugratták egymást. A papa időnként ugyancsak sokat évődött vele, amit ő örömmel viszonzott. Apám értékelte, ha valaki tréfálkozott vele.

Amikor Janis feljött a lépcsőn, az egész család a papám ágya körül ült. Ő nagyon kába volt, de ahogy Janis belépett, mintha megmozdult volna. Mindig is értékelte a nőket.

– Papa – mondtam –, Janis van itt. Azért jött, hogy téged lásson.

Felemelte fejét, mindnyájunkat látott, Janist is, aki rámosolygott. Utána az anyámra nézett, az öcsémre, rám – és a szemét forgatta. Ezt el is túlozta, kifejezetten Janis kedvéért, és a következő üzenetet lehetett kiolvasni

belőle: „Jézusom, mintha a dolgok nem lennének már így is épp elég rosszak. Neki is pont most kell megjelennie.”

Ettől mind kacagásban törtünk ki; még a papám is mindent megpróbált, hogy nevetessen. Utána újra elaludt, és többé már nem ébredt fel.

Valamennyire talán megnyugtató, hogy élete utolsó akarata is emberek megneveltetését szolgálta. Humorérzékét végig megőrizte, amitől mindnyájunk számára minden sokkal könnyebb lett.

Nem tartottunk hagyományos temetést, inkább partit szerveztünk. Ő is így akarta volna – a papám imádta a partikat. Imádta, ha ő lehetett a házigazda.

Apukám tagja volt a borbarátok egy csoportjának, és a csoport tagjai drága borokat hoztak, hogy azokkal mondjanak tósztot az emlékére. Los Angeles egyik legjobb étterméből rendeltünk ételeket az eseményre. A papa legjobb barátai közül hárman beszédet mondtak, megemlékezve róla. A beszédek csodálatosan mókásak voltak. Akár azt is kijelenthetem, hogy a temetésen nemcsak könnyek voltak, de legalább annyi nevetést lehetett hallani, mint bármelyik partin, amelyet a papám tartott.

Aznap éjszaka, miután mindenki elment és Janis is elaludt, bementem a fürdőszobámba, amelyik már kisgyerekként is a fürdőszobám volt, ahol leültem és sírtam. Legalább tizenöt percen át zokoghattam, igazi krokodilkönnyeket hullatva. Addig sírtam, amíg teljesen ki nem merültem, és nemcsak könnyem nem volt már, de érzelem sem maradt bennem.

Amikor befejeztem, akkor felnéztem és azt láttam, hogy Norton figyel. Orrával kinyitotta a fürdőszoba ajtaját és bejött, hogy megnézzze, mit csinálok.

Felkaptam, megpusziltam a feje búbján, majd a kezemben tartottam és csak üldögéltem a fürdőszobában, miközben az ablakon át a hátsó kertünket néztem. Norton nem nyávogott; még csak meg se nyalt.

Egyszerűen hagyta, hogy addig tartsam úgy, amíg akarom. A csendet is értékeltem. Nekem sem volt kedvem az üres fecsegéshez.

Nem tudom, hogy meddig voltam ott, de azt már tudom, hogy szinte már virradt, amikor visszatértem az ágyba.

Letettem fejem a párnára, behunytam a szemem, és elaludtam. Norton a párnámra tette a fejét és hozzásimult a mellkasomhoz.

Amikor felébredtem, már új nap volt. Sok minden megváltozott, de Norton nem. Ő továbbra is aludt, még mindig mellettem, és hagyta, hogy rajta legyen a kezem.

Utószó

Időnként kicsit aggódom, hogy talán csak én magam találom ki mindezt, hogy Norton milyen nagyszerű és mennyire különleges, de folyamatos bizonyítékot kapok arra vonatkozóan, hogy nem erről van szó.

Nem is olyan régen a kedves ismerőseimnek, Nancynek és Ziggynek kisbabájuk született, egy igazán csodálatos kisfiú, Charlie Elroy Alderman.

(Igen, ha bárki érdekesnek tartja, ugyanúgy Elroy, mint A Jetson család-sorozat szereplője.)

Hamarosan azután, hogy Charlie megszületett, Nancy elhozta őt a babakocsiban a Sag Harbor-i házukból a miénkbe. Vasárnap reggel volt. Ziggy még aludt, akárcsak Janis. Ez volt Charlie első útja az utcában, hogy meglátogassa a szomszédjait.

Nancy eltolta a hátsó ajtóig, ott kivette a babakocsiból, és behozta a lakásba.

Norton, aki egy konyhai széken szunyókált, fölemelte fejét, hogy szemügyre vegye az újszülött jövevényt. Nancy fogta a parányi kisbabáját, és Norton felé fordította.

– Nézd, Norton – mondta. – Ez egy baba.

Norton felnézett Charlie-ra, alaposan szemügyre vette, és mintha csak bólintott volna, miközben feldolgozza az információt.

Ezt hosszú szünet követte, majd hallottam, hogy Nancy nagyot nyel.

– Most nem csináltad – mondta.

– Mit? – kérdeztem.

– A legtöbb anya azt mondta volna, hogy „Nézd, Charlie, ez egy

macska.”

Nevetni kezdtem.

– De nem Norton esetében – mondtam.

Nancy is elnevette magát.

– Ebben igazad van – jegyezte meg –, nem Norton esetében.

A szerzőről

Peter Gethers New York Cityben és a New York állambeli Sag Harborban él. Televíziós műsorokhoz és filmekhez írt szöveget, rengeteg újságcikket és feljegyzést írt, és most dolgozik a harmadik könyvén. Ő a Peter's Famous Smoked Fish és a Gethers YeRosebuds csapatok büszke tulajdonosa és igazgatója.

Köszönetnyilvánítás

Legelőször is, köszönettel tartozom Leona Nevlernek. Hiszen ő állt elő a könyv gondolatával, kigondolta a címet, biztos volt benne, hogy meg tudom írni a regényt, majd nagyszerű javaslatai voltak, hogy miképp lehetne jobbá tenni. Így lehet jellemezni egy remek szerkesztőt.

Esther Newberg is megérdemel egy vagy két sort (vagy akár százat is), amiért meggyőződött, hogy az ötlet jó, és általában, mert tökéletes ügynök.

Kathleen Moloney szavanként végigment a kéziraton, szíveességből. A munka felbecsülhetetlen értékű volt.

Nem lenne most nálam Norton, ha nincs a fivérem, Eric. Ezt nem tudom eléggé megköszönni neki, és még csak *meg sem próbálhatom*.

Köszönetet mondok még azoknak is, akik hagyták, hogy írjak róluk (akár tudták, akár nem).